biblioteca rao

Dean Koontz

INVAZIA

Traducere din limba engleză
GABRIEL STOIAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KOONTZ, DEAN
Invazia / Dean Koontz; trad.: Gabriel Stoian. – Bucureşti:
RAO International Publishing Company, 2006

ISBN (10) 973-103-073-5; ISBN (13) 978-973-103-073-9

I. Stoian, Gabriel (trad.)

821.111(73)-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

DEAN KOONTZ
The Taking
© 2004 by Dean Koontz
Toate drepturile rezervate

© RAO International Publishing Company, 2005
pentru versiunea în limba română

2006

ISBN (10) 973-103-073-5
ISBN (13) 978-973-103-073-9

Îi dedic această carte lui Joe Stefko: mare toboşar,
editor de ediţii speciale minunate, iubitor de cîini...
trei virtuţi care garantează intrarea în Rai.
Neplăcerile legate de picioare se pot trece cu vederea.

Cînd eşti la miez de noapte şi te trezeşti lac de sudoare
şi înspăimîntat de moarte...!

T.S. Eliot, *Fragment dintr-un Agon*

PARTEA ÎNTÎI

În începutul meu îmi aflu sfîrşitul.

T.S: Eliot, *East Coker*[1]

[1] East Coker, sat din Somerset, Anglia, de unde strămoşii lui T.S. Eliot au emigrat în America în 1660, vizitat în 1937 de poetul revendicat atît de literatura americană, cît şi de cea engleză. Poemul *East Coker* este al doilea din ciclul *Patru cvartete*. (n.tr.)

1

LA CÎTEVA MINUTE după ora unu, pe neaşteptate, începu să plouă. Potopul nu fusese anunţat de tunete sau de rafale de vînt.

Izbucnirea explozivă şi ferocitatea rafalelor avea aspectul copleşitor al unei furtuni primejdioase dintr-un vis.

Întinsă în pat alături de soţul ei, Molly Sloan simţise o nelinişte înainte de dezlănţuirea bruscă a norilor. Pe măsură ce asculta susurul ploii, deveni tot mai agitată.

Vocile furtunii sunau asurzitor, ca ale unei legiuni furioase ce cîntă într-o limbă uitată. Torentele izbeau şi trăgeau de căptuşeala exterioară din cedru a casei, de ţigle, de parcă ar fi încercat să pătrundă înăuntru.

În sudul Californiei, septembrie fusese pînă atunci întotdeauna o lună fără ploi, un simplu interval dintr-un lung anotimp secetos. După luna martie, uneori pînă înainte de începutul lui decembrie, aveau rareori parte de ploi.

În lunile umede, darabana picăturilor de ploaie pe acoperiş îi slujise din cînd în cînd drept remediu împotriva insomniilor. În noaptea aceea totuşi, ritmurile lichide nu reuşeau să o facă să adoarmă, iar asta nu pentru că veneau în afara anotimpului ploios.

În ultimii ani, nesomnul fusese pentru Molly preţul ambiţiei zădărnicite. Sfidată de Moş Ene, privea cu ochi mari tavanul întunecat al camerei, gîndindu-se la ceea ce ar fi putut fi, tînjind după ceea ce nu va putea avea.

Pînă la vîrsta de douăzeci şi opt de ani publicase doar patru romane. Toate fuseseră primite favorabil de critică, dar nici unul nu se vînduse atît de bine cît să o facă celebră sau măcar să garanteze că va găsi un editor dispus să i-l accepte pe următorul.

Thalia, mama ei, scriitoare de proză senină, se bucurase doar de cîţiva ani de glorie literară, după care, la treizeci de ani, murise de cancer. Acum, şaisprezece ani mai tîrziu, cărţile ei se epuizaseră din librării, iar amintirea ei aproape că se ştersese din conştiinţa lumii.

Molly trăia cu spaima nemărturisită că, la fel ca pe mama ei, o aştepta uitarea cititorilor. Nu se temea de moarte; o tulbura mai curînd gîndul că va pieri înainte de a scrie ceva durabil.

Alături de ea, Neil dormea, fără să ia în seamă zgomotul ploii.

Pe el somnul îl prindea la o clipă după ce-şi lăsa capul pe pernă şi închidea ochii. Rareori se răsucea în cursul nopţii; după opt ore, se trezea în aceeaşi poziţie în care adormise – odihnit, proaspăt.

Neil susţinea că doar cei inocenţi se bucurau de un somn atît de liniştit.

Molly numea asta somnul leneşului.

În cei şapte ani de căsătorie, fiecare trăise după propriul ceas interior.

Ea era preocupată la fel de mult de viitor ca şi de prezent, imaginîndu-şi mai întîi unde voia să ajungă, netezîndu-şi apoi neîncetat calea care trebuia să o ducă spre atingerea idealurilor sale înalte. Trambulina folosită de ea era destul de rigidă.

Neil trăia clipa. Pentru el, viitorul îndepărtat însemna săptămîna următoare şi era încredinţat că timpul îl va conduce unde voia, indiferent dacă îşi plănuia sau nu călătoria.

Între ei era deosebirea dintre şoarece şi raza de lună[1].

Avînd în vedere caracterul lor contrastant, dragostea lor părea nefirească. Şi totuşi, iubirea era cordonul care îi lega, fibra răsucită care le dădea tăria să treacă peste dezamăgiri, chiar şi peste tragedii.

În timpul crizelor de insomnie ale lui Molly, sforăitul ritmic al lui Neil, deşi discret, punea iubirea lor la încercare la fel de mult ca infidelitatea. În acele momente, răpăitul brusc al ploii acoperea

[1] Aluzie la mitologia greacă, în care Artemis, denumită şi „Doamna cu arcul de argint", vîna cu un arc reprezentat de luna în creştere şi folosea razele ei drept săgeţi împotriva norilor cenuşii care, datorită culorii, erau asociaţi cu şoarecii (n.tr.)

zgomotul făcut de Neil, oferindu-i lui Molly o altă ţintă asupra căreia să-şi îndrepte frustrarea.

Urletul furtunii crescu pînă cînd lui Molly i se păru că se aflau înăuntrul unei maşinării care trepida şi acţiona întregul univers.

Puţin după ora două, fără să aprindă lumina, Molly coborî din pat. Ajunsă în dreptul unei ferestre pe care o ieşitură a acoperişului o ferea de ploaie, privi, prin propria imagine reflectată, către musonul lipsit de vînt.

Casa lor era situată sus, pe Munţii San Bernardino, înconjurată din toate părţile de pini cu conuri lungi şi scurte, şi de pini galbeni impunători, ale căror scoarţe aveau crăpături impresionante.

La acea oră, majoritatea vecinilor erau în pat. Printre copacii care alcătuiau o perdea şi diluviul neîncetat, pe pantele de deasupra Lacului Negru se vedea doar cîteva lumini.

Casa Corrigan. Cu un an în urmă, în iunie, Harry Corrigan o pierduse pe Calista, soţia lui de treizeci şi cinci de ani.

În cursul unei vizite de sfîrşit de săptămînă la sora ei, Nancy, care locuia în Redondo Beach, Calista îşi parcase Honda în apropierea unui bancomat ca să scoată două sute de dolari. Fusese jefuită, apoi împuşcată în faţă.

După aceea, şi Nancy fusese scoasă cu forţa din automobil şi împuşcată de două ori. Cînd plecaseră de la locul faptei, cei doi indivizi trecuseră cu maşina peste trupul lui Nancy. În prezent, la trei luni după înmormîntarea Calistei, Nancy era tot în comă.

Dacă Molly tînjea să adoarmă, Harry Corrigan se străduia în fiecare noapte să evite somnul. Spunea că visele îl ucid.

În valurile ploii, ferestrele iluminate ale casei lui Harry arătau ca luminile călătoare ale unui vas pe o mare agitată, amintind de una dintre acele corăbii-fantomă, abandonate de pasageri şi echipaj, însă avînd bărcile de salvare încă la locul lor. În popota echipajului se pot găsi farfuriile cu mîncarea neatinsă. În timonerie, pipa preferată a căpitanului, uitată pe masa hărţilor şi radiind căldura tutunului ce încă scoate fum, aşteaptă să fie descoperită.

Imaginaţia lui Molly se stîrnise; îi venea greu să o domolească. Uneori, chinuită de insomnie, se zbătea şi se răsucea în braţele inspiraţiei literare.

Jos, în biroul ei, se aflau cele şapte capitole ale noului ei roman, care mai trebuiau cizelate. Cîteva ore de muncă la manuscris ar fi putut-o linişti atît cît să-i îngăduie să adoarmă.

Halatul stătea aşezat pe spătarul unui scaun. Se strecură în el şi-şi înnodă cordonul în talie.

Îndreptîndu-se către uşă, realiză că, ţinînd seama de absenţa oricărei lămpi aprinse, se deplasa cu o uşurinţă surprinzătoare. Nu-şi putea explica siguranţa cu care se mişca în semiobscuritatea aceea numai pentru că era trează de ore întregi şi rămăsese cu ochii în tavan, obişnuindu-se cu întunericul.

Lumina slabă de la ferestre, suficientă ca să dilueze întunericul din dormitor, nu ar fi putut răzbate tocmai de la reşedinţa lui Harry Corrigan, aflată la trei case depărtare spre sud. Adevărata sursă îi scăpă la început.

Norii de furtună ascundeau luna.

Afară, luminile din grădină erau stinse; la fel şi cele de pe verandă.

Întorcîndu-se către fereastră, o miră licărirea ca de beteală a ploii. O iluminare ciudată şi umedă făcea ca ramurile pline de ace ale celor mai apropiaţi pini să fie mai vizibile decît ar fi trebuit.

Gheaţă? Nu. Împungînd noaptea, acele lapoviţei ar fi făcut un zgomot mai cristalin decît duduitul continuu al ploii de toamnă.

Îşi apăsă degetele pe geamul ferestrei. Sticla era răcoroasă, nu rece.

Cînd reflecta cîte-o rază rătăcită de lumină, ploaia căpăta un aspect argintiu. În cazul de faţă însă, nu exista nici o lumină în jur.

Pînă şi ploaia părea să fie uşor luminiscentă, fiecare picătură, un cristal ce răspîndea lumină. Noaptea era în acelaşi timp ascunsă şi dezvăluită de şiraguri de mărgele vag fluorescente.

Cînd Molly ieşi din dormitor, păşind pe holul de la etaj, radierea slabă a celor două luminatoare ca nişte domuri diluă bezna nopţii călăuzîndu-i paşii spre scară. Deasupra capului, apa de ploaie care se scurgea ca o peliculă pe plexiglasul curbat era înviorată de vîrtejuri sclipitoare care aminteau de nişte nebuloase spiralate care s-ar roti pe bolta unui planetariu.

Coborî treptele şi o luă spre bucătărie, avînd ca reper ferestrele ciudat iluminate de furtună.

În unele nopţi, mai curînd acceptînd insomnia decît opunîndu-i-se, obişnuia să-şi facă un ibric de cafea, pe care îl ducea pe biroul din camera de lucru. Aprovizionată astfel, scria o proză zigzagată, avînd luciditatea adusă de cafeină, cu tonul realist al unor transcrieri de interogatorii poliţieneşti.

În acea noapte, voia totuşi să revină în pat. După ce aprinse lumina de la hota de deasupra aragazului, puse puţină vanilie şi scorţişoară într-o cană cu lapte, apoi o încălzi în cuptorul cu microunde.

În biroul ei, volumele preferate de poezie şi proză – Louise Glück, Donald Justice, T.S. Eliot, Carson McCullers, Flannery O'Connor, Dickens – stăteau aliniate pe rafturile prinse de perete. Uneori, un sentiment umil de rudenie cu acei scriitori îi aducea liniştea şi inspiraţia de care avea nevoie.

Cu toate acestea, mai tot timpul se simţea o intrusă. Ba mai rău, o impostoare.

Mama ei obişnuia să spună că orice scriitor bun trebuie să fie cel mai aprig critic al său. Molly îşi corecta lucrările cu un creion roşu şi cu o secure metaforică, lăsînd dovada suferinţei însîngerate cu creionul, făcînd unele scene bucăţele cu securea.

Neil îi sugerase în repetate rînduri că Thalia nu spusese – şi nici nu dăduse de înţeles – că arta viabilă putea fi cizelată dintr-un limbaj brut avînd doar îndoiala de sine drept daltă. Pentru Thalia, munca fusese şi forma preferată de joacă.

Într-o cultură confuză, unde caimacul se aşeza de multe ori la fund, iar laptele străveziu se ridica la suprafaţă, Molly ştia că apela prea mult la logică şi prea puţin la superstiţie cînd presupunea că speranţa ei de a avea succes se baza pe cantitatea de pasiune, durere şi stilizare pe care le aducea scrierilor ei. Cu toate acestea, în ceea ce privea opera ei, Molly rămînea o puritană, descoperind virtutea în autoflagelare.

Lăsînd lămpile neatinse, porni computerul, însă nu se aşeză imediat pe scaun. În schimb, cînd ecranul se lumină, iar melodia de identificare a sistemului de operare o invită la o sesiune nocturnă de lucru, se simţi din nou atrasă spre fereastră de ritmul insistent al ploii.

Dincolo de fereastră, se afla o verandă destul de spaţioasă. Balustradele şi acoperişul prelung încadrau o panoramă întunecată cuprinzînd pinii zimţaţi, pădurea fantomatic de luminoasă, desprinsă parcă dintr-un vis tulburător.

Nu-şi putu dezlipi privirea. Din motive pe care n-ar fi fost în stare să le explice, scena îi dădea fiori.

Natura poate da multe lecţii unui scriitor de ficţiune. Una dintre acestea este că nimic nu atrage imaginaţia mai repede şi mai deplin decît spectaculosul.

Viscole, inundaţii, vulcani, uragane, cutremure: acestea fascinează, deoarece ne demonstrează fără înconjur că Mama-Natură, bîntuită de o dezordine bipolară, tinde atît să ne suprime, cît şi să ne aline. Un părinte, care cînd mîngîie, cînd distruge, devine material pentru drame captivante.

Cascade argintii cădeau peste pădurile din bronz, poleind deopotrivă scoarţa şi ramul cu lumini de aur pur.

Probabil că vreo substanţă minerală neobişnuită dădea ploii acea firavă fosforescenţă.

Ori... cum venea dinspre vest, traversînd aerul mizer de deasupra Los Angeles-ului şi a oraşelor-satelit, poate că furtuna luase din atmosferă acel amestec vrăjitoresc de substanţe poluante care, prin combinare, dăduse naştere acelor radianţe palide, nepămînteşti.

Simţind că nici una din cele două explicaţii nu era corectă şi căutînd-o pe cea de a treia, Molly observă cu uimire o mişcare pe verandă. Îşi îndreptă atenţia de la copaci către umbrele de dincolo de geam.

Sub fereastră se deplasau siluete mărunte, sinuoase. Erau atît de tăcute, fluide şi misterioase, încît, vreme de o clipă, părură a fi doar rodul imaginaţiei – expresii informe ale temerilor ancestrale.

Apoi una, trei, cinci dintre ele şi-au ridicat capetele şi şi-au întors ochii gălbui spre fereastră, privind-o întrebător. Erau la fel de reale ca şi Molly, doar că aveau dinţi ascuţiţi.

Veranda gemea de lupi. Furişîndu-se din calea furtunii, pe trepte, pe podeaua din lemn de pin, se strînseseră la adăpostul acoperişului, ca şi cum aceea nu ar fi fost o casă, ci o arcă ce urma curînd să pornească în călătorie, dusă de apele umflate ale unui potop apocaliptic.

2

ÎN MUNŢII ACEIA, încadraţi la est de deşert, iar la vest de cîmpii, lupii dispăruseră de mult. Oaspeţii din verandă arătau ca nişte apariţii de pe alt tărîm.

Cînd, după o privire mai atentă, Molly îşi dădu seama că animalele acelea erau coioţi – denumiţi uneori lupi *de prerie* – comportamentul lor nu i se păru prin nimic mai ieşit din comun decît atunci cînd îi luase drept creaturi mai mari ale folclorului şi basmelor.

Dacă nu altceva, muţenia sporea ineditul situaţiei. Cînd vînează, fugărindu-şi prada, coioţii scot adesea ţipete impresionante: un urlet înspăimîntător, la fel de straniu ca muzica unui teremin[1]. Dar acum, nu urlau şi nici măcar nu mîrîiau.

Spre deosebire de lupi, coioţii vînează de multe ori în mod solitar. Iar cînd se adună în haită pentru a căuta prada, nu aleargă atît de aproape unii de alţii ca lupii.

---

[1] Instrument muzical construit pe baza principiului oscilatoarelor cu heterodină, care generează un semnal audio prin combinarea a două semnale radio de frecvenţe diferite. Rezistenţa capacitivă a interpretului aflat în apropierea celor două antene care fac parte din instrument provoacă modificări de ton ale semnalului audio. Interpretul se slujeşte de mîini pe care le mişcă în apropierea celor două antene putînd crea melodii surprinzător de complexe şi expresive. Denumit astfel în 1919, după numele inventatorului rus Leon Theremin, şi patentat în SUA în 1928, acesta a fost folosit de compozitori precum Şostakovici sau artişti ca Jimmy Page de la Led Zeppelin, Jean Michel Jarre şi alţii. (n.tr.)

Cu toate acestea, pe veranda din faţa casei, caracteristicile individuale ale speciei nu săreau în ochi. Stăteau lipiţi unul de altul, umăr la umăr, fiecare strecurîndu-se printre tovarăşii săi, semănînd cu nişte cîini domestici, agitaţi şi căutînd ocrotire din partea celorlalţi.

Observînd-o pe Molly la fereastra biroului, nu se speriară de ea şi nici nu reacţionară agresiv. Ochii lor lucioşi, care altădată o impresionaseră prin cruzime şi sticlirea în care se citea pofta de sînge, păreau lipsiţi de orice ameninţare, aducînd cu ochii încrezători ai unui dulău crescut în casă.

Şi, într-adevăr, fiecare creatură se uita la ea cu o privire rugătoare, cu totul străină coioţilor, lucru pe care nu şi-l imaginase vreodată. Expresia din ochii lor putea fi interpretată drept *imploratoare*.

Ceea ce vedea era atît de absurd, încît înclină să nu dea crezare propriilor ochi. Şi totuşi, i se păru că depistează o atitudine rugătoare nu numai în ochii lor, ci şi în postură şi comportament.

S-ar fi cuvenit să o sperie acea adunătură de animale colţoase. Inima îi bătea într-adevăr mai tare decît de obicei; totuşi, ineditul situaţiei şi o percepţie, mai curînd a misterului decît a spaimei, o făcură să-şi simtă pulsul accelerînd.

Se vedea limpede că animalele acelea căutau un adăpost, deşi Molly nu mai văzuse vreun coiot fugind de tumultul unei furtuni ca să-şi găsească salvarea în apropierea unei locuinţe umane. Oamenii constituiau o primejdie mai mare pentru ei decît orice altceva din mediul lor natural.

Pe de altă parte, furtuna întunecată şi relativ tăcută nu era însoţită de fulgere şi tunete care să-i alunge din vizuinile lor. Volumul nemăsurat al căderii de apă făcea ca vremea aceea să fie neobişnuită; dar nu ploua de atîta vreme încît să inunde adăposturile, punîndu-i astfel pe fugă pe prădătorii aceştia, altfel stoici.

Deşi coioţii o priveau pe Molly cu ochi milogi, atenţia lor era reţinută mai mult de furtună. Cu cozile strînse între picioare, cu urechile ciulite, animalele temătoare urmăreau torentele argintii şi pădurea udă cu o concentrare circumspectă, dacă nu chiar cu nelinişte.

Pe măsură ce tot mai multe animale din aceeaşi specie apăreau din noapte şi se îndreptau spre verandă, Molly scrută desişul pădurii ca să afle cauza fricii lor.

Nu descoperi nimic în afară de ce văzuse înainte – cascadele slab luminoase desprinse din cerul suprasaturat, copacii şi alte forme de vegetaţie încovoiate, tremurînde şi argintate de ploaia ce le lovea neiertător.

Cu toate astea, în timp ce îşi plimba privirea de-a lungul pădurii, simţi că i se zbîrleşte puful de pe ceafă, ca şi cum un amant fantomatic şi-ar fi lipit buzele ectoplasmice de pielea ei. Se înfioră de spaimă.

Convinsă că totuşi ceva anume din pădure o urmărea de dincolo de perdeaua udă a furtunii, Molly se retrase speriată de la fereastră.

Dintr-odată, monitorul i se păru prea orbitor – şi revelator. Închise computerul.

Negru şi încărcat de argint, întunericul straniu licărea dincolo de ferestre. Pînă şi în casă aerul părea dens şi umed.

Fosforescenţa furtunii arunca reflexii tremurătoare pe o colecţie de obiecte din porţelan, pe prespapier, pe decoraţiunile aurii şi albe ale cîtorva rame de tablouri... biroul căpătase aspectul abisal al unei gropi oceanice unde razele de soare nu pătrund niciodată, fiind vag luminat de anemonele sau meduzele luminiscente.

Molly fu brusc copleşită de o senzaţie ameţitoare de alteritate care îi era familiară din vise, dar pe care nu o cunoscuse atîta vreme cît rămînea trează.

Se îndepărtă şi mai mult de la fereastră. Se trase către uşa biroului care ducea către holul de la parter.

O neliniştе crescîndă i se strecură în toată fiinţa, în fiecare nerv. Nu o îngrijorau coioţii de pe verandă, ci un lucru pe care nu-l putea numi – o ameninţare atît de viscerală, încît raţiunea rămînea oarbă în faţa ei, iar instinctul îi revela doar contururile confuze.

Spunîndu-şi că era prea matură ca să cedeze unei spaime copilăreşti nelămurite, se retrase totuşi către scară, cu intenţia de a se duce în dormitor ca să-l trezească pe Neil.

Vreme de aproape un minut, rămase cu o mînă pe stîlpul de jos al scării, ascultînd ploaia ropotind, gîndindu-se ce să spună după ce-l va scula din somn. Tot ce-i venea în minte i se păru, într-un fel sau altul, un semn de isterie.

Nu-şi făcea probleme că Neil o va considera ridicolă. În cei şapte ani de căsătorie, fiecare se dovedise în diverse situaţii suficient de ridicol ca să merite o privire tolerantă din partea celuilalt.

Dar își cultivase o imagine de sine care o ajuta în momente dificile și pe care se străduia să nu și-o compromită. Se voia dură, rezistentă, ca una care trecuse prin clipe de groază la o vîrstă fragedă, călită de suferință, pregătită să dea piept cu orice i-ar fi rezervat soarta.

La vîrsta de opt ani îndurase și, miraculos, supraviețuise unui episod de o violență extremă, care ar fi putut face din alt copil un pacient al psihologului vreme de decenii. Mai tîrziu, cînd avea doar doisprezece ani, un hoț invizibil numit limfom, cu o violență mută, răpise viața mamei ei.

În mai toată existența ei, Molly nu se ferise de adevărul pe care majoritatea oamenilor îl înțelegeau, dar în mod deliberat nu-l luau în seamă – acela că în fiecare clipă a vieții, în funcție de credința pe care o îmbrățișăm, continuăm să trăim fie prin îngăduința milostivă a lui Dumnezeu, fie printr-o toană a șansei sau a naturii indiferente.

Ascultă din nou ploaia. Acel diluviu nu părea indiferent, ci hotărît, predeterminat.

Lăsîndu-l pe Neil să doarmă, se îndepărtă de scară. Ferestrele rămăseseră vag luminoase, de parcă ar fi difuzat o aurora boreală reflectată.

Deși neliniștea căpătase încetul cu încetul forța unei spaime nelămurite, tot astfel cum un uragan care se rotește și dă naștere unor vînturi tot mai puternice în jurul ochiului de un calm vecin cu moartea, Molly traversă holul, pornind către ușa din față.

De o parte și de alta a ușii erau niște felinare așezate sus. Dincolo de ele se găsea veranda spre care privise din birou.

Coioții continuau să se strîngă acolo în căutarea unui adăpost. Cînd se apropie de ușă, unele dintre animale își întorseseră din nou ochii către ea. Respirația lor tematoare lăsa urme palide pe geam. Din spatele acestui văl de respirație aburindă, ochii lor strălucitori îi adresau rugăminți mute.

În mod inexplicabil, Molly era convinsă că putea deschide ușa și să se miște printre ei fără să riște un atac.

Indiferent dacă era sau nu dură așa cum se considera, impulsivitatea sau bravada nu o caracteriza. Nu poseda temperamentul fatalist al unui îmblînzitor de șerpi și nici temeritatea celor care coborau cu bărci pe rîuri de munte presărate de numeroase praguri învolburate.

În toamna precedentă, cînd un incendiu de pădure bîntuise pe versantul estic al muntelui, amenințînd să traverseze creasta și să se

întindă spre vest, pînă la lac, la insistenţele ei, ea şi Neil fuseseră primii dintre localnici care îşi împachetaseră cîteva lucruri absolut necesare şi plecaseră. Percepţia acută privind fragilitatea vieţii o făcuse să devină, încă din copilărie, o persoană prudentă.

Totuşi, cînd scria un roman, deseori abandona orice prudenţă, încrezîndu-se în instinct şi inimă mai mult decît în intelect. Fără nici un risc, nu putea aşterne pe hîrtie nimic demn de a fi citit.

Acolo, în hol, în strălucirea difuză, sub privirile animalelor adunate dincolo de uşă, momentul avea o aură mistică, semănînd mai mult cu ficţiunea decît cu realitatea. Poate că asta era ceea ce avusese Molly în minte cînd se gîndise să se aventureze pe verandă.

Puse mîna dreaptă pe clanţă. Mai curînd, se trezise cu mîna pe ea, fără să-şi amintească momentul cînd făcuse mişcarea.

Urletul ploii, crescînd de la un cor furibund pînă ce devenise însăşi vocea Armageddonului, şi lumina vrăjitorească exercitau împreună o atracţie fascinantă. Cu toate acestea, ştia că nu căzuse în transă, nu fusese atrasă din casă de vreo forţă supranaturală, ca într-un film prost.

Niciodată nu se simţise mai trează, mai limpede la minte. Instinctele, inima *şi* mintea erau sincronizate cum i se întîmplase rareori în cei douăzeci şi opt de ani de viaţă.

Diluviul acesta fără egal pentru septembrie şi tot ce ţinea de comportamentul ciudat al coioţilor, fără a mai vorbi de blîndeţea lor neobişnuită, îi spuneau că logica normală nu funcţiona. În acel caz, prudenţa impunea mai degrabă îndrăzneală decît precauţie.

Dacă inima ar fi continuat să-i bată grăbită, nu ar fi răsucit clanţa. La *gîndul* de a face acest lucru, simţi cuprinsă de o ciudată stare de calm. Ritmul pulsului scăzuse, deşi fiecare bătaie a inimii răsuna în piept cu o forţă care o cutremura.

În unele dialecte ale limbii chineze, acelaşi cuvînt are înţelesurile de *pericol* şi *prilej*. În cazul de faţă, lucru ce nu i se mai întîmplase, gîndea chinezeşte.

Deschise uşa.

Coioţii, probabil vreo douăzeci, nu o atacară şi nici nu mîrîiră. Nu îşi dezgoliră colţii.

Uimită de comportamentul lor, dar şi de al ei, Molly trecu pragul. Păşi în verandă.

Ca şi cum ar fi fost cîini de curte, coioţii îi făcură loc de parcă îşi doriseră tovărăşia ei.

În ciuda uimirii ei, era totuşi nevoie de o doză de precauţie. Rămase cu braţele încrucişate la piept, într-o atitudine defensivă. Cu toate acestea, simţi că, dacă ar fi atins cu mîna vreun animal, acesta s-ar gudura şi i-ar linge-o.

Coioţii scrutau agitaţi pădurile înconjurătoare, dar şi pe Molly. Respiraţia lor grăbită nu era atît semnul extenuării după o goană îndelungată, cît şi teamă.

Ceva anume din pădurea măturată de ploaie îi speria. Evident, spaima era atît de puternică, încît nu îndrăzneau să reacţioneze la ea cu obişnuitele mîrîieli ameninţătoare, părul zbîrlit şi simulări de atac.

În schimb, tremurau şi scoteau scîncete pierite de supuşenie umilă. Nu-şi ţineau urechile lipite de ţeastă pentru a semnaliza o reacţie agresivă, ci le ţineau ciulite, de parcă ar fi auzit respiraţia şi sunetul paşilor unui prădător fioros chiar prin zgomotul asurzitor al ploii.

Cu cozile vîrîte între picioare, tremurînd, se foiau neîncetat încoace şi încolo. Păreau pregătiţi, în orice clipă, să se lipească de pardoseala de lemn şi să-şi expună cuminţi burţile în încercarea de a scăpa de atacul unui duşman feroce.

Frecîndu-se de Molly în timp ce viermuiau pe verandă, coioţii păreau să se simtă la fel de apăraţi ca şi de celelalte animale din haită. Deşi ochii le erau ciudaţi şi sălbatici, Molly văzu în ei o rază de încredere amestecată cu speranţă şi cu nevoia de apropiere, ci care erau calităţi întîlnite la cei mai blînzi cîini.

Uimirea ei se transformă în deconcertare cînd un val de smerenie, cum nu mai trăise pînă atunci – ori nu-l receptase atît de pregnant – crescu în fiinţa ei. O senzaţie de uimire senină, copilăroasă prin intensitate. Un sentiment aproape păgîn de a fi una cu natura.

Aerul umed era încărcat de mirosul de blană udă şi de aroma arzătoare, uşor amoniacală, de mosc.

Molly se gîndi la Diana, zeiţa romană a vînătorii, pe care artiştii o prezentaseră deseori înconjurată de lupi, conducînd o haită în urmărirea prăzii, peste dealuri şi cîmpii luminate de lună.

Conştientizarea profundă a interconectării dintre toate lucrurile Creaţiei părea să se nască, nu din minte, nici măcar din inimă, ci din cele mai mici structuri ale fiinţei ei, ca şi cum mişcările microscopice ale citoplasmei din miliardele de celule ale trupului ei reacţionau faţă de prezenţa coioţilor, a furtunii neobişnuite şi a pădurii la fel cum oceanele Pămîntului erau influenţate de lună.

Momentul acesta extraordinar era supraîncărcat de o calitate mistică atît de grandioasă şi atît de impresionantă ca putere, atît de diferită de tot ceea ce cunoscuse Molly pînă atunci, încît fu copleşită de teamă amestecată cu respect şi tremură de o emoţie vecină cu bucuria. Începu să respire precipitat, iar picioarele i se înmuiară.

Apoi, ca unul, coioţii au fost cuprinşi de o groază mai mare decît aceea care îi gonise din păduri. Cu scîncete ascuţite şi disperate de panică, fugiră cu toţii de pe verandă.

În timp ce treceau îmbulzindu-se pe lîngă ea, cozile lor umede o biciuiră peste picioare. Cîţiva ridicară spre ea ochi rugători, ca şi cum ar fi trebuit şi ea să priceapă cauza spaimei lor şi să fie în stare să-i salveze de duşmanul, real sau imaginar, care îi izgonise din vizuinile lor.

Coborînd iute treptele, plecară prin furtună, în formaţie strînsă, ca de apărare, de astă dată nu pentru a vîna, ci ca să fie vînaţi.

Blana îmbibată de apă li se lipise de trupuri, scoţînd la iveală formele oaselor, vinele şi fibrele musculare. Înainte vreme, coioţii i se păruseră agresivi şi de temut, însă aceştia arătau rătăciţi, dezorientaţi, aproape demni de milă.

Molly păşi pînă în capul treptelor verandei şi privi lung după ei. Deşi iraţională şi tulburătoare, dorinţa de a-i urma era greu de înfrînat.

În timp ce coborau prin pădure şi prin ploaia de o luminiscenţă stranie, coioţii întoarseră mereu capul înapoi, privind dincolo de casă, către culmea muntelui. Părînd să fi simţit brusc mirosul unui urmăritor, se mistuiră printre pini, la fel de repede şi tăcuţi ca nişte spirite cenuşii. Şi au dispărut.

Îngheţată, strîngîndu-şi braţele la piept ca să se încălzească, lui Molly îi scăpă un oftat de uşurare la care nu se aşteptase.

Aşteptă, încordată şi precaută, dar nu văzu nimic pornit în urmărirea haitei.

În munţii din apropiere, coioţii nu aveau duşmani naturali capabili să le conteste superioritatea. Puţinii urşi rămaşi umblau după fructe sălbatice, tuberculi şi rădăcini moi; nu vînau prăzi mai mari decît peştii. Deşi lincşii supravieţuiseră în număr mai mare decît urşii în urma invaziei oamenilor, ei se hrăneau cu iepuri şi rozătoare; aceştia nu ar fi vînat alt prădător pentru hrană sau distracţie.

Mirosul ca de mosc al coioţilor persistă şi după plecarea lor. Şi, ciudat, mirosul nu dispăru, ci lăsase impresia că devine mai pătrunzător.

Rămasă în capul treptelor, Molly întinse mîna dincolo de protecţia oferită de acoperiş. În noaptea răcoroasă de toamnă, ploaia lucitoare care i se strecura printre degete era neaşteptat de caldă.

Apa fosforescentă îi contură încreţiturile de la încheieturile degetelor.

Îşi privi palma. Linia capului, a inimii şi a vieţii, erau mai luminoase decît restul, palpitînd brusc, parcă semnalizînd înţelesuri misterioase, ca şi cum în ea s-ar fi manifestat vreun strămoş ghicitor, necunoscut pînă atunci, avînd priceperea de a prezice viitorul doar după liniile trasate pe piele.

Cînd îşi retrase mîna din ploaia grea şi o duse la nas, simţi şi mai puternic decît înainte mirosul pe care îl pusese pe seama coioţilor. Deşi nu era suficient de plăcut ca să-l considere parfum, nu era nici neplăcut, şi avea bogăţia subtilă a aerului din pieţele unde se vînd mirodenii.

Nu mai cunoscuse pînă atunci un asemenea miros. Şi totuşi, în matricea complicată a acelui miros irepetabil, descoperi o substanţă teribil de familiară, simplă prin natura ei. Cu cît era mai decisă s-o identifice, cu atît mai mult îi scăpa numele ei.

Deşi mirosea ca un amestec complex de esenţe şi uleiuri exotice, ploaia avea caracterul şi consistenţa apei obişnuite. Îşi frecă degetul mare de buricele celorlalte şi nu simţi nimic ieşit din comun.

Treptat, Molly îşi dădu seama că zăbovea pe verandă în speranţa că animalele se vor întoarce. Cît stătuse printre ele, ca un miel printre lei, tremurînd în pragul unei revelaţii, trăise o experienţă atît de copleşitoare, încît dorea să o repete.

Coioţii nu reveniră, iar ea fu cuprinsă de un sentiment inefabil de pierdere şi avu din nou senzaţia că era urmărită, la fel cum se întîmplase mai devreme, cînd i se zburlise părul de pe ceafă.

Uneori, pădurea îi apărea ca o catedrală. Trunchiurile masive ale pinilor alcătuiau coloanele unui naos imens, iar deasupra ramurile răsfirate larg formau bolţile în cruce şi bolţile evantai.

În acele momente, cînd liniştea discretă a pădurii fusese înlocuită de vuietul averselor, spaţiul întunecat dintre copaci părea să aibă altă consistenţă decît în celelalte nopţi. Zeul *acelei* catedrale era stăpînul întunericului.

Nedumerită, Molly se retrase, îndepărtîndu-se de trepte. Nu-şi dezlipi nici o clipă privirea de la pădurea care o încercuia, pe

jumătate convinsă că dintre pini va porni ceva în zbor spre ea, ceva care va fi numai colţi şi furie.

Odată ajunsă în casă, închise uşa şi trase zăvorul. Tremurînd, rămase acolo o clipă.

Continuă să fie surprinsă şi tulburată de propria capacitate de a se emoţiona. Animată de un fel de instinct, pornit mai curînd din minte decît din inimă, se simţi readusă de la stadiul de femeie în toată firea la acela de fetişcană cu reacţii exagerate – şi nu-i plăcu asta.

Abia aşteptînd să se spele pe mîini, se grăbi spre bucătărie.

Apropiindu-se de uşa deschisă, văzu că lumina de deasupra aragazului era încă aprinsă, aşa cum o lăsase cînd încălzise cana cu lapte.

Şovăi în prag, aşteptîndu-se să găsească pe cineva în bucătărie. Cineva care putea să fi intrat pe uşa din dos cît ea stătuse printre coioţi.

Alte emoţii. Ridicol. Nu o pîndea nici un intrus.

Traversă bucătăria, îndreptîndu-se direct către uşa din spate şi o încercă. Era blocată. Sigură. Nimeni n-ar fi putut intra pe acolo.

Perdele scînteietoare de ploaie argintau noaptea. Dinapoia acestui văl lucitor ar fi putut s-o urmărească o mie de ochi.

Coborî storul din pînză peste fereastra aflată în apropierea mesei pentru micul dejun, apoi şi pe cel de la fereastra din dreptul chiuvetei.

După ce dădu drumul la apă şi o potrivi la temperatura cea mai mare pe care o putea îndura, îşi frecă mîinile cu săpun lichid. Mirosea a portocale, o aromă bine-venită, curată.

Nu atinsese nici un animal.

Vreme de o clipă nu înţelese de ce îşi freca mîinile atît de îndîrjită. Apoi îşi dădu seama că voia să îndepărteze apa.

Ploaia curios de aromată care o făcuse să se simtă... pîngărită.

Îşi clăti mîinile pînă i se înroşiră, pe jumătate opărite. Apoi mai luă puţin săpun şi se mai spălă o dată.

În amestecul de arome subtile, dar exotice se aflase un miros vag familiar, de fum şi amoniac, pe care Molly nu reuşise să îl identifice. Deşi îl îndepărtase prin spălare, el îi reveni în memorie, iar de astă dată îl putu numi – spermă.

Dincolo de varietatea de piaţă de mirodenii, plină de arome exotice, ploaia degajase mirosul fecund al spermei.

I se părea atît de straniu, atît de freudian, încît se întrebă dacă nu cumva dormea. Ori aluneca într-o criză de nebunie.

Luminiscenţa inexplicabilă, ploaia seminală, coioţii speriaţi – de la pat pînă la robinetul înspumat, fiecare moment şi trăire avusese ceva halucinant.

Opri robinetul, aproape aşteptînd să se facă linişte după ce apa ar fi încetat să curgă pe ţeavă. Însă urletul dezlănţuit al ploii continua – fie real, fie banda sonoră a unui vis neobişnuit de persistent.

Din altă parte a casei, un ţipăt ascuţit sfîşie vuietul monoton al furtunii. La etaj. Apoi se repetă. Neil. Soţul ei, atît de calm şi de stăpînit, plîngea în toiul nopţii.

Avînd experienţa violenţei de la vîrsta de opt ani, Molly reacţionă prompt, ridicînd imediat receptorul telefonului agăţat pe perete. Formă numărul poliţiei, după care-şi dădu seama că nu avea ton.

Pe linia rămasă deschisă răzbăteau o diversitate de tonuri electronice, care păreau să alcătuiască o tapiserie auditivă. Pulsaţii joase, şuierături înalte şi ţiuituri stridente.

Puse receptorul în furcă.

Aveau în casă un revolver. La etaj. În sertarul unei noptiere.

Neil ţipă din nou.

Molly aruncă o privire spre uşa încuiată, simţi din nou impulsul de a fugi împreună cu coioţii în noapte. Putea fi orice – nebună, ridicolă şi isterică precum o copilă –, dar, în nici un caz, laşă.

Se duse la sertarul unde ţinea cuţitele şi-l scoase din suport pe cel cu lama cea mai lungă şi mai tăioasă.

3

AR FI VRUT LUMINĂ, una puternică şi orbitoare, dar nu atinse nici un comutator. Cunoştea casa mai bine decît orice intrus; în acele încăperi, întunericul i-ar fi fost cel mai preţios aliat.

Din bucătărie, prin hol, spre scară, despică bezna cu vîrful cuţitului de carne şi merse ţinîndu-l îndreptat înainte.

Treptele scîrţîiau, însă ropotul ploii înăbuşea sunetele paşilor ei.

La etaj, furtuna picta încă galaxii luminoase pe luminatoare. Imagini vagi ale acelor desene se mişcau şi pe podeaua holului.

Apropiindu-se de dormitor, auzi un geamăt urmat de un strigăt mai slab decît cele precedente.

Încordată, inima îi bătea puternic, făcînd să-i vibreze cutia toracică.

Cînd deschise uşa şi pătrunse în dormitorul întunecat, simţi cum cuţitul zvîcneşte ca o undiţă care se încovoiază sub muşcătura peştelui, de parcă ar fi ghicit poziţia intrusului duşmănos, căutînd, nu apa, ci sîngele.

Lumina gălbuie a ploii sclipitoare, plutind prin încăpere, nu reuşea să dezvăluie ochiului fiecare cotlon. Umbrele tremurau, palpitau; unele dintre ele puteau fi şi altceva decît umbre.

Cu toate astea, Molly lăsă cuţitul în jos. Îşi dăduse seama că gemetele şi ţipetele soţului ei aveau drept cauză o luptă cu nimic altceva decît un coşmar.

De obicei, somnul lui Neil era la fel de netulburat de istorii pe cît era de adînc şi sănătos. Iar cînd somnul îi aducea vreo poveste, acţiunea era calmantă, chiar comică.

Uneori îl văzuse zîmbind în somn. Odată, fără să se trezească, izbucnise chiar în rîs.

La fel ca tot ce se întîmplase în primele ore ale acelei zile de miercuri, trecutul nu slujea drept ghid pentru prezent. Visul lui Neil se deosebise esenţial de altele pe care le avusese de cînd el şi Molly împărţeau acelaşi pat. Respiraţia lui panicată şi strigătele de groază sugerau că el alerga deznădăjduit prin pădurile somnului, urmărit de ceva îngrozitor care cîştiga teren.

Molly aprinse lampa de pe noptieră. Explozia bruscă a luminii nu-l trezi pe soţul ei.

Transpiraţia îi făcuse părul castaniu să pară aproape negru. Chinuită de spaime, faţa lui sclipea de broboane.

După ce lăsă cuţitul pe noptieră, Molly îi zise:

– Neil.

Numele, rostit încet, nu rupse vraja somnului.

În schimb, el reacţionă ca şi cum ar fi auzit glasul aspru şi apropiat al Morţii. Smucindu-şi capul, cu muşchii gîtului încordaţi, răsucind în pumni cearşaful de parcă ar fi fost un giulgiu în care fusese înfăşurat pentru o îngropăciune prematură, respiră precipitat, panicat, pregătindu-se să urle.

Molly îşi lăsă o mînă pe umărul lui.

– Scumpule, visezi.

Cu un strigăt gîtuit, el se ridică în capul oaselor, o prinse de încheietură şi îi răsuci mîna, îndepărtînd-o de pe umărul lui, de parcă ar fi fost un asasin care îl ameninţa cu un pumnal.

Deşi treaz, părea să aibă în continuare în faţa ochilor ameninţarea din vis. Avea ochii mari, plini de spaimă; din cauza şocului, trăsăturile feţei i se schimonosiseră.

Molly se strîmbă de durere.

– Hei, dă-mi drumul.

El clipi, se cutremură şi-i eliberă mîna.

Făcînd un pas înapoi şi frecîndu-şi încheietura strivită, Molly îl întrebă:

– Ai păţit ceva?

Neil aruncă deoparte pătura, apoi se aşeză pe marginea patului.

Purta doar pantaloni de pijamale. Nu era masiv şi, cu toate că avea un metru şi nouăzeci, umeri puternici şi braţe musculoase, era bine proporţionat.

Fizicul i se armoniza cu caracterul. Putea să se bazeze pe el în orice ocazie.

Uneori, ea îl atingea întîmplător, cu nevinovăţie – iar patima urma la fel de precipitată ca tunetul în urma fulgerului.

Fusese întotdeauna un amant sigur, dar discret, răbdător şi aproape sfios. Fiind mai agresivă, Molly era aceea care îl trăgea în pat, în loc să fie condusă.

După şapte ani de căsătorie, acea îndrăzneala încă o surprindea şi încînta. Nu se purtase astfel cu un alt bărbat.

În ciuda acestei nopţi epuizante, în ciuda ropotului deconcertrant al ploii pe acoperiş şi a întîlnirii tulburătoare cu coioţii, văzîndu-şi soţul, Molly se simţi oarecum atrasă sexual. Îi ciufuli părul. Chipul atrăgător, cu un început de barbă; gura tandră ca aceea a unui băiat.

Îşi trecu palmele peste faţă, să scape de mrejele somnului. Cînd o privi, ochii lui părură să aibă o nuanţă mai închisă decît de obicei, aproape ca nişte safire. Nişte umbre întunecate îi jucau în albastrul irişilor, ca şi cum amintirea de coşmar a unor păianjeni veninoşi îl bîntuia încă.

– Te simţi bine? îl întrebă Molly.

– Nu. Glasul îi răsună aspru, parcă hîrşîit de sete şi de goana disperată pe cîmpiile somnului. Isuse, ce-a fost asta?

– Ce anume?

Neil se ridică de pe pat. Corpul lui era ca un arc, fiecare muşchi întins. Visul părea să fi fost ca o cheie răsucită care-l lăsase încordat ca pe un mecanism de ceas.

– Ai avut un coşmar, spuse Molly, te-am auzit ţipînd în somn.

– N-a fost coşmar. Ceva mai rău. Nedumerit, se întoarse şi privi de jur împrejur. Zgomotul acela.

– Ploaia, zise ea şi arătă către fereastră.

Neil clătină din cap.

– Nu. Nu a fost doar ploaia. Ceva dincolo de ea... peste ea.

Purtarea lui o tulbură şi mai mult pe Molly. Neil părea să fi rămas pe jumătate în transă, incapabil să scape de coşmar.

El se cutremură.

– Coboară muntele.

– Munte?

Lăsîndu-şi capul pe spate, examinînd tavanul cu teamă, spuse cu voce blîndă şi solemnă, aproape vrăjită:

– Uriaş. În vis. Masiv. Un munte, cu roca mai neagră decît fierul, alunecînd la vale. Alergi, alergi... dar nu poţi scăpa de sub el. Umbra lui creşte în faţa ta... mai repede decît te-ai putea mişca.

Rostite moale, însă la fel de limpede ca acordurile de harpă, cuvintele lui îi puseră lui Molly nervii la grea încercare.

Dorind să înveselească atmosfera, Molly zise:

– A! Un vis ca în *Puiul mic*[1]*?*

Neil rămase cu privirea aţintită la tavan.

– N-a fost doar un vis. Uite. Acum. Îşi ţinu răsuflarea şi ascultă. Apoi adăugă: E ceva dincolo de ploaie... coboară.

– Neil. Vrei să mă sperii.

Lăsîndu-şi ochii în jos şi privind-o direct, el îi răspunse:

– O greutate cumplită sus, undeva. O presiune crescîndă. O simţi şi tu.

Chiar dacă ar fi căzut luna, ea tot n-ar fi vrut să recunoască faptul că atracţia ei gravitaţională declanşa fluxuri noi şi puternice în sîngele ei. Pînă în acel moment, Molly fusese ca un călăreţ care îşi ţine strîns în frîu propria viaţă, lăsînd emoţiile să galopeze întins doar în paginile cărţilor ei, păstrînd drama numai pentru ficţiune.

– Nu, spuse ea. Ai perceput zgomotul ploii în somn, iar mintea ta a ţesut ceva bizar, a transformat totul într-un munte.

– Dar o simţi şi tu, insistă el şi lipăi cu picioarele desculţe pînă la fereastră.

Razele chihlimbarii răspîndite de lampa de pe noptieră erau prea slabe şi nu puteau ascunde luminiscenţa torentelor care umpleau pădurea de beteală şi argintau pămîntul.

– Ce se întîmplă? întrebă el.

– Conţinut neobişnuit de substanţe minerale, poluare, probabil, îi răspunse ea, apelînd la explicaţiile la care se gîndise mai devreme şi pe care le respinsese.

Curiozitatea şi interesul care mai devreme o îndemnaseră să se aventureze printre coioţi se risipiseră. Cu o timiditate care nu o caracteriza, tînjea să revină în pat, să se facă mică sub pătură, să

---

[1] Aluzie la un film de desene animate, *Chicken Little*, care începe cu impresia eroului principal că i se prăbuşeşte cerul în cap. (n.tr.)

doarmă şi să uite de furtună, apoi să se trezească şi să descopere lumina unor zori normale.

Neil trase zăvorul de la fereastra încastrată şi dădu să o deschidă.

– *Nu,* îl preveni ea pe un ton mai autoritar decît ar fi vrut.

Pe jumătate întors de la fereastră, el o privi drept în ochi.

– Ploaia miroase ciudat, zise ea. Pare... murdară.

El observă abia în acel moment că era îmbrăcată în halat.

– De cînd eşti trează?

– N-am putut dormi. M-am dus jos să scriu. Dar...

El se uitase spre tavan.

– Acolo. Simţi asta?

Poate că simţea ceva. Ori poate imaginaţia ei înălţa munţi în aer.

El îşi plimbă privirea de-a lungul tavanului.

– Nu mai coboară spre noi. Apoi glasul îi scăzu, ajungînd o şoaptă. Se mişcă spre est... de la vest la est.

Ea nu împărtăşea percepţia lui evident instinctivă, deşi se trezi că îşi freca mîna de halat – cea pe care o întinsese în ploaie şi apoi o spălase cu atîta îndîrjire cu săpun parfumat.

– Mare cît doi munţi, ba trei... ceva uriaş, şopti Neil. Îşi făcu semnul crucii – frunte, piept, umărul stîng, apoi dreptul – lucru pe care ea nu-l remarcase la el de ani de zile.

Brusc, mai mult simţi decît auzi o vibraţie mare, profundă şi lentă, acoperită de urletul discontinuu al ploii.

– ... Să vă cearnă ca pe grîu...

Cuvintele rostite de Neil, atît de ciudate şi totuşi tulburător de cunoscute, o făcură să-şi îndrepte atenţia de la tavan la el.

– Ce-ai spus?

– E uriaş.

– Ba nu. După aceea. Ce spuneai despre grîu?

Ca şi cum cuvintele îi scăpaseră fără să-şi dea seama, el se uită la ea cu mirare.

– Grîu? La ce te referi?

O licărire la periferia cîmpului vizual îi atrase atenţia lui Molly către ceasul de pe noptieră. Cifrele luminoase, colorate în verde, se schimbau rapid, încontinuu, ca şi cum ar fi vrut să ţină pasul cu timpul care o luase razna.

– Neil.

– Văd şi eu.

Cifrele nu mergeau de la mic la mare, către dimineaţă, nici de la mare la mic, spre miezul nopţii. Mai curînd semănau cu şirurile de cifre ale calculelor matematice efectuate de computerele de mare viteză, care se rostogolesc pe ecran.

Molly îşi consultă ceasul de la mînă, care nu era digital. Limba mare se rotea în sensul acelor de ceasornic, măsurînd o zi întreagă într-un minut, în vreme ce minutarul se rotea în sens invers, mult mai repede, de parcă ea s-ar fi rătăcit pe un asteroid din mijlocul fluviului timpului, unde viitorul se îndepărta de ea la fel de grăbit ca şi trecutul.

Pulsiunile misterioase şi profunde ale sunetului – aproape imperceptibile pentru urechea umană, dar resimţite în sînge şi oase – părea să-i umfle inima, în timp ce trecea prin ea.

Starea şi momentul acelea erau unice, ceva ce nu mai trăise vreodată, însă atmosfera devenise ostilă, fără precedent.

Reacţia lui Molly faţă de coioţi păruse să fie iraţională. Se lăsase purtată de instinct, ieşind necugetat pe verandă.

Acum, îşi recăpătase judecata sănătoasă. Atît intuiţia, cît şi raţiunea îi spuneau că ea şi Neil se aflau într-o situaţie gravă, chiar dacă nu reuşiseră deocamdată să-i înţeleagă natura.

Citi în ochii lui Neil că şi el înţelesese acest lucru. De cînd erau împreună, confesîndu-se şi alinîndu-se unul pe celălalt, ajunseseră la o intimitate a minţii şi spiritului care făceau cuvintele de prisos în multe cazuri.

Găsi revolverul calibru 9 mm în sertarul de la noptieră. Îl ţinea întotdeauna încărcat; cu toate astea, verifică dacă avea toate cartuşele.

După ce împinse la loc încărcătorul, lăsă arma pe toaletă, la îndemînă, alături de peria de păr şi oglinda mică.

De cealaltă parte a camerei, pe o comodă, se găsea o colecţie alcătuită din şase cutii muzicale moştenite de la mama ei. Începură dintr-odată să cînte – şase melodii diferite, împletindu-se într-o discordanţă veselă.

Pe capacele a două dintre ele, figurinele din porţelan acţionate mecanic, căpătară viaţă. Un bărbat şi o femeie îmbrăcaţi în costume victoriene, elegante, dansau un vals. Ceva mai departe, un căluţ de carusel se rotea, se rotea.

Cacofonia de note fragile o călcă pe nervi şi avu chiar impresia că, asemenea unei freze chirurgicale, îi tăia calota craniană.

Obiectele acelea familiare, o părticică din viaţa ei încă din copilărie, deveniseră, într-o clipă, ciudate, neliniştitoare.

Neil rămase cu ochii pironiţi la dansatorii minusculi, apoi la calul ce se rotea, şi nu păru tulburat de ele. Nu făcu nici o încercare de a opri cutiile muzicale.

În schimb, se răsuci din nou către fereastră, dar n-o deschise, aşa cum se pregătise ceva mai devreme. Puse la loc zăvorul pe care îl desfăcuse înainte.

4

ÎN TIMP CE se îmbrăcau cu blugi şi pulovere, Molly îi vorbi despre coioţi.

Uruitul înfundat al ploii, clinchetul dement al cutiilor muzicale şi pulsaţia aproape subliminală a cărei sursă rămăsese necunoscută, serveau drept fond sonor, fără o melodie coerentă, ceea ce făcuse ca aventura de pe verandă să pară mai cumplită atunci cînd i-o povestise decît o simţise în acele momente. Încercă – dar îşi dădu seama că nu reuşea – să-i transmită lui Neil senzaţia de mirare şi de groază amestecată cu veneraţie pe care-o trăise.

Aşezată pe masa de toaletă, străduindu-se să descrie sentimentul de comuniune cu natura pe care-l simţise atunci cînd se insinuase printre coioţi, îşi puse în picioare o pereche de ghete impermeabile. Îi tremurau mîinile. Se chinui cu şireturile pe care, într-un tîrziu, reuşi să şi le lege.

Încă vorbind, ridică, din obişnuinţă, peria de cap care stătea lîngă revolver. Cu toate că-şi dădea seama de absurditatea de a încerca să nege ciudăţenia momentului prin recurgerea la acţiuni de zi cu zi, se întoarse către oglindă ca să vadă cum îi stătea părul.

Imaginea ei din oglindă era aşa cum se cuvenea, însă restul lucrurilor reflectate arătau *nefiresc*. În fundal nu se afla dormitorul cochet, iluminat discret de veioză, în deplină ordine, mai puţin patul; văzu doar murdărie şi ruină.

Cuvintele îi înghețară pe buze și scăpă peria din mînă. Fără să se ridice, se răsuci ca să se convingă de schimbarea suferită de încăpere. Era așa cum o știa dintotdeauna.

În realitate, doar ceasul de pe noptieră mergea anapoda. Un haos de numere verzi, strălucitoare, continua să se reverse pe ecranul de afișare.

Dar în oglindă pereții pătați erau invadați de mușchi și mucegai. Rămăsese doar o lampă, cu abajurul șui și pe jumătate putrezit. Vizavi de căpătîiul patului cu aspect jalnic, se tîrau vițe prea suculente ca să fie specii obișnuite pentru munții din California; verde-cenușiu și sclipind de umezeală, cu frunzele atîrnînd ca niște limbi ale unor animale care gîfîie.

Fu din nou tentată să creadă că nici nu se ridicase din pat ca să coboare la parter, că, de fapt, dormise în tot acest timp – și că încă dormea. Ploaia și toate ciudățeniile care se declanșaseră odată cu ea – începînd cu coioții și terminînd cu oglinda – aveau mai mult înțeles dacă rămîneau fantazări ale somnului.

Apropiindu-se de ea, Neil întinse o mînă ca să atingă oglinda, ca și cum s-ar fi așteptat să descopere că imaginea din ea nu era doar o reflectare plată, ci o realitate tridimensională, o lume *dincolo* de oglindă.

Animată de un impuls irațional, Molly îi opri mîna.

– Nu.

– De ce?

– Pentru că...

Nu-i putea oferi nici un motiv credibil ca să-l împiedice, ci doar o teamă superstițioasă la gîndul ce s-ar întîmpla cînd degetele lui ar atinge suprafața argintată a oglinzii.

Cu mîna liberă, el atinse oglinda, care se dovedi a fi solidă.

Apoi, în *celălalt* dormitor, ceva se mișcă. O umbră care se dovedi, în cele din urmă, a fi nu o umbră, ci o siluetă sinuoasă și întunecată, țîșnind atît de rapid de-a latul oglinzii și dispărînd, încît ar fi putut să fie un bărbat cu o mantie, unul cu aripi membranoase – sau orice altceva în afară de om.

Cu o exclamație de uimire, Neil își retrase brusc mîna, ca și cum entitatea de cealaltă parte a luciului ar fi avut puterea de a trece prin oglindă, iar el nu.

În aceeaşi clipă, Molly se răsuci pe banchetă şi se ridică brusc, convinsă că totuşi ceva traversase prin vălul de sticlă şi argint. Cu toate acestea, în dormitor nu pătrunsese nici un vizitator nedorit.

Aruncă o privire la ceas exact în momentul în care derularea laterală de cifre se opri brusc. Era ora 2.44.

Verificîndu-şi ceasul de la mînă, constată că minutarul şi orarul îşi încetaseră rotirea nebună. Ceasul ei se potrivea cu cel digital – 2.44.

Cutiile muzicale se opriră.

Calul miniatural trecu de la galop la nemişcare totală cu un *clinc*, iar figurinele dansatoare îngheţară în plină mişcare.

Molly se simţi brusc scutită de greutatea reală sau imaginată care atîrnase deasupra capului ei, precum o uriaşă sabie a lui Damocles.

Pulsaţiile profunde ale sunetului pe jumătate auzit, însă pe deplin simţit, încercară să răsune prin ea.

– Oglinda, spuse Neil.

Imaginea reflectată în acele momente era a încăperii în care stăteau. Fără ruine, fără pereţi năpădiţi de mucegai, fără viţe tîrîtoare.

Neil îşi îndreptă atenţia de la oglindă la tavan. Apoi se duse la fereastră. Privi mai puţin pădurea cît cerul întunecat al nopţii din care ploaia cădea ca o cascadă.

– A dispărut, constată el.

– Am simţit ceva, recunoscu ea. Dar... ce a fost?

– N-am idee.

Neil nu era sincer cu ea, dar nici ea cu el.

Crescuseră amîndoi formaţi de o cultură tînjind după contactul intergalactic, fundamentul unei noi credinţe în care Dumnezeu nu era decît un jucător de rezervă. Toată lumea cunoştea doctrinele acestei cvasireligii mai bine decît pe Tatăl nostru: *„Nu sîntem singuri... urmăriţi cerul... răspunsul se află acolo..."* Fuseseră transformaţi în adepţii lui Spielberg, Lucas şi Shymalan. O mie de filme şi show-uri TV, zece mii de cărţi convinseseră lumea că noii magi vor fi oamenii de ştiinţă care nu vor călări spre Bethlehem pe cămile, ci către un teren de aterizare pentru OZN-uri în laboratoare mobile cu antene de satelit pe acoperiş, iar salvarea umanităţii avea să vină mai curînd de pe altă planetă decît din altă parte.

Molly ştia semnele profeţite de Hollywood şi de scriitorii de science fiction. Şi Neil le cunoştea.

Noaptea aceea de septembrie se afla în adîncul Zonei de întîlniri de Gradul Trei. În acel teritoriu, tehnologia extraterestră rămînea singurul izvor al miracolelor.

Molly nu vru să exprime asta în cuvinte, şi nici Neil. Părea mai sigur să mimezi uluirea decît să fii sincer.

Probabil că reticenţa lor pornea din faptul că în privinţa acestui subiect Hollywood-ul oferea două scenarii cunoscute – unul în care extratereştrii sînt zei binevoitori, altul în care aceştia erau animaţi de mînie şi cruzime. Pînă în acel moment, recentelor evenimente le lipsise farmecul şi grandoarea programelor de divertisment dedicate întregii familii.

Întorcîndu-se de la fereastră şi renunţînd la examinarea cerului înecat de ploaie, Neil zise:

– Nu că aş avea nevoie de ea... dar o să-mi iau puşca.

Amintindu-şi silueta sinuoasă, pe jumătate zărită, care fulgerase umbrită de-a curmezişul camerei mucede din oglindă, Molly îşi luă revolverul de pe toaletă şi zise:

– O să-mi iau şi cîteva cartuşe în plus pentru ăsta.

5

PUŞCA ŞI O CUTIE de cartuşe se aflau pe masa din bucătărie. Alături, pistolul, un încărcător de rezervă şi o cutie de cartuşe de 9 mm.

Storurile de la ferestrele din bucătărie şi din camera alăturată, cea de zi, ascundeau noaptea şi priveliştea –, dar nu şi zgomotul omniprezent al ploii luminiscente.

Molly nu reuşea să alunge sentimentul că pădurea înconjurătoare, înainte vreme prietenoasă, adăpostea acum observatori ostili. Neil împărtăşea aceeaşi idee nebunească; doar el o ajutase să coboare storurile.

Amîndoi intuiau că forţele misterioase ce acţionau în noaptea ploioasă nu se mulţumiseră să acapareze doar munţii. Întinseră amîndoi în acelaşi timp mîna după telecomanda televizorului, însă Neil a fost mai iute.

Stătură în picioare în faţa ecranului mare şi priviră, prea agitaţi ca să se aşeze pe fotolii.

Recepţia programelor nu era prea grozavă. Unele canale erau atît de bruiate, încît prin ceea ce părea un viscol, puteau vedea doar imagini spectrale. Voci sparte rosteau cuvinte distorsionate.

Una dintre reţelele de cablu care transmitea ştiri non-stop oferea un sunet mai bun, imagini relativ clare şi era doar ocazional parazitat.

Tînăra de pe ecran – Veronica Nu-ştiu-cum – care prezenta ştirile era frumoasă ca o starletă de film. Avea ochi avari, iar zîmbetul la fel de sincer ca acela al unui manechin.

Făcea comentarii, fără ajutorul notiţelor, cu un tînăr, Jack, care ar fi putut fi un prezentator apreciat de lenjerie intimă pentru Calvin Klein dacă n-ar fi urmat Facultatea de Jurnalism şi nu şi-ar fi dat licenţa în transmisii de televiziune. Zîmbetul lui, care apărea la comandă şi dispărea tot astfel, îl făcea să-şi etaleze dinţii de un alb obţinut prin frecare cu bicarbonat şi pătrăţoşi ca ai unei vaci.

Război, politică, crimă şi chiar noutăţile despre vedetele de la Hollywood fuseseră înlăturate cu desăvîrşire din emisiunile de ştiri de vremea ciudată ce dovedise o ferocitate fără precedent.

În cursul nopţii, contrazicînd orice prognoze, în largul oceanului se formase un front de furtună continuă cu o viteză incredibilă, încă neînregistrată vreodată. Ea se deplasase spre uscat, de-a lungul coastei vestice a Americilor – de Sud, Centrală şi de Nord.

Se primiseră şi coroboraseră rapoarte privind ploaia cu miros curios, cu debite de 10, 13 şi chiar 15,5 litri pe metru pătrat pe oră. În cîteva ore, oraşele de la cîmpie începînd din Argentina şi terminînd cu Alaska, începuseră să fie afectate de inundaţii a căror gravitate varia.

Imagini în direct primite prin satelit din zone metropolitane exotice sau cunoscute, unele distorsionate sau neclare, înfăţişau automobile şi camioane plutind pe străzile oraşelor ce semănau cu nişte canale. Familii cocoţate pe acoperişurile caselor pe jumătate înghiţite de ape. Dealuri îmbibate de apă, ale căror versanţi alunecau sub forma unor torente de noroi.

În fiecare imagine, ca nişte fire din argint pur întreţesute cu pricepere într-o tapiserie, străluceau dîrele de ploaie luminiscentă, astfel că Argentina şi Alaska, dar şi oricare alt loc aflat între ele, păreau ireale, dezvăluite de această lumină desprinsă parcă dintr-un vis.

Molly nu se dăduse niciodată în vînt după ştiri despre catastrofe. Considera că în imaginile care prezentau dezastre ce căzuseră pe capul altora nu găsea nici valori culturale, nici distractive. În alte condiţii, ar fi întors spatele televizorului, pe jumătate copleşită de milă. În cazul acela însă simţi că viitorul ei se leagă de soarta necunoscuţilor care apăreau pe ecran.

Ulterior, ploile torenţiale începuseră să cadă şi în Europa. Asia. Africa. Din secetosul Orient Mijlociu, chiar şi din nisipurile pîrjolite ale Arabiei Saudite, veniseră ştiri privind ploi în cantităţi nemaiîntîlnite. Se aşteptau imagini video.

Nu era nevoie să zîmbeşti ca să prezinţi ştirile. Stăpîni pe emisiunea lor, Veronica şi Jack se ghidau totuşi după regula numărul unu a jurnalismului electronic – stabileşte comunicarea cu publicul; vîră-i-te sub piele şi fă-te bine-venită în căminele oamenilor; dovedeşte autoritatea cunoscătorului, dar fii *drăguţ;* arată-te demn, dar surîzător.

Nici unul din ei nu reuşea să-şi ascundă cu totul entuziasmul de începători talentaţi, care, lucrînd în tura de noapte, se treziseră transmiţînd în direct nişte evenimentele ieşite din comun. Cu fiecare minut, audienţa lor creştea de la vreo sută de mii de insomniaci, la milioane de telespectatori care nu-şi mai dezlipeau ochii de pe ecrane. Aproape că se putea simţi cum îşi calculau propulsarea în carieră după emisiunea aceea neaşteptat de norocoasă.

Cu toate că nu se înţelegea clar nici cauza fenomenului şi nici gravitatea situaţiei, reportajele de pe teren compensau prin conţinut dramatic ceea ce le lipsea în coerenţă.

Cu şase ore înainte să înceapă să plouă pe coasta Americilor, un echipaj al unei nave franceze de cercetări marine asistase la naşterea bruscă a unui vîrtej de apă la cinci sute de kilometri sud-vest de Tahiti. Coloana coborîse dintr-o masă de nori cumulonimbus la distanţa de aproape cinci kilometri de tribordul navei şi crescuse cu o repeziciune uimitoare, pînă cînd capătul de jos al pîlniei, sugînd apă din ocean, se lăţise la circa şase sute de metri.

Imaginile digitale, surprinse de un membru al echipajului şi transmise printr-o legătură-satelit a vasului, prezenta o formaţiune de dimensiuni inimaginabile. Un om de ştiinţă de la bord estimase că forma asemănătoare unei tornade măsura cinci kilometri în diametru în locul în care punctul cel mai de sus al coloanei verticale dispărea în nori.

– Hristoase Dumnezeule! şopti Neil.

În acele înregistrări, nici marea, nici coloana masivă de apă ce se rotea spre cer nu prezenta luminiscenţa misterioasă pe care o ştiau ei.

Cu toate acestea, ploaia care încă duruia dincolo de ferestrele cu storurile trase avea în mod sigur legătură cu vîrtejul acela gigantic de apă filmat mai devreme în largul Pacificului. Deşi Molly nu înţelegea legătura, extinderea la scară planetară a evenimentelor o înspăimînta şi mai tare.

La televizor, tornada furioasă din Pacific prevestea o vreme de coşmar. Ziua se întunecase cu repeziciune, ca şi cum Dumnezeu ar fi apăsat cu nădejde pe un reostat ceresc. Ghearele uriaşe ale unor fulgere sfîrtecau oceanul.

Dacă imaginile video ar fi surprins şi vreun obiect cu care să se poată compara pîlnia tornadei, dimensiunile fenomenului ar fi fost, nu doar emoţionante, ci şi terifiante. Molly simţi teama cameramanului cînd vîrtejul începu să se deplaseze către navă.

Cînd fulgerul biciui suprafaţa ei întunecată, marea, tremurînd parcă de furie şi durere, se zvîrcoli agitată. Vasul se îndreptă spre piciorul unui val, un adevărat abis.

Prova se înclină. Tone de apă se năpustiră peste balustrade şi trecură peste punte, bolborosind înspumate.

Izbit de talaz, cameramanul aproape că-şi pierdu echilibrul. Reuşi să se redreseze şi se îndepărtă de pe puntea deschisă, moment în care vasul se cutremură brusc şi se ridică pe coama abruptă a unui val de dimensiuni colosale.

Reporterul-starletă de film, Veronica, apăru din nou pe ecran şi spuse că, după transmiterea imaginilor difuzate deja, nava franceză pierduse orice legătură cu uscatul.

Jack, invitatul ei, îşi exprimă îngrijorarea pentru soarta echipajului, iar apoi, cu o convingere stupidă, trase concluzia că oamenii aceia sigur erau în viaţă, pentru că „tipii ăştia de la cercetări marine chiar ştiu cum să se descurce pe mare".

Păstrînd pe faţă un zîmbet la fel de îngheţat ca acela al partenerului din lemn al unui ventriloc, Veronica recunoscu apoi că în timpul colegiului îşi petrecuse un semestru la bordul unui vas, în cadrul unui program de educaţie pe mare.

Lui Molly îi venea să urle la toţi, ca şi cum vocea ei ar fi putut călători prin microunde pînă la New York City sau Washington, sau unde-şi avea sediul acel post de televiziune. Îi venea să-i trezească din detaşarea aceea reportericească mulţumită de sine, care întotdeauna i se păruse doar o superioritate comodă şi o indiferenţă afectivă care mima prost profesionalismul.

Alte imagini fuseseră înregistrate şi transmise prin satelit de personalul militar de la bordul *USS Ronald Reagan,* un portavion aflat la cinci sute de kilometri vest de coastele Japoniei. Banda prezenta dezvoltarea uimitor de rapidă, ca din senin, a unui plafon dens de nori.

Ulterior, la trei carturi[1] faţă de ruta de mers, în faţa observatorilor de la bordul portavionului, se formaseră cîteva vîrtejuri de apă. Diametrul pîlniilor crescuse imediat, pînă cînd fiecare dintre

[1] Aproximativ 33 de grade.

ele ajunsese mai mare decît cea surprinsă pe film de către operatorul francez. Un ofiţer de pe navă, incapabil să-şi ascundă spaima, comentă incredibilele imagini.

Nici de astă dată nu apăru, în mare sau în vîrtejurile rotitoare, vreo urmă din scintilaţia care caracteriza ploaia ce cădea pe uscat.

Lucru incredibil, se anunţau vîrtejuri uriaşe şi de pe vase aflate pe Oceanul Atlantic şi Marea Mediterană, deşi aceste relatări nu erau însoţite de imagini.

Citind fără îndoială de pe teleprompter, cu un ton pedant, dar încă agreabil, Veronica spuse:

– Deşi par a fi tuburi de apă solidă care se răsucesc, aceste vîrtejuri sînt alcătuite din stropi şi particule fine de apă, şi nu sînt chiar atît de temut precum arată.

– Cu toate acestea, interveni Jack, pe baza analizelor complexe pe computer a imaginilor recepţionate de radarele Doppler de la bordul navei *Ronald Reagan*, s-a stabilit că vîrtejurile observate nu se conformează nici unui model cunoscut al fenomenului. Acestea *sînt* forme aproape solide, iar doctorul Randolph Templeton, meteorolog la Serviciul Naţional de Meteorologie, care a sosit în studioul nostru acum cîteva momente, estimează că aceste pîlnii extrag apa din ocean cu un debit de 378 451 de litri pe minut.

– Mai mult, spuse Templeton, cînd apăru pe ecran. De două ori mai mult, cel puţin. El măcar avea bunul-simţ să nu zîmbească.

Molly citi în ochii meteorologului spaima stăpînită a unuia care ştie despre ce vorbeşte.

Simţind nevoia de a-l atinge pe Neil, Molly îşi lăsă mîna pe umărul lui, dar, de data aceasta, apropierea de trupul lui puternic o linişti mai puţin decît de obicei.

Încruntat şi cu o voce solemnă, Jack îl întrebă pe doctorul Templeton dacă acele fenomene erau rezultatul încălzirii globale.

– Majoritatea meteorologilor nu consideră că există încălzire globală, îi răspunse Templeton cu un aer impacientat, adică una care să nu fie naturală şi ciclică.

Jack şi Veronica părură consternaţi şi, înainte ca producătorul să apuce să-i şoptească o întrebare potrivită prin microfonul de la ureche, amîndoi priviră simultan către tavanul studioului de transmisie.

– Tocmai a început să plouă torenţial şi aici, la Washington, spuse Veronica.

– Extraordinar de puternic, întări Jack. Evident, producătorul reuşise să-i şoptească la ureche, pentru că Jack se întoarse către meteorolog. Doctore Templeton, dar toată lumea ştie de efectul de seră al...

– Lumea ştie tot soiul de prostii, îi răspunse Templeton, iar dacă vrem să lămurim acest fenomen, trebuie să facem o analiză *cu adevărat* ştiinţifică, nu...

Neil zapă pînă nimeni una dintre cele trei reţele mari, care, cu oarecare întîrziere, descoperise criza şi se repezise la ea ca un rechin după o pradă.

Amfitrionul era mai în vîrstă decît perechea de la ştirile prin cablu şi ceva mai cunoscut. În timp ce lua interviu unui specialist în analiza datelor furnizate prin satelit, afişa o morgă de zile mari.

Conform prezentării de pe banda din partea de jos a ecranului, expertul era un anume doctor Sanford Nguyen. Lucra la aceeaşi agenţie guvernamentală ca şi Randolph Templeton, care, în acele momente, pe alt canal, dezbătea cu Veronica şi Jack problema încălzirii globale.

Se simţea că prezentatorului i se sugerau întrebările de către un producător nevăzut şi o echipă de clasă formată din cercetători, însă cuvintele se rostogoleau de pe limba lui de lemn de parcă el însuşi ar fi fost un savant în sisteme orbitale de culegere de informaţii.

Doctorul Nguyen făcu tulburătoarea dezvăluire că înainte cu trei ore de observarea extraordinarelor vîrtejuri de apă, toate aparatele orbitale ale Serviciului Naţional de Meteorologie amuţiseră. Evident, sateliţii aflaţi în posesia unor companii private, dotaţi cu camere fotografice de înaltă rezoluţie, fuseseră şi ei scoşi din uz. Nu exista nici o imagine foto de la mare altitudine, în infraroşu sau radar a vîrtejurilor de apă pentru a se putea înţelege cum şi de ce avuseseră loc acele fenomene.

– Dar sateliţii militari, detectoarele de proiectile balistice? întrebă Molly. Şi sateliţii-spion?

– Scoşi din uz şi ei, anticipă Neil răspunsul.

La televizor, amfitrionul tocmai îl întreba pe doctorul Nguyen dacă nu cumva un val de radiaţii cosmice sau poate o activitate neobişnuit de intensă a soarelui ar fi putut să ardă circuitele acelor ochi din cer.

– Nu, îl asigură Nguyen. Nu asta este explicaţia. Pe de altă parte, sînt prea multe coincidenţe. Nici radiaţiile cosmice, nici pulsurile

magnetice n-ar fi putut da naştere vremii cumplite la care asistăm, şi sînt convins că lucrul care a dezactivat sateliţii noştri a produs şi toate acele trombe de apă şi furtunile care au urmat.

Chinuindu-se să adopte cea mai solemnă expresie posibilă, gazda emisiunii întrebă:

– Doctore Nguyen, asistăm la consecinţele teribile ale încălzirii globale?

Expresia lui Nguyen sugeră dispreţ, dar şi uimire în faţa întrebării de neräspuns pe care cu siguranţă că şi-o pusese: „Ce dracu' caut eu aici?"

– De ce au fost scoşi din funcţiune doar sateliţii de observare? întrebă Molly şi făcu un gest către televizor. După cum se vede, cei de comunicaţii sînt încă activi.

– Probabil că ei preferă să nu-i vedem, îi răspunse Neil, dar vor să ştim ce se petrece cu vremea, pentru că teama inhibă. Poate că ne vor înspăimîntaţi, supuşi şi cooperanţi.

– Ei?

Neil tăcu.

Molly ştia la ce se referise Neil şi era convinsă că înţelesese. Cu toate astea, amîndoi se fereau să exprime adevărul pe care-l bănuiau, ca şi cum, dacă dădeau un nume duşmanului, ar fi însemnat să stîrnească în ei înşişi o groază pe care apoi nu ar mai fi putut să o stăpînească.

Neil lăsă jos telecomanda, renunţă să mai privească la televizor şi ieşi din camera de zi, îndreptîndu-se către bucătărie.

– O să fac nişte cafea.

– Cafea? întrebă ea pe un ton ce trăda îndoiala.

Această îndeletnicire casnică părea să constituie dovada unei negări psihologice totale, o reacţie nedemnă de bărbatul de nezdruncinat, competent, cu care se căsătorise.

– Nici unul n-am dormit ca lumea, explică el. S-ar putea să rămînem treji şi cu capul pe umeri multă vreme. Cafeaua o să ne ajute. S-o fac acum, cît mai avem curent.

Molly aruncă o privire către televizor, către lămpi. Nu se gîndise la posibilitatea unei pene de curent.

Îngheţată la gîndul că nu va mai rămîne decît cu luminozitatea stranie a ploii pîngărite.

– O să caut toate lanternele, spuse ea, şi bateriile nefolosite.

Împrăştiară lanternele prin casă, încărcîndu-le pe unele de la reţea. Acestea trebuiau să le asigure lumina în cazul în care un cutremur i-ar fi silit să se mişte în beznă prin camerele răvăşite, unde mobilierul le-ar fi blocat calea.

Mai palid la faţă decît fusese cu cîteva momente în urmă, Neil se întoarse către Molly.

– Nu. De acum încolo, nici unul din noi nu mai merge singur undeva. O să strîngem lanternele mai tîrziu, dar împreună. Acum facem cafea. Şi sandviciuri.

– Nu mi-e foame.

– O să mîncăm oricum.

– Neil, dar...

– Nu ştim ce ne aşteaptă. Habar n-avem dacă o să mai avem prilejul să luăm ceva în gură... liniştiţi.

Apoi îi întinse o mînă.

Era cel mai frumos şi mai atrăgător bărbat pe care-l cunoscuse. Prima oară cînd îl văzuse, cu mai bine de şapte ani în urmă, Neil stătea într-o geometrie complicată de lumini multicolore, zîmbind cald, cu un chip perfect şi ochi atît de blînzi, încît îl luase drept Sfîntul Ioan.

Tremurînd de teamă, îl luă de mînă, nespus de bucuroasă că soarta îi pusese alături şi că iubirea îi unise prin căsătorie.

El o trase şi o luă în braţe. Ea se agăţă strîns de el.

Cu o ureche lipită de pieptul lui, îi auzi inima. Bătea repede şi puternic, din cauza anxietăţii, dar apoi reveni la normal.

Inima ei încetini ritmul pentru a ţine pasul cu a lui.

Oţelul are un punct înalt de topire, dar acesta creşte dacă este aliat cu tungstenul. Din caşmir se face o stofă rezistentă, ca şi din mătase; cu toate acestea, amestecul de caşmir şi mătase se dovedeşte mai durabil şi ţine mai cald decît oricare dintre ţesături luate separat.

Încă de la o vîrstă fragedă, Molly învăţase să ducă toată povara lumii în spinare. Atîta timp cît îl avea pe Neil lîngă ea, putea rezista nu doar spaimelor din lumea acesta, ci şi celor care ar fi venit de dincolo de ea.

6

DEŞI ÎN BUCĂTĂRIE şi în camera de zi plutea aroma puternică de cafea, lui Molly i se păru că detectează izul slab, dar inconfundabil al ploii pătrunzînd prin ziduri din noaptea saturată de apă.

Cu pistolul şi puşca alături, ea şi Neil se aşezară pe podea în faţa televizorului, şi mîncară sandviciuri cu carne de pui şi cartofi prăjiţi.

La început nu avusese poftă, însă după prima îmbucătură, descoperise că era ruptă de foame.

Pînă atunci, nici o altă mîncare nu avusese un gust atît de delicios. Puiul părea mai suculent, maioneza mai cremoasă, murăturile mai picante, iar cartofii, mai crocanţi decît orice altceva. Fiecare gust în parte părea să se fi amplificat.

Probabil că, savurînd ultima masă înainte de a i se administra injecţia letală, doar un deţinut care-şi aşteaptă rîndul să fie executat putea simţi cu atîta acurateţe aromele şi compoziţia mîncării.

La televizor, în Alpii Francezi cădea o ninsoare albastră-argintie, la fel şi în munţii din Colorado şi pe străzile Moscovei. Fiecare scenă părea să fi fost pudrată cu sclipici folosit la felicitările de Crăciun.

Domurile şi turlele Kremlinului nu arătaseră niciodată atît de minunat. Fiece umbră sclipitoare de pe bulevardele iluminate şi din pieţele strălucitoare părea să adăpostească elfi, spiriduşi şi alte personaje de basm care puteau oricînd apărea în faţa ochilor ca să danseze de bucurie şi să execute acrobaţii aeriene.

Frumuseţea eterică a zăpezii albastre sugera că tot ce se întîmpla nu putea să nu aibă şi un aspect pozitiv.

În Denver, deşi încă nu se crăpase de ziuă, copiii se hîrjoneau pe străzi, se băteau cu bulgări de zăpadă, atraşi din case de ineditul viscolului luminos şi albăstrui.

Încîntarea şi rîsetele lor melodioase îi provocaseră un zîmbet plin de speranţă şi totuşi nesigur reporterului care transmitea de la faţa locului Acesta spuse: „Şi încă un amănunt remarcabil legat de acest fenomen – zăpada miroase a vanilie".

Molly se întrebă dacă bărbatul avea nasul suficient de sensibil ca să poată detecta un miros suplimentar, mai puţin plăcut, dacă acela ar fi existat.

„Vanilie, combinată cu aromă de portocale", continuă el.

Probabil că în Munţii San Bernardino ploaia nu mai mirosea ca atunci cînd ieşise Molly pe verandă, printre coioţi. Poate că, la fel ca în Colorado, noaptea oferea în acele momente deliciile olfactive ale laboratorului unui cofetar.

Întorcîndu-se şi încurajîndu-l pe cameraman să filmeze şi altceva, reporterul atrăgea atenţia asupra peisajului de iarnă – strada acoperită de zăpadă, ramurile copacilor cu frunze perene, încărcate de puf de culoarea safirului, luminile calde, chihlimbarii, ale caselor cuibărite comod în albastrul acesta incredibil.

„E nespus de frumos, spuse reporterul, ca o scenă din Dr. Seuss, o stradă decupată din Oraşul-Cine, strălucirea din care lipseşte Grinch[1]. Rotirea la o sută optzeci de grade a camerei se opri, concentrîndu-se asupra unui grup de copii înfofoliţi ca să se joace în frig.

O fată de vreo şapte ani ţinea în mîinile înmănuşate un bulgăre de zăpadă.

În loc să-l arunce în cineva, îl linse, de parcă ar fi fost o îngheţată pe băţ. Apoi zîmbi către cameră, arătîndu-şi buzele mînjite în albastru.

Un băiat mai mare, urmîndu-i exemplul muşcă şi el dintr-un bulgăre de zăpadă. Gustul păru că-l satisface.

Imaginea aceea o tulbură atît de mult pe Molly încît, dacă n-ar fi înghiţit deja sandviciul, l-ar fi lăsat deoparte, neisprăvit.

Îşi aminti senzaţia de necurăţenie a ploii. Nu şi-ar fi întors nicicum faţa spre cer, darămite să deschidă gura ca să înghită apă.

Evident, imaginea copiilor care mîncau zăpadă îl mîhnise pe Neil la fel de mult ca şi pe Molly, aşa că luă telecomanda şi continuă butonarea în căutare de ştiri.

---

[1] Personaj negativ jucat de Jim Carey, într-un film de desene animate numit *Cum a furat Grinch Crăciunul* (2001), produs de Dr. Seuss Enterprises (n.tr.)

7

INCAPABILĂ SĂ ALUNGE din minte imaginea copiilor care se hrăneau din zăpada pîngărită, Molly se plimbă nervoasă de colo-colo, bînd întruna cafea.

Neil rămase aşezat pe podea, continuînd să apese pe butoanele telecomenzii.

Din ce în ce mai multe canale se recepţionau prea prost ca să poată fi vizionate. Şi, faţă de mai devreme, din ce în ce mai multe nu mai emiteau deloc.

În două rînduri dădură peste semnale care apăreau pe ecran ca modele scînteietoare în culori pîlpîitoare. Deşi aminteau oarecum de formele simetrice care apăreau într-un caleidoscop, acele desene nu prezentau margini definite; aveau doar forme curbe şi sinuoase, aparent infinite ca varietate, sugerînd totuşi ceva.

Modelele acelea erau însoţite de tonuri electronice oscilante asemănătoare celor auzite de Molly la telefon – ţipete ascuţite, urmate de sunete de joasă frecvenţă, urmate de scîrţîituri sfredelitoare...

Brusc, ecranul se umplu de oficiali guvernamentali, care păreau să mai deţină autoritate –, dar arătînd în cel mai bun caz neliniştiţi şi nesiguri, iar în cel mai nefericit, înspăimîntaţi. Secretarul Departamentului pentru Securitatea Teritoriului, diferiţi funcţionari de la Agenţia Federală pentru Gestionarea Situaţiilor de Criză...

În fiecare oră apăreau noi şi noi crize provocate de vreme, toate din cauza cantităţilor fără precedent de apă căzute, estimate deja la

18 litri pe oră în multe zone. Cu o repeziciune înspăimîntătoare, fluviile îşi ieşeau din matcă. Lacurile de acumulare se umpleau mai repede decît erau în stare ecluzele de evacuare a viiturilor să elimine surplusul de apă; în Oregon, la cîteva ore de la începerea ploii, un baraj se rupsese, iar cîteva orăşele din aval fuseseră măturate de ape.

Şi, în mod incredibil, în vreme ce întreaga lume era în primejdie, Molly îşi făcea griji în legătură cu stabilitatea singurei lor proprietăţi imobiliare.

– Dacă vine vreun val de noroi?

– N-avem treabă, o asigură Neil. Casa e direct pe stîncă.

– Eu nu mă simt sigură.

– Ne aflăm prea sus... la aproape 700 de metri deasupra oricărei cîmpii inundabile.

În mod iraţional, Molly simţea că ar putea supravieţui chiar şi sfîrşitului lumii, dacă le rămînea casa întreagă, ca şi cum reşedinţa Sloan ar fi fost un univers izolat, care putea exista de sine stătător.

Cît mîncaseră sandviciurile şi se uitaseră cum lumea se prăbuşea luată de ape pe ecranul televizorului, Neil mutase telefonul din camera de zi, de pe capătul măsuţei din apropierea canapelei, unde-i era locul obişnuit, aducîndu-l pe podea lîngă el. Din cînd în cînd încerca să îl sune pe fratele lui Paul, din Hawaii.

Uneori prindea ton; telefonul mobil al lui Paul, aflat în Maui, suna, dar nu-i răspundea nimeni. Alteori, cînd ridica receptorul, auzea tonurile electronice care însoţeau modelele colorate de la televizor.

La a şaptea sau a opta încercare, prinse legătura. Paul îi răspunse.

Sunetul spart al vocii lui îl mai calmă pe Neil.

– Paulie. Slavă Cerului! Mă gîndeam că, în nebunia ta, ai fi în stare să profiţi de valurile astea.

Paul făcea surfing. Oceanul era a doua pasiune a lui.

Molly puse mîna pe telecomandă şi întrerupse sonorul.

Cu receptorul la ureche, Neil spuse:

– Poftim? apoi ascultă. Da, sîntem bine. Acasă. Plouă atît de tare, că probabil o să avem nevoie de scînduri şi de planuri pentru o arcă.

Molly îngenunche lîngă el, întinse mîna pînă la aparat şi apăsă pe butonul „Conferinţă".

De pe ţărmul nordic al insulei Maui, Paul tocmai spunea:

– ... Am văzut multe ploi tropicale, dar ca asta, niciodată.

– La televizor a spus ceva de 17 litri pe oră.

– Aici e mult mai rău, spuse Paul. Mult. E o ploaie atît de deasă, încît te poţi îneca stînd în picioare. Dacă deschizi gura să respiri, tragi mai multă apă decît aer. Ploaia – are *greutate*, parcă vrea să te îngroape pînă la genunchi. Noi ne-am strîns la judecătorie. Aproape patru sute de oameni.

– La judecătorie? Neil se încruntă de îngrijorare. Nu la biserică? Doar se află mai sus.

– Judecătoria are ferestre mai puţine şi mai mici, îi explică Paul. E mai întărită şi apărată.

Apărată.

Molly aruncă o privire la armele de lîngă ei.

Pe ecranul televizorului mut, imagini ale unui oraş îndepărtat înfăţişau clădiri în flăcări în ciuda masei de apă ce cădea din cer.

La telefon, Paul spuse:

– Petru, unu, capitolul patru, versetul şapte. Nu-ţi sună cunoscut, frăţioare?

– Adevărat? Mie mi se pare mai curînd *întîlnire de gradul trei*, recunoscu Neil, exprimînd în cuvinte ceea ce nici el, nici Molly nu îndrăzniseră pînă atunci să spună. Dar unde are să se sfîrşească – cine ştie?

– Eu ştiu, spuse Paul, cu glas ferm şi calm. Am acceptat cu seninătate toată durerea, suferinţa şi tristeţea ce vor veni.

Molly recunoscu în vorbele lui o parafrazare a Acceptării morţii, una dintre rugăciunile de seară.

– N-o să fie chiar aşa, Paulie, zise ea. Există şi ceva... cum să zic... pozitiv în chestia asta.

– Molly, ce-mi place să aud glasul tău dulce! spuse Paul. Întotdeauna ai văzut şi curcubeul de după furtună.

– Păi... viaţa m-a învăţat să fiu optimistă.

– Ai dreptate. Nu trebuie să ne temem de moarte, nu? E doar un nou început.

– Nu, nu la asta mă referam. (Apoi îi povesti despre coioţii apăruţi pe verandă.) M-am plimbat printre ei. Erau extraordinar de docili. A fost miraculos, Paul, emoţionant.

– Te iubesc, Molly. Ai fost un dar ceresc pentru Neil, l-ai făcut fericit, i-ai vindecat sufletul. În acel prim an ţi-am spus cuvinte jignitoare...

– Nu-i adevărat, îl contrazise ea.

Neil o luă de mînă şi i-o strînse uşor.

La televizor, imagini din alt oraş, unde nişte adevăraţi vandali spărgeau vitrinele magazinelor. Cascadele de cioburi din sticlă străluceau la fel ca ploaia luminiscentă.

Paul îi spuse lui Molly:

– Acum nu e timpul de minciuni, puştoaico. Nici măcar din politeţe, pentru a nu răni sentimentele cuiva.

Iniţial, Paul nu fusese de acord cu căsătoria lor. De-a lungul anilor însă, ajunsese să o accepte şi, în cele din urmă, o apreciase. El şi Molly deveniseră buni prieteni şi pînă în acele momente nu vorbiseră niciodată despre divergenţele de la început.

Ea surîse.

– Bine, părinte Paul, mărturisesc. Au existat situaţii cînd m-ai scos din sărite.

Paul a rîs moale.

– Sînt convins că şi Dumnezeu a simţit la fel. I-am cerut iertare demult, iar acum îţi cer şi ţie.

Molly simţi că vorbele i se opresc în gît. Vru să închidă. O înspăimîntau implicaţiile inevitabile ale acestei conversaţii. Ar fi trebuit să-şi ia la revedere.

– Paulie... şi tu mi-eşti frate. N-ai cum să ştii... cît de mult te preţuiesc.

– A, păi ştiam. Bineînţeles. Şi, ascultă, puştoaico, mama ta ar fi fost mîndră de ultima ta carte.

– Muzicalitate, cadenţă a frazelor, zise ea, dar observaţii superficiale.

– Ba nu. Nu-ţi mai da singură palme. E la fel de profundă ca şi cele mai bune lucrări ale Thaliei.

Ochii lui Molly se împăienjeniră de lacrimi.

– Nu uita... nu e momentul să minţi, Paulie.

– Dar n-am spus nici o minciună.

Tăcuţi, uzi pînă la piele, cu ochi sălbăticiţi, un grup de oameni se îndreptară către o cameră de luat vederi. Păreau să fugă înspăimîntaţi de ceva.

La telefon, Paul spuse:

– Ascultă... Trebuie să închid. Nu cred că mai avem prea mult timp.

– Ce se întîmplă acolo? întrebă Molly neliniştită.

– Am terminat slujba cu cîteva minute înainte de a suna voi. Dar nu toţi cei adunaţi aici sînt catolici, aşa că trebuie să le ofer o altfel de mîngîiere.

Pe ecran, cameramanul fusese doborît de mulţimea panicată. Obiectivul se roti nebunește, coborî brusc la nivelul pavajului, arătînd picioare ce, împroşcau stropi luminoşi din băltoacele cu străluciri întunecate ca de giuvaieruri.

Cu toate că butonul de „Conferinţă" era activat, Neil continuă să strîngă receptorul în mînă, ca şi cum ar fi menţinut legătura cu fratele lui prin simpla forţă a degetelor, şi întrebă:

– Paulie, ce înseamnă că judecătoria e mai uşor de apărat? Împotriva cui?

Răspunsul fu afectat de interferenţele de pe linie.

– Paulie! N-am auzit ce-ai zis. Am avut o întrerupere. De cine trebuie să o apăraţi?

Deşi glasul lui Paul se auzea din nou, glasul lui suna de parcă ar fi vorbit din adîncul unui puţ.

– Oamenii de aici sînt foarte simpli, Neil. S-ar putea să fie vreun exces de imaginaţie ori ar putea vedea mai curînd ceea ce cred decît ceea ce e în realitate. Eu n-am văzut nici unul.

– Un ce?

A urmat o perioadă de pîrîituri şi pocnituri.

– Paulie?

Între cuvintele întrerupte şi distorsionate rostite de Paul, unul sună ca *diavoli*.

– Paulie, spuse Neil, dacă pierdem legătura, o să te apelăm din nou. Iar dacă nu reuşim să te prindem, încearcă ne suni tu. Paulie, mă auzi?

La televizor, un oraş identificat datorită inscripţiei de pe ecran – *Berlin, Germania* – fără nici un sunet, ultimul dintre picioarele oamenilor în alergare trecu pe pavaj, prin dreptul camerei video căzute la pămînt.

Brusc, tocmai din îndepărtatul Maui, limpede de parcă ar fi răsunat din bucătăria alăturată, glasul lui Paul Sloan răsună din nou, prins în mijlocul unei fraze:

– ... Capitolul doisprezece, versetul doisprezece. Pe ăsta îl ţii minte, Neil?

– Îmi pare rău, Paulie, nu ştiu din ce carte, îi răspunse Neil. Mai spune o dată.

În Berlin, surprinse prin obiectivul pătat de apă, legiuni de picături luminoase de ploaie mărşăluiau de-a latul străzii pline de băltoace, azvîrlind stropi mai sclipitori decît pudra de diamant.

Un presentiment de rău augur o făcu pe Molly să rămînă cu ochii aţintiţi la televizorul fără sonor.

Acţiunea părea să se fi terminat, pentru că mulţimea ajunsese pe alt teritoriu, iar ea presupuse că prezentarea vorbită aducea, cu siguranţă, informaţii importante. Altfel, reţeaua de televiziune ar fi oprit derularea imaginilor de la Berlin în momentul în care camera căzuse pe pavaj şi nu mai fusese ridicată de acolo.

Rămase cu telecomanda în mînă. Nu apăsă pe „Mute“ ca să activeze sunetul din nou, pentru că nu voia să acopere cumva vorbele cumnatului ei.

La telefon, glasul lui Paul coborî într-un abis, dar exact cînd Neil se pregătea să închidă, legătura se restabili şi putu auzi cîteva cuvinte rostite în grabă: „A coborît la voi avînd mînie mare, căci ştie că timpul e scurt“.[1]

Legătura se întrerupse, iar pe linie nu se mai auziră nici măcar declicuri sau paraziţi.

– Paulie, mă auzi? făcu Neil, apăsînd de cîteva ori în furcă şi încercînd fără succes să obţină tonul din nou.

Pe ecran, la fel de tăcut ca un balon de săpun care ar luneca prin aer, capul unui bărbat, probabil al nefericitului cameraman, tăiat cu precizie în două de la frunte pînă la bărbie, căzu pe caldarîm, aterizînd pe tăietură, iar ochiul sticlind de groaza morţii privi orb spre obiectivul care lega Berlinul de California.

[1]Apocalipsa Sfîntului Ioan Teologul, 12.12 (n.tr.)

8

PÎNĂ ATUNCI, MOLLY nu simţise nevoia de a merge şi la baie cu pistolul încărcat.

Îl aşeză pe postamentul acoperit cu faianţă galbenă de lîngă lavoar, cu ţeava spre oglindă. Prezenţa armei nu o liniştea, ci îi întorcea stomacul pe dos.

În caz de primejdie, cu gîndul la justiţie sau nu, Molly ar fi fost capabilă să apese pe trăgaci fără să ezite. O mai făcuse cîndva.

Cu toate acestea, perspectiva de a trebui să împuşte pe cineva îi provoca o stare de rău. Ea era o persoană care crea, nu un ucigaş.

În timp ce stătea pe scaunul de la WC, se rugă ca, indiferent ce s-ar întîmpla în orele următoare, să nu fie silită să se apere de alte fiinţe umane. Îşi dorea inamici atît de străini, încît, după ce i-ar fi doborît, să nu aibă motiv de îndoială sau de vinovăţie.

Deşi perfect conştientă de ironia şi absurditatea poziţiei şi a rugăciunii, transmise mesajul către Domnul cu sinceritate, pătrunsă de fiecare cuvînt rostit. Umorul acelor clipe era prea amar ca să-i provoace măcar un hohot de rîs.

Alesese baia de serviciu fără fereastră de lîngă bucătărie. De dincolo de uşă, prin zgomotul înfundat al ploii pe acoperiş, se auzea zdrăngănitul celor două sacoşe frigorifice pe care Neil le umplea cu provizii pe care să le ia cu ei în vehiculul de teren.

Fiecare din cele două cariere ale lui îi impuneau să gîndească în perspectivă. În prezent, lucra ca producător de dulapuri. Cunoştea importanţa de a întocmi planuri clare şi măsurători precise înainte de a efectua prima tăietură.

Îşi făcuse griji că le va fi foame pînă să revină acasă. Ba mai grav, se putea ca evenimentele să-i împiedice să mai revină vreodată acasă.

Mai curînd călugăr decît aventurier, mai mult Diogene şi mai puţin Columb, Molly regreta că trebuia să plece. Strategia ei preferată cuprindea baricadarea uşilor, baterea în cuie a ferestrelor, somnul forţat şi aşteptarea problemelor. Plus speranţa ca ele să nu apară deloc.

Ştia, desigur, că ideea de acţiune a lui Neil reprezenta cea mai înţeleaptă soluţie. Indiferent ce s-ar fi întîmplat în ploaie sau după aceea, ar fi fost mai vulnerabili dacă ar fi rămas singuri decît dacă ar fi căutat tovărăşia vecinilor.

Înainte de a se spăla pe mîini, Molly mirosi precaută aburul ce se ridica din apa fierbinte. Nu simţi nici urmă din mirosul ploii.

Ploaia nu pătrunsese încă în sistemul de alimentare cu apă. Ori, dacă da, apărea deghizat, nedetectabil.

Înainte de a lua săpunul, mută pistolul pe bazinul toaletei – ca să nu fie înşfăcat de vreo mînă care ar fi putut ieşi prin oglindă.

Cum acele măsuri bizare de prevedere deveniseră deja o a doua natură doar după două ore de la instaurarea noii realităţi, Molly se întrebă dacă îşi va da seama cînd va înnebuni. Pesemne că depăşise deja starea de sănătate mentală. Poate se îndepărtase atît de mult de raţionalitate, încît Neil nu va putea pregăti suficiente pachete cu mîncare ca să o hrănească pe durata călătoriei de întoarcere.

Se spălă pe mîini.

Rămase singura prezenţă în oglindă, nici pătată, nici decrepită, nici năpădită de viţe ciudate, nici despicată din creştet pînă în bărbie, ci tînără, cu ochi sclipitori şi plină de speranţe deşarte.

Răcitoarele pline cu alimente, cutia cu apă îmbuteliată şi articolele de prim ajutor fuseseră aşezate în vehiculul cu tracţiune integrală din garaj. Erau pregătiţi de călătorie prin locuri unde drumurile erau cu făgaşe şi vremea-cumplită.

Molly mai împachetase cărţile mamei ei şi cele patru pe care le publicase ea, plus manuscrisul neterminat, la care încă lucra. Putea să piară lumea, după părerea ei, dar cuvîntul tipărit, niciodată.

Făcîndu-şi curaj pentru plecare, ea şi Neil mai rămaseră puţin alături în camera de zi şi priviră la televizor.

De la un canal la altul, haosul își extinse domeniul. Mai mult de jumătate din canale erau blocate de purici, scintilații, lumini puternice și inegale, supraintensități luminoase bruște, imagini umbrite ale unor oameni și obiecte ce nu se puteau identifica.

Un sfert din canale transmiteau desene pulsatile, șerpuitoare, caleidoscopice, puternic colorate. Acestea erau însoțite de zumzetele, pîrîiturile, hîrîielile, miorlăieli, țipetele lungi, șuierăturile și ciripelile care făcuseră și telefonul inutilizabil.

Nu găsiră nici un canal de știri, deci nu aflară alte informații cît de cît folositoare.

Cîteva canale continuau să transmită semnale fără nici o problemă – imagini clare, cu un sunet uimitor de limpede. Fiecare dintre acestea transmiteau programe de divertisment.

Vreme de un minut, urmăriră un episod vechi din *Seinfeld*. Publicul, real sau virtual, hohote în neștire.

Neil zapă mai departe și dădură peste o emisiune-concurs. Pentru un sfert de milion de dolari și șansa de a continua jocul pînă la întrebarea de un milion, a se ghici autorul *Cărții despre pisici a oposumului bătrîn*.

– T.S. Eliot, zise Molly.

Avea dreptate, dar bănui că peste o săptămînă, un sfert de milion de dolari ar fi avut aceeași valoare ca și un ziar vechi de o săptămînă.

Pe un alt canal, *Casablanca;* în noaptea în alb-negru, Bogart își lua rămas-bun de la Ingrid Bergman, în vreme ce războiul cuprindea întreaga lume.

Neil știa dialogul atît de bine, încît l-ar fi putut rosti cuvînt cu cuvînt. Buzele i se mișcară la unison cu ale actorilor, deși nu scoase nici un sunet.

Trecu pe alt canal – acolo, Cary Grant, într-o scenă comică, era tot mai fîstîcit de flecăreala neîncetată a lui Katherine Hepburn.

Iar pe altul, Jimmy Stewart făcea glume cu un iepure invizibil, înalt de doi metri.

La început, Molly nu înțelese de ce urmărea Neil scenele din acele filme vechi cu o pasiune atît de devoratoare. Cu nici cîteva momente mai devreme fusese hotărît să caute tovărășia vecinilor.

Curînd își dădu seama că el nu credea că va mai avea prilejul să savureze acele filme sau altele, dacă întregul pămînt cădea sub călcîiul unui popor extraterestru care avea să-și venereze propriii zei.

Îl urmări şi ea cu interes pe Gary Cooper păşind pe străzile colbuite ale unui oraş din Vestul Sălbatic sub soarele amiezii. Îl văzu pe Tom Hanks croindu-şi drum printr-o viaţă fermecată de virtute şi simplitate. Apoi, pe John Wayne, cucerind-o instantaneu pe Maureen O'Hara.

În repetate rînduri, se trezi ţinîndu-şi suflarea, simţind o dulce durere în piept. Ceea ce cîndva fusese o distracţie pentru omorît vremea părea în acele momente inexprimabil de frumos şi profund.

Neil abandonă canalele care difuzau filme vechi, ajungînd la un program contemporan – unul care, lăudîndu-se cu scrînteli orchestrate şi prezentate sub falsul nume de „Reality TV", preamăreşte cruzimea, laudă ignoranţa, îi atrage pe telespectatori cu promisiunea de a vedea degradarea umană, dar care nu-şi pierde nicidecum popularitatea. O concurentă mînca dintr-o farfurie plină cu melci fără cochilie, de culoare cafeniu-deschis.

Apoi, un film mai recent. O blondă frumoasă, zveltă, executa mişcări imposibile de arte marţiale, mînuind în acelaşi timp o spadă cu care decapita o serie de duşmani, împungîndu-i în ochi, eviscerîndu-i cu deosebită plăcere, mai atrăgătoare decît o păpuşă Barbie şi la fel de lipsită de inimă.

Dintr-odată, telecomanda deveni, dintr-un ajutor în selectarea aleatorie a canalelor, un instrument programat să caute doar imagini cu atrocităţi. Pe canal după canal sîngele ţîşnea, exploda, curgea, mînjea ecranul.

Programele de filme porno la care se plăteşte conform duratei de vizionare – opţiune la care nu se abonaseră şi, prin urmare, nici n-ar fi trebuit să le recepţioneze – umplură ecranul cu scene explicite de viol în grup. Victimei, în prim-plan, părea că îi plăcea să fie brutalizată cu ferocitate.

Apoi, comici stridenţi care spuneau bancuri porcoase şi făceau publicul să behăie de rîs.

Nici cea mai abilă propagandă nu ar fi reuşit să-şi bată joc mai bine şi mai eficient de pretenţiile de umanitate decît acea selecţie aparent întîmplătoare de distracţii crude.

Neil apăsă butonul pentru a opri televizorul, dar acesta continuă să funcţioneze. Încercă din nou, dar fără succes.

Aflat sub comanda unei entităţi care sfida orice, pe ecran apărură scene diverse, schimbîndu-se imediat, de sex violent şi crime oribile. Acolo se derula un montaj cutremurător al omenirii ajunse în cel mai sălbatic şi mai josnic stadiu.

– Asta e o minciună, zise Neil printre dinţii încleştaţi. Nu aşa sîntem. Nu *toţi* sîntem aşa.

Stăpînul nevăzut al undelor preferă să-şi declare dezacordul, iar imaginile de lubricitate primitivă şi sete de sînge continuară să inunde ecranul ca nişte maree de gunoaie filmate.

Molly îşi aduse aminte că citise despre lagărele morţii naziste – Auschwitz, Bergen-Belsen sau Dachau – în care deţinuţii evrei fuseseră supuşi propagandei care descria trecutul lor sub forma unui arbore genealogic presărat cu minciuni, exploatarea muncii altora, cu ramurile răsucite de lăcomie. Torţionarii lor ţineau ca deţinuţii să îmbrăţişeze acea falsă istorie a poporului lor, iar apoi să se dezică de ea, asta înainte de acceptarea execuţiei, chipurile, ca răsplată.

Pînă şi arhitecţii genocidului, cu inimi vîndute răului şi cu sufletele deja programate pentru iad, simţeau dorinţa de a-şi justifica abuzul de putere. Doreau să creadă că victimele lor, în ceasul al doisprezecelea, îşi recunoşteau vinovăţia şi acceptau dreptatea crimei în masă – ceea ce sugerează că, deşi în mod inconştient, călăii ştiau cît de mult decăzură ei înşişi.

Molly întoarse spatele spectacolului grotesc de pe ecran. Aruncă o privire neliniştită spre ferestrele cu storurile trase, la tavanul care părea să se încovoaie sub greutatea ploii turbate ce bătea pe acoperiş.

Simţi că trenurile morţii sau echivalentul lor erau trase în acele momente în depouri. Şiruri lungi de vagoane pentru vite aşteptau să fie ticsite cu o încărcătură umană şi duse pînă la mormintele comune, unde rămăşiţele milioanelor de oameni aveau să fie întoarse cu plugul, fertilizînd în cele din urmă poiene uriaşe, cu vegetaţie bogată spre deliciul unor creaturi oarbe şi surde la frumuseţile făurite de nenumărate generaţii.

Sus, la etaj, se auzi o bufnitură puternică. Un zăngănit. Apoi se făcu linişte.

Pesemne vreo creangă ruptă căzuse pe acoperiş. Apoi, vreo cărămidă desprinsă din horn, dislocată de atîta apă din patul de beton, se rostogolise probabil pe ţigle.

Ori vreun vizitator inimaginabil de straniu pătrunsese în pod, iar acum explora spaţiul de sub grinzile pline de păianjeni şi praf, căutînd trapa şi scara care să-i ofere acces pînă la etaj.

– Gata, plecăm, hotărî Neil.

PARTEA A DOUA

Pustiu și gol. Pustiu și gol. Și întuneric
pe panta abisului.

T.S. Eliot, corurile din *Stînca*

9

FĂRĂ SE MAI sinchisească de nota de plată a facturii la electricitate pe luna următoare, preferară să lase luminile aprinse decît să îngăduie întunericului să se instaleze în casă pe durata absenţei lor.

În magazie, se încălţară grăbiţi cu cizme din cauciuc şi se îmbrăcară cu haine negre de ploaie. Gresia pardoselii scîrţîi sub tălpile cu desen adînc.

Alături, în garaj, era mai rece decît în restul casei. Aerul umed mirosea a lemn muced, a plăci bituminoase îmbibate cu apă; dar ploaia încă nu găsise nici o fisură în acoperiş.

Fordul Explorer era pregătit, încărcat. Deşi îşi făcuseră griji că nu vor face faţă ratelor lunare, îşi vînduseră automobilul Suburban, vechi de zece ani, ca să-l cumpere. Acum Molly se bucura că avea o maşină mai sigură.

Făcu doi paşi către Ford, după care Neil îi făcu semn să se uite spre bancul de lucru. Treizeci-patruzeci de şoareci se adunaseră pe tăblia lui. Cum rozătoarele nu scoteau nici un sunet şi stăteau nemişcate ca nişte figurine din ceramică, Molly nu le observase de la început.

Şoareci de cîmp şi de pădure, unii cafenii, alţii cenuşii, fugiseră din mediul lor natural ca să găsească adăpost în garaj. Sub bancul de lucru se strînseseră la fel de mulţi ca pe tăblie.

Alţii se îngrămădeau în grupuri, în colţuri şi de-a lungul pereţilor. Pe capacele a două pubele de gunoi. Pe partea superioară a două dulapuri de scule.

Erau peste o sută, poate chiar două. Mulţi stăteau în fund, agitaţi, tremurînd, cu mustăţile în permanentă vibraţie, şi mirosind aerul cu boturile rozalii.

În mod normal, de îndată ce Molly şi Neil ar fi intrat, s-ar fi împrăştiat. Însă ei nici nu se clintiseră. Cauza spaimei lor era afară, în furtună.

Deşi Molly se ferise mereu de rozătoare şi luase măsuri deosebite de precauţie ca să împiedice apariţia lor în casă, văzînd aceste rozătoare timide nu avu o reacţie de respingere. Ca şi în cazul coioţilor, accepta ideea că şi oamenii, şi şoarecii erau ameninţaţi de aceeaşi primejdie în noaptea aceasta cumplită.

După ce se suiră în Explorer, Molly întrebă:

– Dacă instinctul i-a îndemnat să intre în casă, noi ar trebui să mai plecăm?

– Paul şi vecinii lui s-au adunat în judecătoria din Maui pentru că arhitectura o face mai uşor de apărat. Casa noastră, cu atîtea ferestre şi încuietori simple... nu poate fi protejată.

– Poate că nici un loc nu e sigur.

– Tot ce se poate, o aprobă el.

Porni vehiculul.

Şoarecii nu reacţionară la zgomotul motorului. În lumina farurilor, ochii le sticleau, roşii şi argintii.

Neil blocă uşile din comanda centrală. Abia după aceea folosi telecomanda ca să ridice uşa garajului.

Molly îşi dădu seama că nu încuiase casa. Cheile şi zăvoarele nu mai păreau să ofere multă securitate.

În spatele maşinii, uşa garajului, alcătuită din segmente, se ridică. Molly abia putu distinge uruitul ei de ropotul neîntrerupt al ploii.

Se simţi copleşită de dorinţa de a evada din vehicul şi reveni în casă înainte ca noaptea ameninţătoare să pătrundă deplin în garaj.

Tînjea cu disperare să retrăiască fericirea domestică. Să facă un ceai fierbinte şi să-l servească într-o cană mare. Marca Oolong, cu aroma deosebită, din ceai cultivat în Munţii Wu-I din China.

L-ar fi băut în salonaşul primitor şi ar fi mîncat fursecuri cu unt. S-ar fi încălzit cu şalul afgan. Ar fi citit o poveste de dragoste, cu patimi eterne şi suferinţe nesfîrşite.

Cînd ar fi întors ultima pagină umedă de lacrimi, ploaia s-a fi oprit. Şi s-ar fi făcut dimineaţă. Viitorul n-ar mai fi fost sumbru şi de nepătruns, fiind revelat de o lumină invizibilă, prea strălucitoare pentru ochiul oricărui muritor.

Cu toate astea, nu deschise portiera ca să dea curs acelei fantazări cu ceai, fursecuri şi epilog fericit şi comod. Nu îndrăzni.

Neil eliberă frîna de mînă şi ieşi în marşarier din garaj, în furtuna fără vînt. Picăturile de ploaie cădeau vertical, cu o forţă ca a unei judecăţi, astfel că vehiculul păru să tremure din toate încheieturile, să se întindă la fiece sudură, la impactul cu perdeaua densă de apă.

Mai mult din grija faţă de proprietatea lor decît faţă de şoarecii speriaţi, Molly apăsă pe un buton al telecomenzii şi închise uşa garajului.

În lumina farurilor, fluorescenţa ploii, pînă atunci mută, căpătă strălucire, îmbogăţindu-se cu reflecţii scînteietoare.

Exteriorul din cedru al casei, vag argintat de vreme, era şi mai sclipitor în umezeala luminoasă. De-a lungul liniei acoperişului, din streşinile pline, se revărsau perdele licăritoare, care învăluiau toate elementele structurii.

Neil întoarse Explorerul şi o porni la deal, către drumul de ţară cu două benzi. Aleea în pantă devenise o albie în care cobora un şuvoi în care se zvîrcoleau ghemuri de şerpi falşi, precum şi multe alte forme sinuoase şi luminoase.

Cînd maşina ajunse la capătul aleii, Molly privi înapoi, printre şuvoaiele ploii şi copacii drepţi. Cu toate luminile aprinse, casa lor părea primitoare – şi intangibilă din acel moment.

Calea cel mai scurtă către oraş era spre sud, pe drumul de ţară.

Asfaltul drumului cu două benzi rămăsese în condiţii acceptabile, deoarece urma creasta din jurul lacului, drenînd apa de pe ambele acostamente. Ici şi colo, pavajul era acoperit cu un strat compact şi alunecos de ace smulse de furtună din pinii care mărgineau şoseaua, însă avînd tracţiune pe toate roţile, automobilul înaintă nestînjenit.

Chiar puse pe mişcare rapidă, ştergătoarele nu făceau faţă torentelor ploii. Pînza de apă de pe parbriz le micşora vizibilitatea. Neil conduse cu atenţie.

Spre est, pădurea – cu porţiuni rase pînă la sol de incendiul din toamna trecută – cobora către dealurile lipsite de copaci, dar înierbate care, la rîndul lor, se răreau, făcînd loc unui teren mai mult arid şi apoi Deşertului Mojave. În acea zonă se construiseră doar cîteva case.

Pe versantul vestic se găseau mai multe reşedinţe, deşi situate la distanţă mare una faţă de alta. Cei mai apropiaţi vecini de la sud erau Jose şi Serena Sanchez, care aveau doi copii, Danny şi Joey, şi un cîine pe nume Semper Fidelis.

Neil viră dreapta, lîngă cutia lor de scrisori şi opri în capul aleii, cu farurile îndreptate spre casă.

– Îi trezim? a întrebat el.

Era ceva legat de casă, altceva decît absenţa luminilor, care o tulbură pe Molly.

Dacă membrii familiei Sanchez ar fi fost acasă, forţa nemaîntîlnită a ploii i-ar fi trezit. Curioşi, s-ar fi ridicat măcar din pat, ar fi deschis televizorul şi ar fi aflat despre soarta lumii.

Molly recunoscu în uruitul monoton al ploii vocea morţii, iar în acele clipe aceasta părea să-i vorbească ei, nu din cer, ci din casa de la capătul celălalt al aleii.

– Au plecat, zise ea.

– Unde?

– Sau au murit.

– Nu se poate, îşi exprimă Neil speranţa. Nu Jose, Serena... sau băieţii.

Fiind scriitoare, Molly era mistică, dar nu într-atît încît să aibă viziuni ori premoniţii. Cu toate astea, spuse cu siguranţa unei intuiţii nedorite:

– Morţi. Au murit cu toţii.

Casa apărea şi dispărea, apărea şi dispărea. Poate ceva se mişca îndărătul ferestrelor neluminate; poate nu.

Îşi imagină o siluetă sinuoasă şi înaripată, la fel ca aceea pe care o văzuseră amîndoi dincolo de oglindă, zburătăcind prin camerele familiei Sanchez, de la un cadavru la altul, făcînd tumbe de încîntare.

Deşi a vorbit într-o şoaptă tremurătoare, vorbele ei au ajuns la Neil, în ciuda zgomotului ploii:

– Să plecăm de aici. Acum. Imediat.

10

LA SUD DE proprietatea Sanchez, văduvul Harry Corrigan locuia singur de anul trecut din iunie, cînd iubita lui soţie, Calista, murise lîngă un bancomat.

Casa din piatră, cu acoperiş mansardat, se găsea mai aproape de drumul de ţară decît cea a lui Neil şi Molly. Aleea de acces era mai scurtă şi mai puţin abruptă.

Aceste lumini le văzuse Molly cînd se ridicase din pat şi se apropiase de fereastră ca să-şi dea seama de tăria furtunii. I se păruseră ca luminile de poziţie ale unui vas îndepărtat, luptînd cu marea învolburată.

Fiecare geam părea luminat, ca şi cum Harry ar fi trecut dintr-o cameră în alta, căutîndu-şi soţia pierdută şi lăsase fiecare lampă aprinsă în amintirea ei sau în speranţa că ea va reveni. Dincolo de geamuri, nu apărea nici o umbră.

Dacă Harry era acasă, trebuiau să-şi unească forţele cu el. Era un prieten de nădejde.

La capătul aleii, în rondou, Neil parcă maşina cu faţa spre drum. Închise farurile.

Cînd Neil întinse mîna să scoată cheia din contact, Molly îl opri.

– Lasă motorul să meargă.

Nu era nevoie să discute dacă era sau nu sau înţelept..... să intre amîndoi în casă. Bine sau nu, ceva mai devreme stabiliseră să nu meargă nicăieri decît împreună.

Hainele lor de ploaie aveau glugă. Şi le-au tras şi au devenit siluete de călugări din epoca medievală.

Lui Molly îi era frică să coboare din automobil. Îşi amintea cît de bine îşi spălase mîna udată de ploaie cu săpun cu aromă de portocală... şi tot se simţise murdară după aceea.

Însă nu putea să stea acolo la nesfîrşit, paralizată de apăsarea fricii sau de lipsa de credinţă. Nu putea rămîne acolo, o siluetă fără formă, încremenită, aşteptînd ca lumea să dispară.

Pistolul de calibru 9 mm se afla la loc sigur, în buzunarul hainei de ploaie. Îl pipăi cu mîna dreaptă.

Coborî din Explorer şi închise portiera încet, deşi, ar fi trîntit-o, în darabana diluviului, nu s-ar fi auzit nici un zgomot. Discreţia părea recomandabilă chiar şi la vreme de apocalipsă.

Forţa îngrozitoare a potopului aproape o doborî, dar păşi cu atenţie ca să nu-şi piardă echilibrul.

Ploaia nu mai era încărcată de mirosul de spermă. Reuşi să depisteze o urmă slabă a acelei arome, însă ea era acum mascată de prospeţimi noi şi dulcege, care aminteau de tămîie, alamă încinsă şi ceai cu lămîie. Mai percepu şi alte esenţe, cărora nu le putea găsi termen de comparaţie.

Încercă să-şi ferească faţa, însă ploaia îşi găsi drum pe lîngă glugă. Picăturile care o loveau nu mai erau călduţe ca mai devreme.

Fără să-şi dea seama, îşi linse buzele. Nimic nu amintea de gustul sărat al mării, ci era uşor dulceag, plăcut.

Gîndindu-se la copiii care mîncau zăpada albastră, simţi că i se pune un nod în gît şi scuipă, însă în gură îi intră şi mai multă apă de ploaie.

Canalele de drenaj ale aleii fuseseră blocate de ace de pin şi mănunchiuri de frunze de sicomor. O baltă adîncă de douăzeci de centimetri părea să fiarbă în jurul cizmelor, iradiate de filigranele de argint ale misterioasei lumini.

Neil îşi desfăcuse fermoarul hainei de ploaie ca să-şi poată ţine puşca sub ea. Cu stînga, îşi prinse pulpanele hainei, apropiindu-le cît de bine putea.

O alee cu pavele, construită în pantă, ducea de la caldarîmul inundat pînă la treptele de intrare.

Ajunsă la adăpostul verandei, Molly îşi dădu gluga pe spate. Îşi scoase pistolul din buzunar. Neil prinse puşca în ambele mîini.

Uşa casei lui Harry Corrigan era întredeschisă.

Un punct luminos portocaliu de pe perete indica butonul soneriei, dar acelea erau circumstanţe în care să respecte uzanţele Cu vîrful cizmei, Neil împinse uşa spre interior.

Cît uşa descrise un arc larg de cerc, rămaseră în aşteptare, examinînd holul iluminat. Apoi intrară.

Vizitaseră deseori casa ca invitaţi, asta înainte de asasinarea Calistei în Redondo Beach şi încă de cîteva ori după aceea. Cînd bucătăria fusese renovată în urmă cu patru ani, Neil făcuse tot mobilierul. Totuşi, locul acela familiar li se părea straniu, nimic nu mai semăna cu ceea ce-şi amintea Molly, nimic nu părea la locul lui.

Parterul oferea din plin dovada unei vieţi simple, care se desfăşura conform unor obiceiuri îndelung exersate – mobilier folosit, picturi înfăţişînd peisaje sau marine, ici o pipă uitată într-o scrumieră, colo pagina la care a ajuns cititorul marcată cu un ambalaj de la un baton de ciocolată, plante de interior îngrijite, cu frunze lucioase, cîteva prune într-un bol din lemn pe blatul din bucătărie...

Nu observară semne de violenţă. Dar nici urmă de prietenul şi vecinul lor.

Revenind în hol şi rămaşi la picioarele scării, se gîndiră să îl strige pe Harry.

Ca să fie auziţi în vacarmul produs de asaltul ploii, ar fi trebuit să ridice glasul. La strigătul lor se putea întîmpla să răspundă altcineva sau altceva decît stăpînul casei, perspectivă care le recomanda să păstreze în continuare tăcerea.

Neil porni înainte, către etaj. Molly urcă treptele într-o parte, rămînînd cu spatele la perete, ca să poată privi spre ambele capete ale scării.

În holul de sus, uşa masivă din stejar de la dormitorul mare fusese smulsă din ţîţîni. Despicată aproape în două, zăcea pe podea. Fragmentele lucioase din încuietoare erau împrăştiate pe covor.

Fiecare din cele două balamale rămăsese ancorată de toc în batantul cadrului, deşi fiecare batant – din tablă de oţel de 8 milimetri grosime – fusese îndoit de forţa îngrozitoare care smulsese uşa. Articulaţiile care uneau batantul de uşă de cel de centru de la fiecare balama erau de asemenea deformate, la fel şi pivotul din oţel care le lega.

Dacă Harry se refugiase în spatele uşii încuiate a dormitorului, bariera aceea nu rezistase multă vreme.

Nici măcar un culturist îndopat cu steroizi şi avînd muşchii lui Hercule nu ar fi reuşit să smulgă uşa aceea din ţîţîni fără ajutorul unui palanc şi a unui levier.

Anticipînd o nouă răbufnire furioasă ori un atac inuman, Molly şovăi înainte de a-l urma pe Neil în dormitor. După ce trecu pragul, nu văzu totuşi nici o urmă de violenţă.

Dulapul mare de haine era deschis. În el, nimeni.

Cînd încercă uşa dintre dormitor şi baia alăturată, Neil constată că era încuiată.

Aruncă o privire spre Molly. Ea dădu aprobator din cap.

Apropiindu-şi capul de uşa băii, Neil zise:

– Harry! Harry, eşti acolo?

Chiar dacă i-ar fi răspuns cineva, tot nu ar fi putut auzi.

Neprimind răspuns, se dădu înapoi şi o lovi puternic cu piciorul. Încuietoarea era foarte simplă, şi cedă la a treia lovitură.

Partea curioasă era că ceea ce smulsese uşa mult mai rezistentă a dormitorului nu o distrusese şi pe cea de la baie.

Neil trecu pragul, apoi tresări puternic şi se întoarse, cu o expresie schimonosită de groază viscerală şi repulsie.

Încercă să o împiedice pe Molly să vadă ce se găsea înăuntru, dar ea refuză să se oprească. Nimic nu putea fi mai cumplit decît priveliştea pe care trebuise să o îndure cînd avusese opt ani.

Fără ochi, cu capul golit complet, ca un bostan scobit pentru a fi transformat în felinar, Harry Corrigan zăcea pe podeaua băii, rezemat de cadă. Avea în gură ţeava unei puşti cu ţeavă scurtă, cu încărcare manuală şi pat retezat.

Îngreţoşată, dar nu şocată, Molly se răsuci cu spatele la mort.

– Mereu suferea de singurătate, spuse Neil.

Vreme de o clipă, Molly n-a înţeles la ce se referea Neil. Apoi pricepu că, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le văzuse, Neil respingea cumva ideea.

– Harry nu s-a sinucis din cauza Calistei, spuse Molly. S-a retras în baie şi şi-a zburat creierii ca să nu ajungă faţă în faţă cu cel care a spart uşa dormitorului.

Brutalitatea expresiei „şi-a zburat creierii" îl făcu pe Neil să tresară, iar chipul lui, palid încă de cînd văzuse cadavrul, se făcu pămîntiu.

– Iar cînd au auzit zgomotul împuşcăturii, continuă ea, ei au ştiut ce făcuse – şi nu i-a mai interesat persoana lui.

– Ei, zise Neil gînditor şi privi în tavan, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de masa enormă şi apăsătoare pe care o simţise mai devreme. Dar de ce n-a folosit arma împotriva lor?

Bănuind că răspunsul putea fi descoperit în altă parte a casei, Molly nu spuse nimic şi porni spre hol. Cercetarea întregului etaj nu le oferi nimic interesant pînă cînd ajunseră la scara din spate.

Treptele înguste duceau spre o cameră cu pămînt pe jos, situată alături de bucătărie. Molly ştia că din acea cameră se putea ieşi în curtea din spate.

Se părea că Harry Corrigan se confruntase prima oară cu vizitatorii nedoriţi în acea cameră. Avusese arma la el şi trăsese cu ea de cîteva ori pe trepte. Alicele găuriseră şi scobiseră pereţii, smulseseră bucăţi de lemn şi aşchii din trepte.

Retrăgîndu-se către etaj, trăgînd spre atacatori, era imposibil să fi ratat ţinta într-un spaţiu atît de strîmt, mai ales ţinînd seama de dispersia gloanţelor unei astfel de puşti. Şi totuşi, nu erau cadavre pe trepte sau pe hol. Nici sînge.

Stînd în capătul de sus al scărilor, alături de Molly, şi împărtăşind rezerva ei de a pătrunde în spaţiul atît de sufocant, Neil se întrebă:

– În ce a tras – în fantome?

Ea clătină din cap.

– Nu fantomele au smuls uşa din ţîţîni.

– Dar ce anume ar fi putut trece prin ploaia de gloanţe fără să fie atins?

– Nu ştiu. Şi poate că nici nu vreau să aflu.

Plecară de acolo, dar cînd trecură pe hol, prin dreptul uşii prăbuşite a dormitorului, luminile pîlpîiră şi se stinseră.

11

NEAVÎND FERESTRE, în hol nu răzbătea nici măcar licărul nepământesc al ploii luminoase. Acolo domnea negrul absolut al coridoarelor din visele despre moarte şi unde mergeai să-ţi dormi somnul de veci.

Aflată încă în etapa de iniţiere în tacticile de urmat în caz de apocalipsă meteorologică, Molly îşi uitase lanterna în automobil.

În acest tărîm orb se ridică un foşnet, altul decît susurul ploii, un foşnet care o ducea cu gîndul la sunetul produs de desfacerea, flexarea, înfoierea unor aripi membranoase, lipsite de pene. Îşi spuse că probabil era zgomotul făcut de Neil care se căuta prin buzunarele hainei de ploaie.

Fasciculul aprins brusc o convinse că avusese dreptate. Abia după aceea îşi îngădui să respire.

Bezna din hol nu părea a fi un întuneric obişnuit, care respecta legile fizicii, ci, asemenea Întunericului Vizibil, esenţa mînjită de funingine a unui rău palpabil. Lumina dezvăluia mai puţin decît şi-ar fi dorit, iar cînd fasciculul se muta, bezna revenea cu salturi sprinţare.

Reuşiră să ocolească uşa prăbuşită, însă doar după cîţiva paşi, o prezenţă de niciunde recită un vers dintr-unul dintre poeţii ei preferaţi, T.S. Eliot:

„Gîndesc că sîntem pe aleea şobolanilor...“[1]

Cuvintele fuseseră rostite ca de un sufleor, nu strigat, dar ele se propagară prin zgomotul de fond al ploii, iar Molly recunoscu vocea lui Harry Corrigan, răposatul Harry, care îşi făcuse singur ceea ce o brută îi făcuse soţiei lui pentru doar două sute de dolari.

Biciuitor, ţîşnind încoace şi încolo, fasciculul lanternei lumina în stînga, în dreapta, în spatele lor. Nimeni.

Neil îi pasă lanterna lui Molly, eliberîndu-şi astfel mîinile, pentru a putea folosi arma.

Mînuind şi lanterna, şi pistolul, ea scrută de jur-împrejur. O uşă pe jumătate deschisă la camera de oaspeţi din dreapta. Uşa abia crăpată a biroului din stînga. Încă o uşă – sclipirea porţelanului dintr-o baie aflată în faţă.

Harry ori grozăvia în care se transformase Harry, ori care se dădea drept Harry, putea pîndi din oricare dintre cele trei încăperi. Ori din nici una.

Apoi auzi încă un vers din *Ţara pustie* care, de fapt, urma după cel rostit mai devreme:

„Acolo unde morţii oasele şi le-au pierdut“.

Molly nu reuşi să deducă de unde venea vocea. Cuvintele se răsuciră în jurul ei nişte şerpi, părînd a porni dintr-o parte, apoi din cealaltă.

Inima i-o luase razna de tot, lovind atît de puternic în coaste, încît a avut senzaţia că în sînge îi izbucni un incendiu, ca şi cum copitele potcovite ale unor cai înspăimîntaţi ar fi scos scîntei din pietrele de pe drum.

Întîi palma mîinii drepte, apoi patul striat al pistolului deveniră lipicioase din cauza transpiraţiei.

Întunericul îndărătnic, întunericul îndesat, lumina insuficientă, uşile de pe ambele părţi încordate precum capacele unor cutii ascunzînd jucării ce apar pe neaşteptate, şi încă doisprezece metri pînă la capul scării.

---

[1] *Ţara pustie*, versiune Alex. Moldovan, Ed. Paralela 45, 2004 (n.tr)

Apoi nouă.

Şase.

Lîngă trepte, o siluetă apăru pe o uşă sau dintr-un perete, sau printr-un portal dintre lumi; Molly n-ar fi putut spune precis şi era gata să creadă orice.

Lumina nesigură îi revelă întîi pantofii, apoi manşetele pantalonilor din catifea reiată.

Pe podeaua băii stropite de sînge, Harry se prăbuşise îmbrăcat cu o cămaşă din flanel şi pantaloni din catifea reiată. De exact aceeaşi nuanţă.

Molly simţi cum i se înmoaie genunchii la ideea de a vedea din nou capul golit ca un bostan, găvanele goale, dinţii sfărîmaţi de gloanţele puştii de 12 milimetri.

Totuşi, era o diferenţă între ceea ce voia să vadă şi ceea ce mîna ei ţinea să arate. Ridică lanterna către genunchii lui, către catarama curelei, cămaşa din flanel, bărbia cu un început de barbă albă...

Din fericire, Neil trecu pe lîngă ea, trase un foc, reîncărcă în vreme ce silueta burlescă fu azvîrlită îndărăt, clătinîndu-se, înspre întuneric. Apoi zise precipitat:

– Hai, Molly, fugi, fugi!

Împuşcătura reverberase din pereţii holului; şi totuşi, ecoul cutreieră prin încăperile din jur, prin cele de la parter, ca şi cum ca ar fi fost un clopot cu mai multe compartimente.

Inimaginabilul se afla în bezna dintre ea şi trepte, la un salt depărtare de ea; călăul, Mesagerul etern, Necunoscutul care apare la uşa tuturor mai devreme ori mai tîrziu, venise acum acolo pentru ea sub forma imposibilă a răposatului Harry, prietenul ei pierdut.

Fugi, proiectînd în faţă fasciculul de lumină ce se legăna şi făcea salturi nebuneşti, către lumina inconstantă, către stîlpul din mahon al scării, care marca drumul de coborîre, şi nu mai privi spre stînga, unde vecinul resuscitat căzuse înapoi între umbre.

Probabil se ridicase, se mişcase, se apropiase, pentru că Neil trase din nou. Lumina bruscă de la gura ţevii alungă o cohortă de umbre precum un stol de lilieci, prin tot holul.

Molly ajunse la scări, care i se părură cu mult mai abrupte la coborîre decît fuseseră la urcare. Cu lanterna într-o mînă, pistolul

în cealaltă, nu se putea ţine de balustradă, păstrîndu-şi echilibrul printr-un noroc chior. Se năpusti în josul treptelor ostile ca fuşteii unei scări de gheaţă, cu capul înainte, poticnindu-se, lovind aerul cu braţele, şi aterizâ, clătinîndu-se, pe ambele picioare odată în hol, cu poalele hainei de ploaie ridicate.

Uşa principală era deschisă. Cînd a treia împuşcătură zgudui casa, părăsi încăperile acelea uscate ca să-şi caute un adăpost îndoielnic în furtuna radiantă.

Nu-şi ridicase gluga. Torentele de ploaie îi spălară faţa, părul, iar un firicel i se prelinse pe ceafă, pe sub guler, de-a lungul şirei spinării, pînă în despicătura dintre fese, de parcă ar fi fost degetul insinuat al unui violator care profită de un moment de vulnerabilitate.

Traversă lipăind porţiunea inundată a rondoului, către portiera şoferului de la automobil. Lovi nişte obiecte fără formă precisă.

În fasciculul lanternei văzu păsări moarte – douăzeci, treizeci, patruzeci, poate mai multe – ciocuri deschise în ţipăt tăcut, ochi sticloşi. Plutind în balta argintie, ca şi cum s-ar fi înecat în zbor şi căzute din cerul doldora de apă.

Neil ieşi valvîrtej din casă, alergînd către maşina cu motorul pornit. Nu-l urmărea nimic, cel puţin deocamdată.

Trecînd la volan, Molly lăsă lanterna în consola pentru cană, puse pistolul între picioare şi dădu drumul frînei de mînă.

Cu puşca Remington încă mirosind a oţel încins şi a praf de puşcă ars, Neil urcă şi băgă imediat în viteză. Închise portiera abia după ce maşina începu să ruleze.

Ieşind din balta plină cu înaripate, urcară aleea care părea pavată cu solzi lucitori, negri şi argintii, de şarpe, intrară pe drumul de ţară, scăpînd din zona aceea bîntuită de cataclism şi pătrunzînd în alta.

12

PE O ASEMENEA Niagara, pe un pavaj la fel de alunecos ca o pîrtie de bob, viteza era mai primejdioasă decît nesăbuinţă; era totuna cu nebunia. Cu toate astea, Molly, dornică să ajungă în oraş, conducea prea repede.

Ici şi colo, ramuri subţiri şi îmbibate de apă, se desprinseseră şi căzuseră pe carosabil. Straturile dense de ploaie ascundeau drumul şi se întîmpla uneori ca Molly să nu vadă un obstacol decît atunci cînd îl lovea.

Teroarea făcu din ea un şofer priceput, iar instinctul de conservare veni în ajutorul judecăţii, rafinîndu-i capacitatea de reacţie la fracţiuni de secundă. Făcu slalom cu Explorerul printre resturi aduse de furtună, evitînd orice derapaj, tresăltînd la trecerea peste gropi care făceau mai să-i scape volanul din mîini, reuşind să învingă rezistenţa îndîrjită opusă de bălţile ce uneori erau mai adînci decît păreau la prima vedere.

Apoi observă prea tîrziu o creangă contorsionată ca o gheară şi nu reuşi să o mai evite, iar degetele frînte ale pinului se agăţară de burta maşinii, zgîriind-o, lovind-o, amintind de o creatură hotărîtă să ajungă la pasageri prin podea. Creanga se prinse de osia din spate, făcînd un zgomot infernal cale de o jumătate de kilometru, după care, într-un tîrziu, se frînse şi căzu.

Îngrijorată, Molly apăsă mai încet pedala de accelerație. În următoarea jumătate de kilometru aruncă mereu cîte-o privire la indicatorul de combustibil, temîndu-se că rezervorul ar fi putut fi perforat.

Acul indicator rămase constant puțin sub semnul ce arăta că rezervorul era plin. Nici un bec de la bord nu părea să semnalizeze pierderea de presiune la ulei sau orice scurgere de lichide vitale mașinii. Avusese noroc.

Rulînd cu viteză redusă, mai puțin concentrată la șofat, se putu gîndi mai bine la episodul înfiorător de la casa Corrigan. Oricît de mult își bătu capul, nu reuși să înțeleagă.

– Ce a fost *aia*, ce s-a întîmplat? întrebă ea, conștientă de spaima copilărească din glas, dar fără să fie surprinsă sau jenată auzindu-și propriile cuvinte rostite pe un ton tremurător.

– Nu reușesc să-mi dau seama, recunoscu Neil.

– Harry era mort.

– Da.

– Cu creierii împrăștiați prin toată baia.

– Asta e o amintire pe care nici boala Alzheimer nu o poate șterge.

– Și-atunci cum de-a ajuns din nou în picioare?

– Nu putea.

– Și să vorbească.

– Nici asta.

– Dar așa a fost. Neil, pentru numele lui Dumnezeu, ce legătură poate avea cu Marte?

– Marte?

– Sau de unde-o fi – de cealaltă parte a Căii Lactee, din altă galaxie, de la capătul universului.

– Nu știu, recunoscu el.

– Nu seamănă cu extratereștrii din filme.

– Pentru că aici nu e vorba de un film.

– Dar nici viață reală nu pare. Lumea reală funcționează pe baza logicii.

Neil scoase cîteva cartușe din buzunarele hainei de ploaie și reîncărcă pușca. Nu scăpă nici unul pe jos. Avea mîinile foarte sigure.

Din cîte îşi amintea Molly, mîinile, mintea sau inima nici nu-i fuseseră vreodată altfel. Neil cel sigur pe sine.

– Bine, dar unde-i logica? întrebă Molly. Că eu n-o văd.

Mari cît nişte fructe de ananas, două obiecte căzură de undeva şi săriră de pe capota automobilului.

Molly frînă, după care îşi dădu seama că erau conuri de pin. Aşa cum ricoşaseră din parbriz şi descriseseră cîte un arc, dispărînd în noapte, semănaseră cu nişte grenade.

– Paraziţi, zise Neil.

Ea trase maşina pe dreapta, oprind-o complet, jumătate pe şosea, jumătate pe acostament.

– Paraziţi?

– Ar putea fi paraziţi, a zis el, formele astea de la capătul universului sau de pe partea nevăzută a lunii, sau de unde-or fi venit. Paraziţi – asta e o temă veche în literatura ştiinţifico-fantastică, nu?

– Zău?

– Paraziţi inteligenţi, capabili să infecteze gazda şi să o controleze ca pe o marionetă.

– Care gazdă?

– Orice, orice specie. În cazul de faţă, cadavrul lui Harry.

– Şi asta e logică după tine?

– Doar speculaţie.

– Dar cum face parazitul ăsta – nu-mi pasă dacă e mai inteligent decît toţi membrii corpului medical la un loc – cum procedează ca să controleze o gazdă care *şi-a zburat creierii?*

– Cadavrul încă mai are scheletul articulat, musculatura, căile nervoase intacte, mai puţin creier, zise el. Poate că parazitul se conectează şi poate manipula gazda, chiar dacă nu are creier.

Teama o părăsi doar atît cît să-i îngăduie să-i exprime uimirea.

– Nu vorbeşti deloc ca un tip care a făcut şcoala la iezuiţi.

– Ba da. Ei apreciază sprinteneala minţii, imaginaţia şi receptivitatea faţă de nou.

– Şi, evident, urmăresc prea atent episoadele din *Star Trek*. După mine, teoria paraziţilor nu e sinonimă cu logica.

Vreme de o clipă, Neil privi atent pădurea argintată, care, în depărtare, căpăta aspectul unui hău întunecat. Vădit neliniştit, se uită înainte şi înapoi la drumul spălat de ploaie.

– Să mergem, zise el. Cred că sîntem mai vulnerabili dacă stăm pe loc.

13

DIN CAUZA CANTITĂŢII extraordinare, al urletului paralizant şi al spectacolului înspăimîntător, ploaia asta fără sfîrşit dădea naştere unor reacţii psihologice ciudate. Monotonia fenomenului şi forţa lui strivitoare aveau puterea de a deprima şi dezorienta.

În timp ce traversa încet linia vestică a culmii bătute de ploaie de deasupra Lacului Negru, îndreptîndu-se către oraşul cu acelaşi nume, Molly Sloan simţi că era capabilă să reziste deprimării şi debusolării. Dar simţi şi că, treptat, pierde ceva esenţial.

Nu speranţa. Niciodată nu-şi pierdea speranţa; precum calciul, aceasta făcea parte din structura ei osoasă.

Convingerea nezdruncinată care o caracteriza în modul cum aborda viaţa părea totuşi să fie mai puţin fermă decît de obicei, parcă înmuindu-se sub influenţa potopului, sărăcită şi văduvită de intensitatea de altădată.

Nu ştia încotro mergeau, decît că se îndreptau spre oraş, şi nici motivul, altul decît că-şi căutau adăpost alături de vecini. Întotdeauna îşi planificase viaţa, nu doar cu o lună sau cu un an înainte, ci cu un deceniu sau chiar mai mult, stabilindu-şi obiective şi străduindu-se să le îndeplinească. Acum nu reuşea să vadă mai departe de sosirea zorilor, iar fără o ţintă limpede, fără un plan pe termen lung, se simţea în derivă.

Voia să supravieţuiască, desigur. Dar simpla supravieţuire nu o satisfăcuse niciodată, de aceea nu era suficientă nici acum. Pentru a fi motivată, avea nevoie de un scop mai profund şi de un ţel mai măreţ.

Pagini cristalizîndu-se în capitole, capitole acumulîndu-se în cărţi. Munca de romancier – arta de a povesti, de a captiva, de a fi sincer, toate i se păruseră a fi un scop de o viaţă. Mama ei o învăţase că talentul era un dar de la Dumnezeu, că scriitorul are obligaţia sacră faţă de Creatorul său de a explora acel talent cu energie şi discreţie, a-l perfecţiona şi folosi pentru a însenina peisajul sufletesc al cititorilor.

În graba de a lua hrană, arme şi alte lucruri esenţiale pentru călătoria primejdioasă ce îi putea aştepta, Molly uitase să-şi ia laptopul şi, cum pînă atunci scrisese doar la computer, nu ştia dacă, folosind doar un pix, va fi la fel de creativă.

Pe de altă parte, nu-şi luase nici pix, dar nici creion. Nu inclusese hîrtia în provizii, ci doar paginile manuscrisului neterminat la care lucra.

Pesemne că scopul, sensul şi planurile ambiţioase nu aveau să se regăsească decît după ce înţelegea mai bine situaţia şi, pe baza unor realităţi mai palpabile decît cele cunoscute în acel moment, putea să-şi imagineze ce viitor îi aştepta.

Pentru a înţelege, era nevoie ca mai întîi să găsească răspuns la o serie de întrebări.

Deşi conducea cu cincisprezece kilometri pe oră prin ploaie, nu-şi dezlipi privirea de la drum cînd îl întrebă pe Neil:

– De ce T.S. Eliot?

– Ce vrei să spui?

– Ce spunea Harry... adică ceea ce ştiam noi că e Harry... cînd mi-a vorbit. „Gîndesc că sîntem pe aleea şobolanilor. Acolo unde morţii oasele şi le-au pierdut."

– Eliot e unul dintre preferaţii tăi, nu? Probabil că Harry ştia asta.

– Cadavrul lui Harry era pe hol cînd mi-a vorbit, creierul îi rămăsese în baie, iar amintirile cred că dispăruseră.

Rămas cu pușca între picioare și cu ochii alerți la ce se petrecea afară, Neil nu-i oferi nici o explicație și nici măcar nu încercă să facă acest lucru.

Molly nu se dădu bătută:

– Cum putea un parazit extraterestru să știe conținutul minții lui Harry, dacă el nu mai avea minte?

Pe drum zăceau împrăștiate alte și alte păsări. Deși se vedea că erau moarte, Molly făcu tot posibilul să le ocolească.

Încruntîndu-se, se întrebă cît mai aveau de așteptat pînă să dea și peste mormane de cadavre umane.

– Nu știu ce scriitor SF, zise Neil într-un tîrziu, cred că Arthur C. Clarke, a sugerat că o specie extraterestră, cu sute sau mii de ani mai dezvoltată decît umanitatea, ar poseda tehnologii care nouă ni s-a părea nu rezultatul științelor aplicate, ci magie pură, supranaturală.

– În cazul nostru, magie neagră, a zis ea. Rea. Ce rost ar avea să transforme un mort într-o marionetă – dacă nu pentru a teroriza?

Înainte, prin furtuna luminiscentă, apăru o altă lumină izolată, care crescu în intensitate pe măsură ce se apropiau.

Molly încetini și mai mult.

Din torentele ploii își făcu apariția un automobil Infiniti, oprit pe banda lor, cu fața în aceeași direcție de mers. Farurile erau aprinse, iar trei dintre cele patru portiere, deschise larg.

Molly rulă încet și opri la trei metri în spatele mașinii. Motorul mergea – din țeava de eșapament se ridica un fir de vapori, însă pînza ploii atenua dîra de gaze, scurtînd-o.

De unde se aflau, Molly nu-l văzu nici pe șofer și nici pe pasageri.

– Mergi mai departe, o încurajă Neil.

Molly vină, intrînd pe contrasens și trecu prin dreptul vehiculului.

Înăuntru, nu se vedea nimeni prăbușit sau în viață.

Mașina nu-și trădase ocupanții, însă ei o abandonaseră și preferaseră să continue drumul pe jos. Ori fugiseră panicați. Ori fuseseră răpiți.

Pe asfaltul din faţa automobilului, iluminate de faruri, se vedeau trei obiecte. O bîtă de baseball. Un cuţit de bucătărie. O toporişcă cu coadă lungă.

– Poate n-au avut pistoale, zise Neil, exprimînd chiar gîndurile lui Molly, şi s-au înarmat cu ce-au avut la îndemînă.

În cursul confruntării ce avusese loc acolo, ocupanţii maşinii descoperiseră probabil că armele lor erau inutile şi le aruncaseră. Sau poate fuseseră dezarmaţi cu forţa de ceva ce nu se lăsa impresionat de bîte sau cuţite.

– S-ar putea să-i găsim undeva pe drum, a sugerat Neil.

Molly nu credea că se va întîmpla aşa ceva. Oamenii aceia dispăruseră pentru totdeauna, unde, nu se ştia de ce, imposibil de bănuit.

14

DUPĂ CE LUMINILE farurilor automobilului abandonat se topi în ploaie, Neil deschise aparatul de radio, poate şi pentru a descuraja orice alte speculaţii despre pasagerii dispăruţi ai maşinii. Soarta acelor călători putea fi comună tuturor oamenilor care se aventuraseră în furtună, situaţie în care nu mai puteau găsi nici un argument credibil pentru a-şi continua drumul spre oraş.

Pe benzile FM şi AM, izbucnirile nervoase de paraziţi şi ţiuituri electronice alternau cu tăceri pe lungimi de undă pe care altădată se băteau zeci de posturi de muzică sau dezbateri. Pe un număr redus de frecvenţe, cuvintele se coagulau din cacofonia dominantă, alcătuind ocazional cîteva propoziţii.

În două cazuri, reporteri sau purtători de cuvînt ai guvernului lăsau impresia că citeau recomandări oficiale. Acestora le lipseau informaţiile concrete şi, în cea mai mare parte, rămîneau nişte asigurări goale de conţinut.

Un tip de la un post de radio din Denver i se adresa direct soţiei şi fiului, exprimîndu-şi iubirea în cuvinte simple, dar pătrunzătoare. Evident, nu se mai aştepta să-i revadă.

Din nu se ştie ce loc îndepărtat, prin eterul turbulent al nopţii fără egal, se auzi muzică: *I'll be seeing you*[1] un cîntec vechi şi trist.

În vremuri normale, versurile acelea melancolice şi muzica plină de alean i-ar fi frînt inima lui Molly. Dar în împrejurările

---

[1] *Pe curînd*, cîntec compus de Bing Crosby, interpretat ulterior de Frank Sinatra, Billie Holliday şi alţi artişti. (n.tr)

acestea ieşite din comun, cîntecul despre o dragoste pierdută deveni o metaforă uimitor de elocventă pentru ireparabila pierdere a unei întregi societăţi, civilizaţii, pentru sfîrşitul brusc al păcii, speranţei şi promisiunii.

De cînd se ştia, lumea se micşorase întruna datorită televiziunii, comunicaţiilor prin satelit, internetului. Acum, în doar cîteva ore, toate acele legături fuseseră retezate, iar lumea revenise la dimensiunile pe care le avusese în urmă cu un secol.

Bărbatul care se adresa soţiei şi fiului din Denver părea să fi vorbit de pe alt continent. Iar acum, cîntecul acesta, scris cu puţin înaintea celui de-al Doilea Război Mondial şi transmiţînd incertitudinile acelei epoci zbuciumate, aducea cu el prin noapte ceva ce sugera distanţa, de parcă ar fi fost difuzat nu doar din îndepărtata Europă, ci dintr-o Europă a altei ere, călătorind peste jumătate de lume şi mai mult de jumătate de secol.

Ochii lui Molly se umplură de lacrimi.

Sentimentul de pierdere, care-o încerca, acutizat de fiecare acord al cîntecului, deveni dureros ca un cuţit care îi sfîşia inima. Şi totuşi, nu îndrăzni să-i ceară lui Neil să închidă radioul şi să fie astfel deposedaţi de această legătură durabilă cu o civilizaţie ce părea să se dizolve cu rapiditate în jurul lor în apele acide ale furtunii.

Conştient de reacţia ei faţă de cîntec ori trăind acelaşi sentiment, Neil apăsă butonul de căutare aleatorie, dorind să găsească alt post de radio.

După ţiuituri, pîrîituri şi prea multe frecvenţe marcate de o tăcere înfricoşătoare, dădură peste o voce clară. Un disc-jockey, gazda unui talk-show care transmitea şi ştiri – indiferent cine şi ce ar fi fost, părea furios şi speriat.

Vorbea obsedant despre transmisiile audio de la echipajul Staţiei Spaţiale Internaţionale aflat pe orbită deasupra Pămîntului, mesaje care fuseseră emise ceva mai devreme în acea seară, simultan cu apariţia uriaşelor turbioane de apă pe oceanele planetei.

– Am difuzat asta de zece ori pînă acum şi o s-o mai dau de zece ori, de o sută de ori, la dracu', pînă nu mai avem emisie, pînă cînd ceva o să ne spargă uşa şi o să ne ucidă pe toţi. Ascultă asta, America, ascultă cu atenţie şi *cunoaşte-ţi duşmanul*. Aici nu mai e vorba de încălzire globală, pete pe soare, radiaţii cosmice, nu mai e un spasm inexplicabil al climei planetei. Avem de a face cu *războiul lumilor*.

Transmisiile fuseseră recepţionate în fragmente separate sau fuseseră prelucrate pentru difuzarea lor ca ştiri. Începeau cu exclamaţii de uimire, emoţie, chiar mirare. Curînd, tonul lor se schimbă.

Întîi, un membru al echipajului vorbind în engleză cu accent rusesc anunţă că, după o defecţiune a camerelor de vederi de la exterior, computerul a înregistrat andocarea unei nave necunoscute la staţia spaţială. Acest lucru a fost primit ca o surpriză, pentru că radarul nu detectase apropierea nici unui obiect, nici gunoi spaţial aflat în orbită, nici OZN care zbura controlat.

Ofiţerul de comunicaţii, Wong, nu reuşise să intre în legătură cu vizitatorii.

– Sigur s-a andocat ceva la staţie?

– Absolut, răspunse rusul.

– Nu-i vreo eroare de computer, vreun raport fals de andocare?

– *Niet, am simţit,* ca şi tine de altfel.

Un alt membru al echipajului, clar din Texas, susţinea că de la un hublou de unde se vedea o parte din modulul de andocare nu putea face o confirmare vizuală privind vreo navă vizitatoare.

– Mama m-a învăţat să nu vorbesc urît, dar, Isuse, de aici ar trebui să văd o parte din rahatul acela, nu?

Din nou rusul:

– Fruntea sus! Computerul anunţă deschiderea ecluzei exterioare.

Un alt american, de astă dată cu accent de Boston, zise:

– Cine dracu' i-a dat aprobare?

– Nimeni, răspunse rusul. Acum ăştia ne controlează sistemele.

– Care ăştia?

– Poate că Jamaica are un program spaţial de care nimeni n-a avut habar, spuse texanul, însă vorbele lui nu stîrniră rîsul nimănui.

Molly redusese viteza mult sub opt kilometri pe oră, pentru că drama desfăşurată deasupra Pămîntului îi distrăsese atenţia atît de mult, încît nu se mai putea concentra bine asupra drumului învăluit în perdeaua ploii.

După ce revenise de la hubloul care asigura o vedere parţială a modulului de andocare, poate după ce examinase pe monitoare imaginile culese de camerele din interior, texanul întrebă:

– Lapeer, pe tine te văd în ecluză?

– Da, eu sînt, Willy, îi răspunse o femeie cu accent franţuzesc sau poate belgian. Am ajuns la recepţie, cu Arturo. Instrumentele indică o presiune pozitivă în ecluză. De fapt, e aproape de presiunea atmosferică.

Rusul, din nou:

– Mai bine ieşi de acolo, Emily. Şi tu, Arturo. Retrageţi-vă, găsiţi nişte pereţi solizi între ei şi voi, pînă ne dăm seama care e situaţia.

Emoţionată, Emily Lapeer rîse, nervos.

– E un nou început, Ivan. Nu mai încap vechile temeri.

O altă voce de femeie, probabil de origine germană, interveni cu autoritate:

– Lasă idealismul, Emily. Gîndeşte. Protocoalele de intrare ar trebui să fie universale. Aici e vorba de agresivitate. Simt ostilitatea.

– Asta e o interpretare xenofobă, protestă Lapeer.

Nemţoaica nu fu de acord.

– Vorbim de bun-simţ.

– Eu sînt de acord, Lapeer, interveni iar texanul. Retrage-te şi închide ecluza cînd ieşi. Hai, pleacă de acolo!

– Asta e istorie, spuse Lapeer.

Rusul veni cu elemente noi:

– Camerele din ecluză scoase din funcţiune. Dacă vizitatorii coboară, nu-i pot vedea cum arată.

– Am auzit şi noi nişte zgomote în ecluză, anunţă Lapeer.

Texanul spuse:

– Ce mama dracului, Lapeer, camerele din ecluză au murit. Asta nu-mi miroase deloc a bine. Nu te mai vedem nici pe tine.

Mirată, dacă nu chiar alarmată, Lapeer spuse repede ceva în franceză, apoi trecu pe engleză:

– Aici se petrece ceva imposibil...

Apoi, probabil, Arturo:

– Ce mama...?

Lapeer zise:

– ... Nu deschide uşa ecluzei din interior, ci doar, doar *trece prin ea...*

– *Ce spui?*

– ... Materializat *chiar din oţel...*

Rusul afirmă:

– Computerul arată că uşa ecluzei e închisă.

Copleşită brusc de spaimă, Emily Lapeer rosti precipitat şi tremurător, vorbe de copil speriat:

– *Sainte-Marie, mère de Dieu, non, non, bénie Marie, non, sauvez-moi!*

Din camera de recepţie a staţiei orbitale, alăturată ecluzei, Arturo începu să urle fără cuvinte, îngrozit – apoi de durere.

– *Mère de Dieu, sauvez-moi. Bénie Marie, non, non, NON...*

Brusc, rugăciunea disperată a lui Emily Lapeer se transformă în ţipete care se apropiară ca intensitate de cele scoase de Arturo.

Deşi ar fi fost mai în siguranţă dacă se deplasau, Molly nu mai putu conduce. Capacitatea de a se concentra îi fusese anulată, nu de teamă sau empatie, ci de milă. Frînă pînă opri maşina, apoi rămase tremurînd.

Neil întinse o mînă spre ea. Recunoscătoare că nu era singură, recunoştinţă imposibil de exprimat, Molly îi luă mîna şi i-o strînse.

Deasupra Pămîntului, din diferite încăperi ale staţiei spaţiale, membrii echipajului strigau unul către altul prin sistemul de comunicare. Uneori vorbeau în engleză, alteori reveneau la limba lor maternă, dar, indiferent în ce limbă se exprimau, întrebările şi apelurile lor sunau la fel:

Ce se petrece? Unde sînteţi? Mă auziţi? Sînteţi acolo? Ce sînt ei? Ce faceţi? Ce fac ei? De ce, unde, cum? Alungaţi-i! Blocaţi uşa! Nu! Ajutor! Hei! Apără-mă, Doamne! Te rog! Doamne! Nu!

Apoi, numai urlete.

Poate pentru că urletele erau doar nişte copii ale unor copii – transmise de pe orbită, înregistrate pe bandă sau disc, reproduse apoi de postul de radio – Molly percepu unele nuanţe subtile de groază şi suferinţă pe care nu le-ar fi sesizat nici dacă ar fi asistat la măcel. Strigătele fuseseră la început stridente şi pătrunzătoare, marcate de neîncredere şi negare, apoi deveniseră mai guturale şi mai îngrozite, iar în final ajunseseră esenţa pură a suferinţei. Erau ţipetele torturate şi suspinele unor bărbaţi şi femei cărora li se smulseseră braţele şi picioarele unul cîte unul, apoi li se scoseseră intestinele de către un rău răbdător, care avea nevoie de timp ca să-şi savureze lucrarea.

După ce invadatorii trecuseră din cabină în cabină, de la un capăt la altul al staţiei spaţiale, după ce fiecare membru nefericit al echipajului devenise un animal nenorocit care scheuna în ecluza stropită cu baligă a unui abator, victimele tăcură una după alta, pînă cînd vocea unui singur astronaut răsună din locul acela care reprezenta apogeul tehnologiei umane. Strigătul lui străbătu vidul şi stratosfera, în ultima zi bună a unei jumătăţi de planetă şi la începutul celei mai lungi nopţi, în momentul chinurilor lui, cînd furtuna încă nu pornise să înece pămîntul, urletul lui de agonie veni ca un avertisment pentru omenire, un sunet de trîmbiţă şi un clopot de vecernie care bătu ora sfîrşitului.

Vocea lui răsună pentru ultima oară.

Urmă tăcerea, care părea să reverbereze de amintirea terorii.

Ascultînd, Molly reuşise să respire doar în icnete slabe, iar acum, rămasă cu capul plecat şi urechea apropiată de difuzor, îşi ţinea suflarea de tot.

Dinăuntrul staţiei spaţiale se auzi o nouă voce – adîncă, mătăsoasă, ciudată – cu puterea fascinantă a unei Prezenţe, chemate de incantaţii interzise la o pentagramă desenată cu sînge de miel nevinovat şi înconjurată de lumînări aprinse. Vorbi într-o limbă ce nu mai fusese auzită vreodată pe Pămînt.

– *Enuigel e elemun, icăc metnîs iţlum, reficul, nodaba, anatas, lurotacnim ed etelfus.*

Pe lîngă dragostea faţă de cuvinte şi pasiunea pentru poezie, Molly avea talentul de a memora cu uşurinţă versuri, aşa cum un pianist genial poate asculta un cîntec doar o dată, iar apoi îl poate interpreta notă cu notă. Cuvintele acelea străine aveau un ritm ce amintea de poezie, iar cînd vocea neumană de la radio repetă mesajul, ea murmură la unison cu ea:

– *Enuigel e elemun, icăc metnîs iţlum, reficul, nodaba, anatas, lurotacnim ed etelfus.*

Deşi nu le înţelegea sensul, în acele vorbe simţi aroganţa – o aroganţă însoţită de un sentiment de triumf, răutate, ură neiertătoare şi furie ce depăşea capacitatea celor mai necruţătoare inimi umane, o furie imposibil de înţeles.

– *Enuigel e elemun, icăc metnîs iţlum, reficul, nodaba, anatas, lurotacnim ed etelfus... ed etelfus. repetă* Molly, de astă dată singură.

La radio, ca din senin, se auzit vocea crainicului agitat:

– *Războiul lumilor,* America. Răspunde, luptă! Dacă ai puşti, foloseşte-le! Dacă n-ai, găseşte-le. Dacă mă aude cineva din guvern, pentru numele lui Dumnezeu, scoateţi armele nucleare! Nu trebuie să ne predăm...

Neil închise radioul.

Ploaie. Ploaie. Ploaie.

Sus, astronauţi morţi; jos, furtună.

Încă şase kilometri pînă în oraş – dacă el mai exista.

Dacă nu în oraş, cît mai era pînă la un adăpost, cît mai aveau pînă la locul unde oamenii se strînseseră ca să se apere împreună?

– Dumnezeu să Se milostivească de noi, zise Neil, care urmase o şcoală iezuită.

Ridicînd piciorul de pe pedala de frînă şi pornind din nou la drum, Molly evită să cerşească îndurare, întrucît credinţa ei fusese pîngărită de superstiţii primitive – se temea că soarta mîrşavă i-ar respinge rugămintea şi îi va da doar ceea ce nu ceruse.

Totuşi, potrivit firii ei, încă mai nutrea speranţe. Inima i se strînse ca un pumn în jurul unui grăunte de speranţă; iar dacă acela nu era un grăunte de aur, atunci rămînea doar o pietricică oarecare; iar dacă nu era nici pietricică, atunci măcar un firicel. Însă particula de nisip este miezul perlei create de stridie.

Ploaie. Ploaie. Ploaie.

15

CEL DE-AL DOILEA vehicul abandonat, un Lincoln Navigator, stătea pe banda de pe sensul opus, cu faţa către Explorer-ul care se îndrepta spre sud. Motorul mergea, la fel ca în cazul celeilalte maşini găsite, şi nu avea pană la nici o roată, ceea ce sugera că vehiculul cu tracţiune integrală nu-l trădase pe şofer.

Farurile erau pe fază scurtă, însă luminile de avarie clipeau ritmic, cu un efect stroboscopic, astfel încît milioanele de limbi ale ploii păreau să se bîlbîie încontinuu în căderea lor.

La Infiniti rămăseseră deschise trei portiere, dar la Navigator doar una. Portiera din spatele şoferului lăsa ploaia să pătrundă înăuntru şi oferea o privelişte a banchetei iluminate de plafonieră.

– Dumnezeule, ce e asta, Neil?

Molly frînă, Neil o întrebă:

– Ce?

Geamul de la portiera ei, brăzdat de dîre de apă, ploaia ce ascundea contururile, pîlpîitul ca de metronom al luminilor de avarie, toate complotau ca să înşele ochii, însă Molly ştia ce are în faţă şi ştia şi ce trebuia să facă.

– Un copil, zise ea, oprind maşina. Un bebeluş.

– Unde?

– Pe bancheta din spate a Navigatorului, răspunse ea şi deschise larg portiera ei.

– Molly, aşteaptă!

Dacă ploaia ar fi fost toxică, era otrăvită fără nici o speranţă de a mai fi salvată încă de cînd fugiseră din casa lui Harry Corrigan. O doză în plus nu putea s-o afecteze mai mult ca atunci.

Ca şi cum ploaia ar fi fost mai caldă, acoperişul părea să degaje ceva uleios care, scurgîndu-se pe jos, făcuse pavajul să fie lunecos.

Molly alunecă, cît pe ce să cadă. Recăpătîndu-şi echilibrul, avu brusc convingerea că o urmărea ceva, o creatură ascunsă şi că, dacă ar fi căzut, acel lucru fără nume s-ar fi furişat tîrîş din bezna umedă, ar fi prins-o în fălcile necruţătoare şi ar fi smuls-o instantaneu de pe şosea, ducînd-o dincolo de creasta muntelui, printre copaci, buruieni, în pîntecul ghimpos al nopţii.

Aplecîndu-se peste bancheta din spate a automobilului, descoperi că bebeluşul abandonat – nu un sugar, ci o fetiţă cu pantofiori roz şi tricou galben – era de fapt o păpuşă mare, cam de o jumătate de metru înălţime. Braţele plinuţe, împreunate, stăteau întinse în faţă, exprimînd parcă disperarea sau speranţa de a fi luată în braţe.

Molly se uită spre bancheta din faţă, apoi în spaţiul pentru bagaje din spatele vehiculului. Nimeni.

Copilul căruia îi aparţinuse păpuşa plecase împreună cu părinţii. Undeva, la adăpost, probabil.

Şi care era cel mai durabil loc ferit, dacă nu moartea?

Răzvrătindu-se împotriva acelui gînd, Molly se aplecă şi mai mult în interiorul automobilului.

Îngrijorat, Neil o strigă. Ea se întoarse şi văzu că şi el coborîse din maşină şi stătea, cu puşca în mîini, să îi ofere sprijin.

Deşi nu auzise clar spusele lui, îşi dădu seama că el voia ca ea să revină la volan şi să-şi continue drumul spre oraş.

Clătinînd din cap, Molly ocoli prin spate Navigatorul şi ajunse la portiera dreapta faţă. Voia să fie sigură că posesorul păpuşii nu se ghemuise sub vehicul, ascunzîndu-se de ameninţarea apărută pe şosea, de răul care îi răpise părinţii.

Nu găsi nici un copil ghemuit. Nici sub maşină, cînd se lăsă în genunchi să verifice în spaţiul acela redus.

Acostamentul drumului era îngust. Bucăţi de asfalt şi pietriş, cioburi sclipitoare de sticle azvîrlite din mers, inele din aluminiu de la nenumărate cutii cu băuturi reflectau slab ploaia luminoasă, alcătuind un mozaic fără sens într-un strat de noroi mereu în mişcare.

Cînd se ridică din nou în picioare, Molly avu impresia că pădurea, care deja sufocase şoseaua cînd se lăsase pe palme şi genunchi, se apropiase şi mai mult cît stătuse cu spatele spre ea. Ramurile îmbibate de apă ale copacilor cu frunze perene atîrnau ca nişte veşminte şiroind de apă – mantii, robe, rase şi odăjdii.

Nevăzuţi, dar simţindu-le acut prezenţa, observatorii o urmăreau din sutanele cu glugă ale pinilor, creaturi mai puţin obişnuite decît bufniţele şi ratonii, şi mai puţin curate.

Înspăimîntată, dar simţind că, dacă ar arăta că se teme, ar provoca atacul, nu bătu nici un centimetru în retragere. În schimb, îşi freca mîinile murdare de noroi, clătindu-le în torentul care se prăvălea din ceruri, deşi nu avea să se simtă curată decît după ce se va fi spălat şi de urmele ploii.

Spunîndu-şi insistent că prezenţele ostile pe care le simţise în pădure erau doar rodul propriei imaginaţii, dar ştiind că se amăgea, continuă să dea roată Navigatorului, revenind la portiera şoferului cu o nepăsare care constituia o adevărată demonstraţie de curaj.

Înainte să se retragă la maşina lor, înşfăcă păpuşa de pe bancheta din spate a Lincoln-ului. Părul blond şi despletit, ochii albaştri şi zîmbetul dulce îi amintiră de un copil care murise în braţele ei cu mult timp în urmă.

Rebecca Rose, aşa o chemase. O faţă sfioasă, care vorbea cu un uşor sîsîit.

Ultimele ei cuvinte, şoptite în delir şi fără să aibă un înţeles imediat, fuseseră: *„Molly... un cîine. Aşa frumos... ce tare străluceşte..."* şi atunci, pentru prima oară în viaţa ei şi, în acelaşi timp, pentru ultima oară, nu vorbise deloc sîsîit.

Cum nu reuşise să o salveze pe Rebecca, Molly păstrase acea imagine simplă a ei, iar cînd Neil se sui în maşină, îi întinse păpuşa spre păstrare.

– S-ar putea să-i întîlnim pe fetiţă şi pe părinţi în drum spre oraş.

Neil nu consideră necesar să-i amintească lui Molly că Navigatorul se deplasa în direcţia opusă cînd fusese abandonat. Ştia că şi ea era conştientă de acest lucru.

– Ar fi frumos dacă i-am putea înapoia păpuşa. Sînt convinsă că nu a vrut să o uite, zise ea.

Logic, ştia că, dacă începuse cu adevărat un război al lumilor, copiii nu ar fi fost cruţaţi.

Emoţional, refuza totuşi să admită că inocenţa nu putea garanta imunitatea în caz de molimă sau genocid.

Demult, într-o după-amiază ploioasă, Molly salvase cîţiva copii, dar nu reuşise să-i apere pe alţii. Dar dacă fărîma de speranţă din inima ei ar fi trebuit să devină miezul unei perle, credea că nici un copil nu va mai suferi în prezenţa ei şi că aceia care îi vor fi daţi spre îngrijire s-ar afla în siguranţă, ocrotiţi, pînă cînd ar fi murit ea însăşi.

În timp ce Explorer-ul pornea, continuînd drumul spre oraş, Neil spuse:

– E o păpuşă frumoasă. Fetiţa s-ar bucura s-o primească înapoi.

Molly îl iubea pe Neil pentru că spunea întotdeauna exact ce şi-ar fi dorit ea să audă. El ştia ce anume o motiva pe Molly, chiar şi într-o situaţie ca aceea în care se aflau în acele momente.

16

NICI NU SE îndepărtaseră prea mult de Navigatorul abandonat, că Molly îşi dădu seama cu întîrziere că ploaia fusese mai puţin pătrunsă de miros decît atunci cînd ieşise pe verandă ca să stea între coioţi. Mirosul vag de spermă dispăruse cu desăvîrşire, iar amestecul altor parfumuri se dovedise doar o idee mai pătrunzător decît cel de la casa lui Corrigan.

Neil îi confirmă observaţia.

– Mda. Şi nici nu mai străluceşte la fel.

Noaptea spiriduşilor părea încă decorată cu poleială de Crăciun; cu toate acestea, ploaia era cu cîţiva lumeni mai întunecată decît mai devreme, deşi cădea la fel de abundent ca şi pînă atunci.

Poate că acele condiţii schimbătoare ar fi trebuit să-i dea curaj lui Molly, însă ele o tulburau. Evident, prima fază a războiului se apropia de sfîrşit. Cea de-a doua avea să înceapă curînd.

– Parcă ţin minte, zise Neil, că acest domn Eliot al tău a scris ceva memorabil despre Ziua de Apoi.

– Da. A zis că o să devenim oameni găunoşi, împăiaţi, cu capetele pline de paie, fără convingeri sau aspiraţii... iar pentru asemenea oameni, lumea nu se va sfîrşi exploziv, ci cu un scîncet.

Aplecîndu-se în faţă ca să poată privi în sus prin parbriz, spre cerul înecat, Neil zise:

– Nu ştiu ce părere ai tu, dar eu cred că va ieşi cu explozii.

– Şi eu.

Un minut mai tîrziu, pe Molly o preocupă mai puţin decît şi-ar fi imaginat dacă lumea avea să sfîrşească cu zgomot sau în violenţă.

Imaginea unui om singur, care mergea cu pas apăsat şi alert pe banda care ducea spre nord, o făcu să-şi îndrepte gîndurile de la catastrofa planetară la cataclismul personal care îi schimbase viaţa la vîrsta de opt ani şi apoi îi modelase fiecare zi trăită după aceea.

Era inexact să-l numească pieton pe acel bărbat. Şoseaua nu era prevăzută cu trotuare şi nimic nu încuraja pe cineva să călătorească pe jos de-a lungul crestei. Pe de altă parte, mergea cu paşi hotărîţi, cu entuziasmul cuiva care se îndrepta spre o ţintă precisă.

La început, Molly bănui că omul era vreunul dintre aceia care considerau că, dacă mergeau pe jos suficient de des şi de mult, şi nu îndrăzneau să mănînce nici o linguriţă de îngheţată, vor trăi etern –, dacă nu puneau la socoteală pericolele pe care negarea de sine nu le putea influenţa, precum camioane scăpate de sub control, prăbuşiri de avioane sau invazii ale extratereştrilor.

Sfidînd capriciile vremii, bărbatul nu purta nici o haină să se apere de ploaie. Pantalonii de un cenuşiu-deschis şi cămaşa asortată, care sugerau un soi de uniformă, erau ude leoarcă.

Probabil că se simţea cumplit, dar mărşăluia cu obstinaţie înainte, fără ca trăsăturile feţei să trădeze că l-ar fi deranjat cumva hainele îmbibate de apă şi celelalte neplăceri create de ploaie. Din cauza vizibilităţii proaste, a prudenţei şi a temerii de ceea ce ar putea descoperi în oraş, Molly menţinuse o viteză redusă, iar pietonul părea să meargă spre nord aproape la fel de repede ca şi vehiculul, care se deplasa în direcţie opusă.

Părul negru şi des îi stătea lipit de ţeastă. Înainta cu capul în pămînt, pentru ca oceanul de apă ce cădea din cer să nu-i umple gura cînd respira.

Cînd Explorer-ul se apropie, călătorul îşi ridică ochii şi îi privi.

Chiar prin pînza deasă a ploii, Molly îi văzu trăsăturile bine conturate. I s-ar fi putut părea frumos ca o vedetă de cinema dacă nu ar fi ştiut că, în ciuda feţei fermecătoare, mintea omului era monstruoasă, coruptă şi vicleană.

Plimbăreţul era Michael Render. Tatăl ei. Ucigaşul.

Nu-l văzuse faţă în faţă de aproape douăzeci de ani.

Instantaneu, se uită în altă parte, temîndu-se că ar putea să o recunoască, deoarece, chiar de la acea distanţă, îi era frică de puterea ochilor lui, de magnetismul privirii, de personalitatea lui explozivă.

– Ce naiba? făcu Neil, şocat, întorcîndu-se pe scaun ca să privească prin lunetă, în vreme ce Molly acceleră. Parcă trebuia să fie închis.

Faptul că Neil confirmase identitatea bărbatului o împiedică pe Molly să găsească refugiu în speranţa că imaginaţia ei o luase razna şi că, de fapt, pietonul era un necunoscut care aducea vag cu Render.

De obicei, cînd vorbea despre el nu-i spunea tată, ci pe numele de familie, la care ea renunţase încă de mică pentru a-l adopta pe cel de fată al mamei. Cînd, întîmplător, îi apărea în cîte-un vis, nu purta un nume, i se vedea ţeasta pe sub piele, mîinile îi erau coase, iar în zîmbetul lui strîmb, dinţii semănau cu nişte pietre de mormînt vandalizate.

– Oare m-a...? se întrebă ea.

– Poftim? Dacă te-a recunoscut?

– Nu ştiu.

– Noi l-am recunoscut.

– Datorită farurilor. Lui i-ar fi fost mai greu să te vadă.

– Şi-a schimbat direcţia cumva, nu ne urmăreşte?

– Parcă a rămas acolo. N-aş putea spune. Aproape că nu-l mai văd.

– Fir-ar să fie!

– Nu-i nimic.

– Ei, pe naiba, spuse ea pe un ton tăios. Doar îţi dai seama încotro mergea.

– Se poate.

– Ce altceva să caute acolo? se miră ea. Mergea spre casa noastră. Venea după mine.

– Nu ştie unde locuieşti.

– O fi aflat el cumva.

Se cutremură dîndu-şi seama ce s-ar fi întîmplat dacă, socotind greşit casa drept loc sigur, ar fi hotărît să rămînă acolo pînă la trecerea furtunii.

– Nu-l mai văd, spuse Neil. Cred că... a continuat să meargă spre nord, fără să se oprească.

În oglinda retrovizoare, Molly nu reuşi să vadă altceva decît ploaia căzînd şi norii de stropi aruncaţi de cauciucuri.

Pledînd cu succes tulburări mintale şi sprijinit cu pricepere de un avocat şmecher, Render scăpase de închisoare. Îşi petrecuse ultimii douăzeci de ani într-o serie de spitale psihiatrice. Ultimul fusese o instituţie de maximă securitate, dar, la fiecare transfer,

ajungea într-un mediu tot mai puţin restrictiv şi beneficia de condiţii mai bune.

Terapia şi medicaţia îl ajutaseră să iasă constant din bezna lui mintală. Aşa afirmau psihiatrii, deşi rapoartele lor erau redactate cu fraze întortocheate şi într-un jargon dezarmant, menit să ascundă faptul că majoritatea concluziilor reprezentau doar supoziţii nesusţinute de fapte.

Pretindeau că ajunsese să-şi regrete faptele, ceea ce, potrivit modului lor de gîndire, îl făceau pe pacient să merite condiţii mai bune de viaţă şi sesiuni terapeutice mai frecvente. Dacă, în cele din urmă, progresa de la regret la căinţă, putea fi considerat recuperat şi, în anumite condiţii, chiar vindecat.

În vara trecută, cazul lui fusese reanalizat. Psihiatrii au exprimat păreri contradictorii privind starea lui Render. Unul recomandase chiar să fie eliberat sub supraveghere, însă alţi doi se opuseseră, astfel că Render fusese încredinţat autorităţilor spitaliceşti pentru încă doi ani.

– Ce-au făcut idioţii ăia de doctori? se întrebă Molly şi, în agitaţia ei, acceleră prea mult.

Era pe jumătate convinsă că mai curînd sau mai tîrziu îl va zări pe Render în oglinda retrovizoare, învăluit în stropi de apă, alergînd după ei cu o vigoare şi agilitate inumane, cu o viteză supraomenească.

– Dacă l-au eliberat, zise ea, nenorociţii ăia sînt la fel de nebuni ca el.

– Nu avem cum să ştim ce se petrece dincolo de munţi, în lumea mare, îi aminti Neil, decît că totul se destramă, se prăbuşeşte. Nu toţi membrii echipajului rămîn la posturi cînd nava se scufundă.

– Fiecare pentru sine, conchise Molly. La asta am ajuns – dacă n-a fost valabil şi pînă acum.

Pavajul era alunecos din cauza uleiului prelins şi a apei. Simţi pneurile patinînd, dar nu găsi curajul să încetinească. Apoi cauciucurile muşcară din asfalt, căpătară aderenţă, iar vehiculul ieşi din derapaj.

– Ultimul spital la care a fost transferat... zise Neil. Nu e de genul celor care au celule din piatră, uşi de oţel şi cămăşi de forţă.

Lui Molly îi scăpă un hohot nervos de rîs.

– Televizor în fiecare cameră. Porno la cerere, pentru valoarea sa terapeutică. Ceai în fiecare după-amiază, jocuri de crochet pe peluza însorită. Serviciu la cameră pentru cei care promit, sub rezerva unei mustrări severe, să nu violeze şi să nu ucidă femeile.

Ajunsese într-o dispoziţie sumbră care i se părea ceva nouă şi simţi ea, periculoasă, dacă se complăcea astfel.

– Dacă personalul a şters-o, zise Neil, şi sigur aşa au procedat toţi, încuietorile simple de la uşi, ferestrele cu sticlă armată nu i-ar fi reţinut prea mult pe oaspeţi.

– Nu-i numim oaspeţi, spuse Molly, citîndu-l pe un psihiatru. Le spunem pacienţi.

– Dar locul în care se afla ultima oară era undeva departe, în nord.

– La vreo patru sute de kilometri de aici, confirmă ea.

– Furtuna, coşmarul ăsta... n-a început de prea multă vreme.

Adevărat, cînd se gîndi la rapiditatea cu care ordinea firească părea să fi cedat haosului, o spaimă chinuitoare se insinuă în coridoarele întunecate ale minţii ei. Se putea ca civilizaţia umană să se fărîmiţeze atît de mult, peste tot, în cîteva ore, în mai puţin de un sfert de zi, la fel de brusc de parcă însăşi planeta ar fi intrat în convulsii produse de ciocnirea cu un asteroid de mărimea statului Texas? Dacă duşmanul încă nevăzut, sosit din stele, putea doborî regate vechi de sute de ani şi răsturna întreaga istorie cu atîta iuţeală, atunci era uşor de anticipat – şi imposibil de împiedicat – eradicarea vieţii, în orice loc, umil sau apărat, în doar douăzeci şi patru de ore.

Dacă tehnologia unei rase extraterestre foarte avansate ar putea părea cea mai pură magie pentru civilizaţia rămasă în urmă cu o mie de ani, atunci stăpînii acelei tehnologii ar fi egalii zeilor –, dar poate că aceia erau zei cu dorinţe misterioase şi nevoi ciudate, zei fără milă sau compasiune, care nu ofereau mîntuire, speranţă şi rămîneau neclintiţi în faţa rugăciunilor.

Referindu-se la Render, Neil spuse:

– Imposibil să fi evadat şi să ajungă atît de repede aici. Nici măcar cu o maşină puternică şi avînd adresa ta, mai ales în condiţiile astea de condus, cu atîtea drumuri distruse sau inundate...

– Dar era colo, şi mergea pe jos, spuse Molly.

– Adevărat.

– Poate nimic nu e imposibil în noaptea asta. Am căzut prin bortă în Ţara Minunilor, dar nu văd Iepurele Alb să ne îndrume.

– Dacă ţin minte bine, Iepurele Alb nu era o călăuză prea sigură.

Peste cîţiva kilometri, ajunseră la intersecţia cu drumul ce ducea spre Black Lake[1]. Molly coti la dreapta, părăsind culmea, şi urmă drumul care cobora în ploaia tot mai întunecată, a cărei luminozitate se pierduse deja printre copacii masivi care se înălţau în grupuri negre, către speranţa oferită de oameni şi aşteptările neliniştitoare ale unor noi spaime.

[1] Lacul Negru

PARTEA A TREIA

Prin frigul întunecat și dezolarea pustie...

T.S: Eliot, *East Coker*

17

MOLLY ÎŞI ÎNCHIPUISE că reţeaua de distribuţie a energiei electrice căzuse deja şi că oraşul i se va înfăţişa în beznă. Cu toate acestea, strălucirea firmelor de magazine şi lumina lămpilor stradale era amplificată de ploaia care reflecta totul, astfel că Black Lake arăta de parcă ar fi găzduit vreun festival.

Cu o populaţie locală sub două mii de locuitori, oraşul era mai mic decît Arrowhead sau Big Bear, destinaţiile preferate din acei munţi. Cum nu avea pîrtii de schi, Black Lake nu se bucura de afluenţă de vizitatori iarna, însă vara, cei veniţi să facă drumeţii şi plimbări cu barca erau de două ori mai mulţi decît localnicii.

Lacul era alimentat de un puţ, cîteva torente, iar acum de un diluviu. În loc să se amestece cu apa existentă şi să se dilueze, ploaia acumulată părea să plutească deasupra masei originale de apă, precum uleiul, cu luminozitate crescută graţie volumului şi strălucind de parcă luna s-ar fi prăbuşit în lac.

Din cauza apei care depăşea cu mult capacitatea de evacuare a stăvilarului, lacul se revărsa deja. Portul se afla sub apă, bărcile erau amarate de tacheţii de pe docurile scufundate, făcînd ca parîmele să stea întinse, gata să se rupă.

Degetele argintii ale apei pipăiau cu o răbdare oarbă printre clădirile de la marginea lacului, dorind parcă să deprindă topografia locului, căutînd punctele slabe. Dacă ploaia continua în acelaşi ritm, în cîteva ore casele şi magazinele de pe străzile cele mai joase aveau să dispară sub apă.

Molly nu se îndoia defel că în cursul zilei următoare oamenii din Black Lake se vor confrunta cu situaţii mai ameninţătoare decît inundaţia.

Întrucît majoritatea caselor aveau ferestrele luminate însemna că oamenii erau conştienţi de pericolul ce îi pîndea din prag şi de evenimentele cumplite de dincolo de munţi. Ştiau că va sosi întunericul, în deplinul înţeles al cuvîntului, şi doreau să-l ţină departe cît mai mult timp posibil.

Locuitorii din Black Lake se deosebeau de oamenii de la cîmpie şi de mulţimea dornică să aibă o casă de vacanţă, atrasă de comunităţile montane mai mondene. Oamenii aceştia erau munteni aflaţi la a treia sau a patra generaţie, îndrăgostiţi de înălţimi şi păduri, de pacea neasemuită a munţilor San Bernardino, situaţi deasupra colinelor şi cîmpiilor suprapopulate dinspre vest.

Erau mai aspri decît majoritatea orăşenilor, descurcîndu-se mai bine singuri. Faţă de o familie obişnuită dintr-un cartier suburban, era destul de probabil ca ei să aibă adevărate colecţii de arme de foc.

Oraşul nu era suficient de mare ca să aibă o forţă poliţienească proprie. Din cauza lipsei de personal şi a zonei de răspundere foarte întinse, timpul de reacţie al şerifului comitatului în cazul unui apel din Black Lake era, în medie, treizeci şi două de minute.

Dacă se întîmpla ca vreun ţăcănit, disperat să-şi procure bani pentru droguri sau avînd poftă de sex violent, pătrundea în vreo casă, în cele treizeci şi două de minute putea fi împuşcat de cel puţin cinci ori. Prin urmare, majoritatea locuitorilor erau pregătiţi să-şi apere singuri avutul, şi făceau asta cu entuziasm.

Molly şi Neil nu văzură chipuri la ferestre, dar îşi dădu seama că erau urmăriţi.

Deşi aveau prieteni în tot oraşul, Molly şi Neil nu erau dornici să bată la vreo uşă, în parte din cauza atîtor puşti şi a posesorilor acestora, oricînd gata să apese pe trăgaci, pe de altă parte, n-ar fi dorit să nimerească într-o situaţie la fel de bizară ca aceea din casa lui Corrigan.

În torentul nesfîrşit de apă, casele cu aspect plăcut, cu ferestre luminate, păreau primitoare. Şi nefericitelor insecte, desigur, capcana florii numite Venus îi oferă o privelişte frumoasă şi o aromă captivantă, în vreme ce frunzele bilobate aşteaptă, cu fălcile deschise larg şi dinţi ascuţiţi.

– Cred că unii au rămas în case, zise Neil, dar nu toţi. Cei care gîndesc strategic s-au strîns undeva, ca să schimbe idei şi să facă planuri de apărare.

Molly nu mai întrebă cum s-ar fi putut ca aceşti munteni – chiar dacă ar fi alcătuit o armată – să se apere împotriva unei tehnologii care era capabilă să folosească vremea ca armă la scară planetară. Atîta timp cît nu punea întrebarea, se putea preface că ar exista şi un răspuns la ea.

Black Lake nu avea clădiri publice impozante care să slujească drept centru de comandă într-o criză ca aceea. Cei trei consilieri aleşi, care aveau funcţia de primar prin rotaţie, îşi ţineau şedinţele într-un separeu de la Benson's Good Eats, unul din cele două restaurante din oraş.

Nu exista nici şcoală. Copiii care nu primeau educaţie în familie mergeau cu autobuzul la şcoli din afara oraşului.

Black Lake avea două biserici, una catolică, alta baptist-evanghelică. Cînd Molly trecu prin dreptul lor, ambele păru pustii.

În cele din urmă, îi găsiră pe maeştrii strategi pe Main Street din mica zonă comercială, aşezată în siguranţă deasupra lacului al cărui nivel creştea încontinuu. Se strînseseră la taverna Tail of the Wolf[1].

În faţa localului erau parcate vreo douăsprezece vehicule, nu lîngă trotuar, unde rigolele dădeau pe afară, ci aproape în mijlocul străzii. Stăteau cu spatele la clădire, formînd un arc de cerc, de parcă ar fi fost maşini pregătite pentru o plecare precipitată.

Sub acoperişul cu streşini mari, la adăpost de ploaie, doi bărbaţi stăteau de pază în faţa tavernei. Molly şi Neil îi cunoşteau.

Kenny Halleck lucra la oficiul poştal care servea Black Lake şi alte cîteva orăşele de munte. Era cunoscut pentru zîmbetul lui, care se lăţea pe faţa foarte mobilă de la un perciune la celălalt, dar în acele clipe nu zîmbea.

– A, Molly, Neil, îi întîmpină el cu un aer solemn. Mereu am crezut că nebunii ăştia de islamişti o să ne-o facă, nu?

– Încă nu ne dăm bătuţi, zise fiul lui Bobby Halleck, ridicînd glasul mai mult decît era nevoie ca să acopere vuietul ploii. Avem puşcaşii marini, cavaleria, Forţa Delta, mai avem şi scufundătorii marini...

Bobby avea şaptesprezece ani, urma liceul şi era fundaş în echipa şcolii, un băiat de treabă cu energia debordantă a unui personaj

[1] Coada Lupului

dintr-un film despre fotbalul din anii 1930 sau 1940, cu Jack Oakie şi Pat O'Brien. Nu arăta prea tînăr ca să stea de pază, însă nu avea experienţa necesară, motiv pentru care tatăl lui, înarmat cu o puşcă, îi dăduse doar o furcă, ceea ce părea o ameninţare nepotrivită pentru trupe de asalt extraterestre, deşi prezenta un risc mai redus de a se descărca din greşeală.

– Televiziunea a dat ortu' popii, zise Bobby, de aceea nu mai ştim nimic, dar pun pariu că armata a trecut la treabă.

Ken îşi privi fiul cu admiraţia pe care, urmare a caracterului său, o exprima des şi deschis, dar acum şi cu o durere pe care nu îndrăznea să o pună în cuvinte de teamă că tristeţea se va transforma în disperare irecuperabilă, lipsind ultimele ore pe care mai aveau să le petreacă împreună de puţinele bucurii pe care le-ar mai fi putut trăi.

– Preşedintele s-a ascuns în vreun munte, undeva, zise Bobby. Şi avem arme nucleare pe orbită, pun rămăşag, aşa că ticăloşii ăia nu-s chiar atît de feriţi cum îşi închipuie. De acord, domnule Sloan?

– Pentru puşcaşii marini bag mîna în foc, îi spuse Neil fiului şi, în semn de consolare, îşi lăsă braţul pe umărul tatălui.

– Ce se petrece aici? îl întrebă Molly pe Ken, făcînd un semn către tavernă.

– Ideea e să ne apărăm, răspunse el. Realitatea e... că nu ştiu. Fiecare cu ideile lui.

– Dacă vor să trăiască sau să moară?

– Cred că nu înţeleg situaţia chiar aşa de tranşant. Apoi, referindu-se la îndoielile ei, continuă: Molly, doar ştii, oamenii din oraşul ăsta locuiesc aici din totdeauna... doar că... nu mai sînt ca altădată. Uneori mă gîndeam că era mai bine dacă televiziunea crăpa acum cincizeci de ani şi nu mai apărea la noi.

Exteriorul din piatră cenuşie şi rece al tavernei nu anunţa prin nimic atmosfera caldă din interior – podele uzate din lemn de mahon, lambriuri din mahon lustruit pe pereţi şi tavan, fotografii înfăţişînd oraşul şi pe locuitorii din urmă cu un secol, cînd automobilele şi caii îşi revendicau supremaţia asupra străzilor.

Aerul era dominat de mirosul de bere vărsată pe jos de-a lungul anilor, bere proaspăt turnată din butoaie, ceapă şi ardei, aromă bogată de *nachos*[1] cu aspect lipicios, lînă umedă şi bumbac ce se usucă încet

[1] Mîncare mexicană din porumb şi brînză topită (n.tr.)

la căldura corpului, scoţînd aburi – precum şi parfumul uşor acru despre care Molly credea că era mirosul obişnuit al îngrijorării.

Molly rămase şocată văzînd doar şaizeci de oameni, dintre care ea cunoştea în jur de douăzeci. Într-o sîmbătă seara normală, în bar prezenţa era dublă; în acea situaţie de urgenţă, acolo ar fi încăput de patru ori mai mulţi oameni.

Numără doar şase copii, ceea ce o nelinişti. Socotise că familiile cu copii vor fi printre primele care să întreprindă măsuri de apărare comună.

Adusese păpuşa cu ea, sperînd că fetiţa care o lăsase în Navigatorul abandonat s-ar putea afla printre cei care se adăpostiseră acolo. Nici unul dintre ei nu reacţionă la vederea jucăriei, de aceea Molly o aşeză pe bar.

Exista posibilitatea ca posesorul păpuşii să-şi caute adăpost acolo. Mereu, speranţa.

Cei şase copii se adunaseră într-un separeu mare dintr-un colţ, însă adulţii se aşezaseră în patru grupuri distincte. Molly simţi pe dată că se împărţiseră astfel în funcţie de ideile fiecăruia privind modalitatea de rezolvare a crizei.

Ea şi Neil au fost salutaţi de cei care îi cunoşteau şi studiaţi de cei care nu-i ştiau cu priviri care aproape că trădau precauţia, de parcă ar fi fost examinaţi, nu ca aliaţi în virtutea faptului că erau vecini, ci ca străini ce aveau să fie primiţi mai călduros doar dacă li se cunoşteau părerile şi credinţa.

Dar mai mult decît orice, pe amîndoi îi surprinse purtarea cîinilor. Molly vizitase Franţa, unde văzuse cîini atît în barurile fără pretenţii, cît şi în restaurantele cele mai bune. În America însă, reglementările privitoare la sănătate îi trimiteau în verandele deschise, iar majoritatea patronilor de restaurante nu-i tolerau nici măcar în preajma localurilor.

Văzu patru, şase, opt cîini la o numărătoare sumară, aflaţi în fiecare colţ al încăperii. Corcituri şi de rasă pură, de mărime medie şi exemplare mari, dar nici un cîine de buzunar. Aşadar, mai mulţi patrupezi decît copii.

Aproape ca la comandă, cîinii se ridică de unde stăteau şi-şi îndreptară capetele spre ea şi Neil – unele feţe comice, altele nobile, dar toate solemne şi vioaie. Apoi, după o uşoară ezitare, toţi făcură ceva uimitor.

18

DIN TOATE PĂRŢILE tavernei, pe căi diferite, cîinii se îndreptară spre Molly. Nu se apropiară cu salturile exuberante care să exprime dorinţa de joacă sau cu precauţia manifestată prin coborîrea cozii şi atitudinea bănuitoare ca reacţie la un miros necunoscut şi vag deranjant.

Aveau urechile ciulite. Îşi fluturau cozile încet, de parcă ar fi testat aerul. Se vedea că erau împinşi spre ea de curiozitate, ca şi cum ar fi reprezentat ceva cu totul nou pentru ei – proaspăt, dar nu ameninţător.

Greşise cu unul la prima numărătoare. Erau nouă cîini, nu opt, şi pe fiecare îl intriga persoana ei. Îi dădură roată, se îngrămădiră în jurul ei, mirosindu-i insistent cizmele, blugii, pelerina de ploaie.

Vreme de o clipă, crezu că depistaseră mirosul de coiot. Apoi îşi aminti că atunci cînd se aventurase pe verandă, fusese îmbrăcată cu pijamale şi halat, nu cu hainele pe care le purta acum.

Pe de altă parte, majoritatea cîinilor domestici nu au sentimente fraterne faţă de verii lor sălbatici. De obicei reacţionează la mirosul de coiot – şi mai ales la ţipătul unuia în noapte – ridicînd-şi părul de pe greabăn şi mîrîind.

Cînd se aplecă, cîinii îi mirosi palmele, îi linseră degetele, primind-o cu o afecţiune pe care majoritatea cîinilor o păstrează de obicei pentru oamenii cu care sînt familiarizaţi de multă vreme.

Din spatele barului, Russell Tewkes, proprietarul tavernei, zise:

– Molly, ce-ai în buzunare, cîrnaţi?

Tonul vocii nu se potrivea cu aerul glumeţ al întrebării. Era o insinuare pe care ea nu o pricepu.

Cu un trup care amintea de un butoi de bere şi cu o faţă veselă ca a unui călugăr beţiv, Russell era imaginea tipică a cîrciumarului prietenos de la colţul străzii. Faţă de cei oropsiţi se purta cu o înţelegere ce rivaliza cu aceea a unei mame faţă de copilul său. Bine dispus în orice situaţie, tindea uneori să devină prea jovial.

De astă dată, suspiciunea îl făcu să o privească pe Molly printre gene. Buzele strînse sugerau înverşunarea. Se uita la ea ca la un motociclist din banda Îngerilor Morţii avînd cuvîntul *ură* tatuat pe dosul palmelor.

Cum cîinii continuară să-i dea roată şi să o miroasă, Molly realiză că Russell nu era singurul care împărtăşea atitudinea aceea de neîncredere. Şi alţii aflaţi în bar, chiar oameni pe care îi cunoştea bine, care o salutaseră ceva mai devreme pe nume sau cu o fluturare a mîinii, acum o urmăreau, nu cu interes, ci cu suspiciune vădită.

Brusc, pricepu schimbarea de atitudine. La fel ca ea şi ca Neil, văzuseră şi ei filme despre invazii ale extratereştrilor, iar cel care se derula în acele momente prin mintea lor era unul în care *ei-se-află-printre-noi-trecînd-drept-oameni*, probabil *Invazia răpitorilor de trupuri*[1] sau *Lucrul*, regizat de John Carpenter.

Comportamentul ieşit din comun al cîinilor sugera că Molly trebuia să fie diferită într-un fel sau altul. Cu toate că toţi cei nouă membri ai acelui anturaj îmblănit dădeau din coadă şi îi lingeau mîinile, părînd fermecaţi de ea, majoritatea oamenilor din tavernă se îndoiau că acţiunile cîinilor trebuiau interpretate ca un avertisment că totuşi ceva ce nu aparţinea Pămîntului se plimba deghizat printre ei.

Molly îşi imagină imediat care ar fi fost reacţia lor dacă toţi cîinii – sau măcar un specimen rău – ar fi întîmpinat-o cu mîrîituri, zbîrlindu-se şi cu urechile lipite de ţeastă. O asemenea demonstraţie de ostilitate ar fi fost interpretată într-un singur fel, iar Molly

[1] Versiunea originală, alb-negru, din 1956, regizată de Don Siegel, a fost refăcută în 1978 de regizorul Philip Kaufman, apoi a urmat o versiune numită Hoţii de trupuri (regizor Abel Ferrara). *Lucrul (The Thing)* a fost lansat în 1982. (n.tr)

s-ar fi trezit în situaţia unei femei din secolul al XVII-lea, acuzate de vrăjitorie în Salem.

În cel puţin două locuri din încăperea spaţioasă, puştile de vînătoare şi carabinele stăteau rezemate de pereţi, arsenale la îndemînă.

Mulţi dintre aceşti pretinşi apărători ai planetei aveau cu siguranţă şi pistoale, la fel ca ea. Între ei se găseau şi cîţiva, încordaţi din cauza spaimei şi frustraţi de neputinţă, care s-ar fi simţit uşuraţi, chiar încîntaţi, dacă ar fi avut ocazia să tragă în ceva, cineva, în *oricine*.

În mocirla înfierbîntată a paranoiei, dacă ar fi folosit cineva arma, probabil că împuşcăturile n-ar fi încetat decît după moartea tuturor.

Molly îşi îndreptă atenţia asupra părţii din spate a tavernei, unde se strînseseră copiii. Păreau speriaţi. Încă de la sosire, Molly avusese impresia că arătau cumplit de vulnerabili, însă acum era convinsă că aşa stăteau lucrurile.

– Hai, se adresă ea cîinilor, fugiţi, hai.

Reacţia lor la comandă se dovedi la fel de neobişnuită ca şi atracţia manifestată de ei pînă atunci. Ascultători, ca şi cum toţi ar fi fost dresaţi de ea, s-au retras imediat în locurile unde stătuseră la intrarea ei în tavernă.

Demonstraţia aceasta extraordinară de supuşenie nu făcu decît să întărească suspiciunile celor şaizeci de oameni strînşi acolo. În afară de geamătul ploii, nu se mai auzea nimic. Privirile tuturor urmau acelaşi traseu – de la Molly la cîinii care se retrăgeau, apoi înapoi la Molly.

Neil rupse vraja adresîndu-se lui Russell Tewkes:

– E o noapte al naibii de ciudată, o bizarerie după alta. Tare mi-ar prinde bine ceva de băut. E deschis barul? Pentru că aş vrea nişte alune la bere.

Russell clipi surprins şi clătină din cap, ca şi cum rămăsese în *transă* datorită suspiciunilor.

– În seara asta nu vînd nimic. Totul e gratis. Cu ce te servesc?

– A, mulţumesc, Russ. Ai bere Coors la cutie?

– N-am decît bere la butoi şi la sticlă, mi-s nesuferite cutiile. Am auzit că aluminiul provoacă boala Alzheimer.

– Molly, tu ce vrei? o întrebă Neil.

Ea nu dorea nimic care ar fi putut să-i afecteze percepţiile şi judecata limpede. Era convinsă că supravieţuirea depindea de luciditate.

După ce-l privi în ochi pe Neil, deduse că el ţinea să o vadă bînd ceva, nu pentru că ar fi simţit nevoia, ci pentru că majoritatea oamenilor din tavernă considerau că în situaţia prin care treceau *trebuia* să simtă nevoia unui păhărel – asta, dacă era fiinţă umană ca toţi ceilalţi.

Supravieţuirea depindea şi de flexibilitate.

– Dă-mi o Corona, zise ea.

În timp ce Molly trebuia să-i studieze pe oameni şi să se gîndească la ei ca să înţeleagă limpede caracterele lor, ceea ce semăna cu modul riguros analitic în care îşi construia personajele din romane, Neil înţelegea intuitiv orice persoană întîlnită, încă din momentul în care îi era prezentată. Reacţiile lui instinctive erau cel puţin la fel de corecte ca şi analiza intelectuală pe care Molly o făcea personajelor.

Luă sticla cu bere şi o duse la buze, avînd senzaţia apăsătoare că devenise centrul atenţiei. Voise să ia doar o gură, dar spre uimirea ei se trezi bînd o treime din lichid.

După ce lăsă jos sticla, încordarea din tavernă scăzu palpabil.

Inspiraţi de setea lui Molly, jumătate din cei strînşi în local îşi ridicară la buze propriile pahare. Mulţi dintre abstinenţi îi urmăriră pe băutori dezaprobator, îngrijoraţi, sau cu sentimente amestecate.

După ce îşi cîştigase locul printre ei în urma unui test lipsit de noimă – dacă nu chiar absurd – al umanităţii ei, Molly se îndoi că rasa umană ar putea supravieţui chiar şi în cel mai sigur buncăr, în spatele celor mai grozave fortificaţii, dacă invadatorii puteau căpăta o formă umană convingătoare.

Multor oameni le era greu să admită existenţa răului pur; sperau să-l alunge doar printr-o gîndire pozitivă, să-l facă să se căiască prin psihoterapie sau să-l îmblînzească prin compasiune. Dacă nu erau în stare să recunoască răul implacabil din inimile semenilor şi nici să înţeleagă caracterul lui remanent, atunci probabil că nu ar fi putut vedea dincolo de deghizarea biologică perfectă a unei specii extraterestre capabile să imite orice detaliu.

Din locurile în care se retrăseseră, cîinii încă o urmăreau, unii direct, alţii, pe furiş.

Neîntrerupta lor supraveghere trezi brusc paranoia în mintea ei: Se întrebă dacă nu cumva cîinii se repeziseră să o întîmpine, recunoscători pentru şansa de a intra în contact cu un om, *pentru că toţi ceilalţi din tavernă erau impostori, pînă şi copiii, cu toţii nişte prezenţe extraterestre care se dădeau drept prieteni sau vecini.*

Nu. Cîinii nu reacţionaseră la fel faţă de Neil, deşi el era neîndoielnic Neil, nu altceva. Explicaţia interesului lor faţă de ea rămînea un mister.

Prefăcîndu-se indiferenţi, erau extrem de atenţi la orice mişcare a ei, ochii lor lucitori păreau să exprime adoraţie, de parcă ea ar fi fost singurul punct palpabil al lumii în schimbare, unde trecutul şi viitorul converg, exaltaţi mai mult decît ar fi fost oamenii obişnuiţi, singurul lucru din Creaţie care merita atenţia lor vecină cu veneraţia.

19

MOLLY ŞI NEIL se plimbară prin tavernă de la un grup la altul, ascultînd experienţele altora, căutînd să descopere elemente care să le permită să evalueze mai bine atît situaţia din oraş, cît şi de dincolo de Black Lake.

Toţi cei aflaţi în localul Tail of the Wolf văzuseră la televizor imaginile apocaliptice. Probabil că aceştia erau ultimii oameni din istoria umană care urmăriseră ştirile cutremurătoare prin intermediul atît de obişnuit al micului ecran.

După ce canalele TV fuseseră invadate de viscole de zăpadă electronică sau de enigmaticele pulsaţii de culoare, unii deschiseseră aparatele de radio şi prinseseră frînturi de transmisiuni pe benzile AM şi FM din diferite oraşe. Reporterii vorbiseră de prezenţe îngrozitoare pe străzi – unii vorbeau de *monştri*, extratereştri, străini, demoni sau, pur şi simplu, *lucruri* – deşi deseori erau prea copleşiţi de spaimă ca să descrie pe deplin ce vedeau ori prezentările lor se încheiau brusc, cu ţipete de groază, de durere.

Molly se gîndi imediat la bărbatul al cărui cap fusese despicat în două, căzînd pe pavajul unei străzi din Berlin, şi amintirea o făcu să se cutremure.

Unele persoane prezente în tavernă căutaseră informaţii pe internet, unde găsiseră o diversitate atît de dezlînată de zvonuri nebuneşti şi de speculaţii aprinse, încît rămăseseră mai curînd derutaţi decît informaţi. Apoi, telefoanele – fixe şi mobile – nu mai

funcţionaseră, la fel şi serviciile prin cablu, după care internetul se destrămase la fel de abrupt ca o pală de abur într-o rafală de vînt.

Aşa cum Molly şi Neil văzuseră ceasuri comportîndu-se straniu, dispozitive mecanice – precum cutiile muzicale – pornind de capul lor, şi reflecţii ciudate în oglindă, şi mulţi alţii asistaseră la fenomene similare. Cuţite acţionate cu acumulator începuseră dintr-o dată să bîzîie şi să zăngănească în sertarele din bucătării. Computerele porniseră singure, iar pe ecrane se derulaseră hieroglife şi ideograme în limbi necunoscute. Din CD, playere se auzise muzică exotică şi discordantă, ce nu aducea nici pe departe cu ceea ce era pe discuri.

Auziseră povestiri despre întîlniri ieşite din comun cu animale, lucru care semăna cu experienţa trăită de Molly cu coioţii şi cu şoarecii din garaj. Toată fauna lumii păruse a recunoaşte că ameninţarea era nepămînteană, depăşind cu mult orice alte primejdii.

În plus, *toţi* simţiseră ceva ameninţător deasupra capului, ceea ce Neil numise „muntele care venea la vale" o masă de dimensiuni colosale şi de o greutate strivitoare, care întîi coborîse, apoi plutise, după care se îndepărtase spre est.

Norman Ling, care avea singura piaţă de alimente din oraş, povesti că soţia lui, Lee, îl trezise strigînd: „Cade luna".

– Aproape-mi pare rău că n-a fost Luna, zise Lee, cu un aer solemn care era la unison cu expresia din ochii ei negri, speriaţi. S-ar fi terminat totul de mult, noi muream şi n-am fi aşteptat nu ştiu ce nenorociri.

Deşi acest eşantion reprezentativ pentru întreaga umanitate trăise aceleaşi experienţe şi ajunsese la aceleaşi concluzii – că specia lor nu mai era cea mai inteligentă de pe planetă şi că domnia lor asupra Pămîntului fusese uzurpată –, ei nu reuşeau să se unească pentru a găsi o soluţie agreată de toţi împotriva ameninţării. Patru filozofii divizau oamenii din tavernă în patru tabere.

Cei beţi şi cei care se străduiau să ajungă în aceeaşi stare alcătuiau grupul cel mai restrîns. Potrivit modului lor de gîndire, aspectele cele mai plăcute ale civilizaţiei umane se pierduseră fără putinţă de întoarcere. Dacă nu puteau salva lumea, atunci vor bea în amintirea strălucirii ei – sperînd că atunci cînd îi va lovi o moarte brutală, nu-şi vor mai dea seama de nimic, graţie amicilor Jack Daniels sau Absolut.

Ceva mai numeroşi decît beţivii erau iubitorii de pace, umilii care se pretindeau prudenţi şi raţionali. Ei îşi aminteau de filme precum *Ziua în care Pământul a încremenit*[1], în care extratereştri bine intenţionaţi, aducînd daruri de pace şi iubire pământenilor, sînt consideraţi duşmani şi devin ţinte ale violenţei demente a oamenilor.

Pentru acel grup, cu sau fără beneficiul alcoolului, catastrofa universală în plină desfăşurare nu era o dovadă de intenţii rele, ci mai curînd consecinţa tragică a imposibilităţii de a comunica, poate chiar urmarea unei acţiuni neclare, precipitate şi arogante, tipică oamenilor. Aceşti cetăţeni prudenţi şi raţionali erau convinşi – sau cel puţin aşa susţineau – că acţiunile cumplite de pînă atunci vor fi explicate mulţumitor într-un tîrziu, şi îndreptate de către ambasadorii inofensivi ai unei stele.

În asemenea condiţii, *Ziua în care Pământul a încremenit* avea mai puţină relevanţă pentru Molly decît un episod din *Zona crepusculară* în care extratereştrii vin cu promisiuni solemne de a alunga lipsurile şi suferinţele, îndrumaţi de un volum al cărui titlu suna *Cum să-l slujim pe om*. Prea tîrziu, pămîntenii descoperiseră ruşinaţi că volumul sacru era o carte de bucate.

Între cele patru grupuri, mai numeros decît cel al beţivilor, împreună cu cel al nehotărîţilor, era al celor care încă nu se hotărîseră dacă actuala criză se putea rezolva printr-un răspuns violent sau prin propuneri de pace şi cîntece de iubire – sau poate prin consumarea unor cantităţi ucigătoare de băuturi alcoolice. Ei susţineau că aveau nevoie de informaţii suplimentare ca să se poată decidă; ei aveau să aştepte răbdători respectivele informaţii chiar şi în timp ce vreun iubitor de carne din Andromeda i-ar fi înmuiat în unt înainte de a-i înfuleca.

Molly rămase şocată văzîndu-şi prieteni printre grupul nehotărîţilor. I-ar fi respectat mai mult dacă ar fi îmbrăţişat pacifismul sau etilismul.

Cel de-al patrulea grup, doar o idee mai numeros decît nehotărîţii, era cel ai căror membri preferau să se opună şi să lupte, indiferent de şansele pe care le-ar fi avut. Între ei se numărau

---

[1] Film SF cu mesaj pacifist, produs în 1951 de regizorul Robert Wise, după o povestire SF de Harry Bates. (n.tr.)

deopotrivă femei şi bărbaţi, oameni de toate vîrstele şi convingerile. Furioşi, energici, ei îşi aduseseră majoritatea armelor de foc şi abia aşteptau să riposteze.

Ei aduseră încă două scaune şi îi invitară pe Molly şi pe Neil, deducînd după armele lor că gîndeau la fel. Acest grup animat lipise cîteva mese, formînd un U, pentru a putea analiza pe îndelete toate aspectele posibile, precum şi pentru a discuta strategia şi tactica recomandate oricărei situaţii.

Întrucît nu ştiau aproape nimic despre inamic, toate teoriile şi planurile lor abia dacă se ridicau puţin deasupra nivelului unui joc de război. Discuţia le dădea sentimentul că au un scop, iar scopul slujea măcar în parte ca antidot pentru frică.

Deşi se temeau de o posibilă confruntare, erau frustraţi de faptul că invadatorii încă nu-şi făcuseră apariţia, cel puţin în Black Lake. Cu toate că erau dispuşi să lupte şi să moară, dacă trebuia, nu se puteau bate cu un adversar nevăzut.

Molly se simţea bine printre ei – şi bucuroasă că, în cele din urmă, ea şi Neil îşi găsiseră camarazi.

Liderul neoficial al facţiuni „trăim liberi sau murim" părea a fi Tucker Madison, fost puşcaş marin, iar la vremea respectivă ajutor de şerif în comitatul San Bernardino. Stăpînirea de sine, vocea calmă, privirea limpede şi directă o făcură pe Molly să îl compare cu Neil.

– Singurul lucru care mă înfioară, zise Tucker, minimalizînd o serie de aspecte care îl îngrijorau, e că ei nu apar în locuri în care să-i vedem. Dacă au posibilitatea de a controla vremea din întreaga lume, ce motive au să rişte un atac din partea noastră, chiar dacă, după standardele lor, armele noastre sînt primitive?

– Unii dintre ticăloşii aceştia au fost văzuţi în oraşele mari, spuse o femeie sasie, în jur de şaizeci de ani, cu pielea tăbăcită de soare, amintindu-i lui Tucker de un reportaj văzut la televizor. Pînă la urmă, vor veni şi aici.

– Dar nimeni n-a văzut vreunul, zise Tucker. Chestiile alea de la ştiri puteau fi maşini trimise în recunoaştere, roboţi, cine ştie...

Vince Hoyt, profesor de istorie şi antrenor al echipei de fotbal a liceului zonal, avea trăsături la fel de îndrăzneţe şi autoritare ca acelea ale busturilor antice din marmură înfăţişînd împăraţi romani cu voinţă de fier. Fălcile lui păreau suficient de puternice pentru a

sparge nuci între dinţi, iar cînd vorbi, glasul lui hîrîit sună de parcă tocmai ar fi înghiţit cojile:

– Problema e ce se întîmplă dacă ploaia asta nu se opreşte o săptămînă, două sau o lună? Casele noastre nu vor rezista unui asemenea diluviu. Acoperişul meu s-a spart destul de rău şi nu am cum să-l repar pe o asemenea vreme. Poate s-au gîndit să ne înmoaie rezistenţa inundîndu-ne, să renunţăm la orice idee de opoziţie.

– Dacă plouă, de ce nu e şi vînt? întrebă un tînăr cu păr blond şi cîrlionţat, cu un cercel de aur în urechea stîngă şi cu un tatuaj roşu pe gît, înfăţişînd buzele ţuguiate ale unei femei. De ce nu şi tornade, uragane?

– Sau fulgere dirijate, sugeră femeia arsă de soare. N-ar fi posibil? N-ar putea face şi asta?

Molly se gîndi la bulboanele enorme şi, evident, *produse artificial* în apele Pacificului, care supseseră din mare sute de mii de litri pe minut. Ideea fulgerelor dirijate nu i se mai părea chiar trasă de păr ca ieri.

– Poate chiar şi cutremure, interveni Vince Hoyt. Înainte de a se întîmpla asta, trebuie să alegem un cartier general, unde să adunăm un arsenal, hrană, medicamente şi articole de prim ajutor...

– În piaţa noastră sînt alimente din belşug, zise Norman Ling, dar e pe o stradă din josul oraşului. Dacă mai plouă mult, mîine pe vremea asta o să fie totul sub apă.

– Pe de altă parte, spuse Tucker Madison, punînd în joc experienţa lui de puşcaş marin, piaţa nu e o structură protejabilă, mai ales că are geamuri mari din sticlă. Nu-mi place să aduc vorba de asta, dar trebuie să ne facem griji doar din cauza extratereştrilor. Odată cu prăbuşirea comunicaţiilor, nu ne mai putem baza pe autoritatea civilă. S-ar putea să nu mai existe. N-am reuşit să iau legătura cu biroul şerifului din capitala comitatului. Nici poliţie nu mai e. Poate nici Garda Naţională nu mai există, dacă au căzut sistemele de comandă şi control pentru mobilizarea corespunzătoare a forţelor militare...

– Haos, anarhie, şopti Lee Ling.

Extrem de calm pentru cineva care vorbea despre prăbuşirea civilizaţiei, Tucker zise:

– Credeţi-mă, sînt o grămadă de oameni care ar profita de haos. Şi nu mă refer la străini de oraş. Şi noi avem brute şi jigodii în oraş, hoţi şi violatori, şi drogaţi violenţi pentru care anarhia ar însemna un adevărat paradis. Ar lua ce şi-ar dori, ar face tot ce ar voi, cui ar voi şi, cu cît s-ar deda celor mai demente fantezii, cu atît mai sălbatici ar deveni. Dacă nu-i punem la respect, ne vor omorî pe noi şi familiile noastre înainte de a ajunge faţă-n faţă cu cei sosiţi de la celălalt capăt al galaxiei.

Grupul păstră tăcere solemnă, iar Lee Ling arăta de parcă şi-ar fi dorit cu adevărat ca Luna să se prăbuşească peste Pămînt.

Molly se gîndit la Render, ucigaşul a cinci copii şi părinte al unuia, pe care îl văzuse mergînd pe şosea şi îndreptîndu-se spre nord.

El n-ar fi fost singurul monstru eliberat în acea noapte. Cînd personalul închisorilor şi azilurilor îşi abandonaseră instituţiile, probabil lăsaseră porţile deschise, fie din neglijenţă, fie motivaţi de o milă nemeritată faţă de cei încarceraţi. Sau poate că în acel haos, pacienţii şi deţinuţii preluaseră controlul şi se eliberaseră singuri.

Trăiau o atmosferă de Halloween extrem, cu şase săptămîni mai devreme de data calendaristică normală, fără a mai fi nevoie de bostani scobiţi şi fantome înveşmîntate în cearşafuri, pentru că noaptea era mînjită de urmele de puroi ale atîtor rele ce supurau.

– Banca, sugeră Neil.

Toţi ochii se întoarseră spre el clipind miraţi, ca şi cum vocea lui i-ar fi trezit dintr-un coşmar.

– Banca, repetă Neil, e din beton turnat şi apoi placat cu calcar, şi a fost construită în 1936 sau 1937, cînd s-au impus prin lege norme de construcţie antiseismice.

– Da, şi pe vremea aceea se făceau lucruri durabile, întări Molly.

Lui Tucker îi plăcu ideea.

– Banca a fost proiectată să ofere siguranţă. Doar o intrare sau două. Fără multe ferestre, plus că sînt înguste.

– Care sînt şi cu bare, l-a ajutat Neil.

Tucker dădu din cap.

– E spaţiu suficient pentru oameni şi provizii.

Vince Hoyt zise:

– N-am antrenat nici o echipă cu gîndul că oricum va fi învinsă, nici măcar în sferturile de finală, cînd am fost conduşi cu patru eseuri, şi n-am de gînd să-mi schimb atitudinea şi să mă consider bătut. Al naibii să fiu dacă o să fac asta. Dar banca e bună şi din alt motiv. Camera de tezaur. Ziduri din beton armat, uşă groasă din oţel. Ar fi o redută grozavă dacă se ajunge pînă acolo. Dacă vor să spargă uşa şi să vină după noi, îi ciuruim ca la poligon. Doborîm şi noi cîţiva ticăloşi înainte de a muri.

20

CU MERSUL PRECAUT al unui marinar „de uscat", care încearcă să traverseze cu un aer demn puntea unei nave în derivă fără să se facă de rîs, Derek Sawtelle se desprinse din tabăra beţivilor şi o porni spre scaunul lui Molly. Se aplecă spre urechea ei.

– Scumpă doamnă, arăţi încîntător chiar şi în aceste circumstanţe.

– Şi chiar şi în aceste circumstanţe, zise ea cu afecţiune, n-ai renunţat la complimente.

– Pot să schimb o vorbă cu tine şi Neil? întrebă el. În particular.

Derek era un beţiv simpatic. Cu cît băga în el mai mult gin, cu atît mai manierat devenea.

Fiind prietenă cu Derek de cinci ani, Molly ştia că în seara aceea, prăbuşirea civilizaţiei îl făcuse să bea. Ameţeala controlată era un stil de viaţă pentru el, o filozofie, o credinţă.

După ce fusese multă vreme profesor de literatură la Universitatea de stat din San Bernardino, apropiindu-se de vîrsta de şaizeci şi cinci de ani şi de pensionare, Derek avea ca specializare autori americani din secolul trecut.

Eroii preferaţi de roman erau genul macho băutori înrăiţi, întîlniţi în opera unor scriitori precum Hemingway, Norman Mailer şi alţi ca ei. Admiraţia faţă de ei se baza în parte pe intuiţia lui literară, dar avea şi ceva din iubirea secretă a unei fete urîţele pentru vedeta echipei de fotbal a liceului.

Neavînd un fizic atletic, prea blînd ca să împartă pumni în vreo încăierare stîrnită într-un bar sau ca să ovaţioneze la spectacolul sîngeros al unei lupte cu tauri, sau ca să-şi atîrne soţia de glezne la fereastra de la etaj, Derek îi putea imita pe eroii preferaţi doar prin imersiunea în literatură şi gin. Îşi petrecuse viaţa înotînd în ambele.

Unii profesori pot deveni actori remarcabili, pentru că abordează predarea ca joc scenic. Derek era unul dintre aceştia.

La rugămintea lui, Molly le vorbise studenţilor în cîteva rînduri şi îl văzuse în acţiune pe scena aleasă de el. Se dovedise un profesor amuzant, dar şi bun.

Acolo, unde acoperişul tavernei se transformase în tobă a Armageddonului, Derek venise îmbrăcat de parcă ar fi urmat să intre curînd în sala de curs sau să participe la o recepţie la facultate. Probabil că membrii corpului profesoral din secolul douăzeci nu agreaseră niciodată pantalonii din stofă de lînă şi sacourile din tweed, vestele cu modele stil arlechin, eşarfele şi papioanele înnodate de mînă; cu toate acestea, Derek nu numai că-şi scrisese rolul în viaţă, dar îşi gîndise şi costumaţia, pe care o purta cu prestanţă.

Cînd se ridică de la masă împreună cu Neil şi îl urmară pe Derek spre partea din spate a tavernei, Molly observă din nou că se bucura de atenţia deplină a celor nouă cîini.

Trei dintre ei – un labrador negru, un cîine de vînătoare auriu şi o corcitură cu strămoşi greu de identificat – umblau prin cameră mirosind podeaua, stimulaţi de aromele încă prezente ale mîncării căzute pe podea în ultimele zile, însă curăţate; ici o adiere *de guacamole*[1]; colo, o picătură de grăsime de la cartofi prăjiţi.

De la începerea ploii, era prima oară că Molly vedea animale preocupate de ceva ce părea normal şi obişnuit. Însă, deşi umblau de colo-colo, cu nasurile umede aproape lipite de scîndurile podelei, cei trei cîini îşi roteau ochii ca să o urmărească pe furiş.

La capătul barului, unde era mai linişte şi nu puteau fi auziţi, Derek spuse:

– N-aş vrea să sperii pe nimeni. Adică, să-i sperii mai mult decît sînt. Numai că ştiu ce se întîmplă şi n-are nici un rost să opunem rezistenţă.

– Dragul meu Derek, spuse Molly, nu te supăra, dar sînt oare multe lucruri în viaţa ta pentru care ai găsit motive să te opui?

---

[1] Sos sau garnitură din avocado, lămîie şi piper, uneori cu felii de roşie ceapă etc. (n.tr)

El surîse.

– Singurul lucru la care mă duce gîndul e popularitatea dezgustătoare a acelui cocktail groaznic pe care îl botezaseră Harney Wallbanger. Prin anii şaptezeci, la fiecare petrecere ţi se oferea amestecul acela greţos, pe care îl refuzam mereu cu o îndărătnicie eroică.

– În orice caz, zise Neil, ştim cu toţii ce se întîmplă, chiar dacă nu cunoaştem detalii specifice.

Ginul părea să-i fi slujit lui Derek drept colir administrat pe cale orală, pentru că ochii lui aveau o limpezime de cristal, deloc injectaţi şi perfect siguri.

– Înainte de a vă explica, trebuie să-mi recunosc o slăbiciune despre care voi nu aveţi ştiinţă. De-a lungul anilor, în intimitatea căminului meu, am citit foarte multă literatură ştiinţifico-fantastică.

Dacă-şi închipuia că un asemenea secret impunea o confesiune şi căinţă, probabil că era mai beat decît credea Molly.

– În parte, e literatură bună, spuse ea.

Derek zîmbi binedispus.

– Da, sigur. Neîndoielnic, e o plăcere vinovată. Nu se apropie de valoarea lui Hemingway sau Faulkner, bineînţeles, dar mulţi autori ai genului se ridică deasupra lui Gore Vidal sau James Jones.

– Acum ficţiunea a devenit realitate, recunoscu Molly, dar ce legătură are asta cu şansele noastre de a mai apuca ziua de mîine?

– În unele romane de science fiction am întîlnit conceptul de teraformare, le explică Derek. Ştiţi ce înseamnă asta?

Analizînd cuvîntul în funcţie de rădăcină, Molly răspunse:

– Să faci pămîntul... sau să faci un loc la fel ca Pămîntul.

– Da, exact, spuse Derek, cu entuziasmul unui amator de *Star Trek* atunci cînd relatează o întorsătură încîntătoare a acţiunii dintr-un episod preferat. Înseamnă să modifici mediul unei planete neospitaliere pentru a o face prielnică formelor de viaţa terestre. De exemplu, teoretic se pot construi maşini enorme, procesoare de atmosferă, pentru a elibera molecule compuse care să constituie o atmosferă respirabilă chiar din solul şi rocile de pe Marte, transformînd o planetă practic fără aer, într-una pe care să prospere fiinţele umane, flora şi fauna pămînteană. În astfel de povestiri ştiinţifico-fantastice, teraformarea unei planete durează decenii sau chiar secole.

Molly pricepu imediat teoria lui Derek.

– Deci spui că ei nu folosesc vremea drept armă.

– Nu ăsta e scopul principal, spuse Derek. Nu vorbim de un război al lumilor. Nu-i ceva chiar atît de măreţ. Pentru aceste creaturi, indiferent de unde vin, noi sîntem neînsemnaţi ca nişte ţînţari.

– Şi cu ţînţarii nu te războieşti, spuse Neil.

– Exact. Doar asanezi bălţile, le distrugi mediul în care se înmulţesc şi-ţi construieşti casa pe un teren unde asemenea insecte supărătoare nu mai apar. Ei s-au apucat să teraformeze în sens invers, transformînd mediul pămîntean asemănător cu planeta lor natală. Pentru ei, distrugerea civilizaţiei noastre reprezintă un efect colateral, lipsit de însemnătate, al colonizării.

Pentru Molly, care credea că viaţa era un dar ce avea un sens şi un scop, cruzimea desăvîrşită şi oroarea monumentală descrise de Derek nu putea exista în planul Creaţiei, aşa cum îl înţelegea ea.

– Nu. Nu, imposibil.

– Ştiinţa şi tehnologia lor sînt cu sute, dacă nu cu mii de ani mai dezvoltate, spuse Derek. Practic, depăşeşte pînă şi imaginaţia noastră. În loc de decenii, probabil vor reface lumea noastră într-o lună sau o săptămînă.

Dacă era adevărat, umanitatea era victima a ceva mai cumplit decît războiul, fiind privată pînă şi de statutul de inamic, considerată o colonie de gîndaci de bucătărie, ba chiar mai rău, drept un mucegai incomod care trebuia îndepărtat cu totul folosindu-se o soluţie de curăţare radicală.

Cînd simţi strînsoarea din piept şi respiraţia gîtuită, cînd inima începu să-i bată speriată, Molly îşi spuse că reacţia ei la premisele înfăţişate de era un semn de recunoaştere al faptului că Derek avea dreptate. Nu credea că lumea îi va fi răpită umanităţii cu o asemenea aroganţă şi fără teama de consecinţe. *Refuza* să creadă aşa ceva.

Simţind reticenţa ei faţă de teoria expusă, Derek zise:

– Am şi dovezi.

– Dovezi? pufni Neil. Ce dovezi ai putea avea?

– Dacă nu-s dovezi, măcar o probă a naibii de convingătoare, insistă Derek. Haideţi cu mine. O să vă arăt.

Se întoarse către partea din fund a tavernei, apoi, fără să fi făcut nici un pas, se răsuci din nou cu faţa spre ei.

– Molly, Neil... Vă destăinui asta ca să vă demonstrez că mă preocupă soarta voastră. N-aş vrea să vă întristez.

– Prea tîrziu, zise Molly.

– Îmi sînteţi prieteni, continuă Derek. Nu vreau să vă chinuiţi în ultimele ore ale vieţii opunîndu-vă inutil unei sorţi inevitabile.

– Noi hotărîm. Ne făurim soarta, chiar dacă ne e scrisă în stele, spuse Neil, pentru că aşa fusese educat şi încă mai credea în acel principiu.

Derek clătină din cap.

– Mai bine bucuraţi-vă de ultimele plăceri. Iubiţi-vă. Prădaţi din piaţa lui Norman Ling alimentele preferate, înainte ca totul să ajungă sub apă. Scufundaţi-vă în plăcuta ameţeală dată de gin. Dacă alţii vor să moară eroic... ei, asta e treaba lor. Dar nu lăsaţi să vă scape plăcerile care vă mai sînt la îndemînă înainte de a ajunge în bezna eternă, perfectă, unde nu există gin.

Se întoarse din nou şi porni către partea din spate a tavernei.

Privindu-l atent şi ezitînd să-l urmeze, Molly îl văzu pe Derek Sawtelle aşa cum nu i se mai întîmplase pînă atunci. Le rămăsese prieten, dar mai era ceva; acum devenise întruchiparea ispitei – ispita de a dispera.

Molly nu dorea să vadă ceea ce ţinea Derek să le arate. Însă refuzul ar fi însemnat o recunoaştere tacită a temerii că dovada va fi convingătoare; aşadar, refuzul ar fot primul pas pe un alt drum ce ducea tot la disperare.

Doar văzînd dovada, îşi putea pune la încercare credinţa şi avea o şansă de a se mai agăţa de speranţă.

Îl privi pe Neil în ochi. Acesta îşi dădu seama de dilema prin care trecea Molly, pentru că o trăia şi el.

Oprindu-se în arcada care ducea spre un hol scurt şi toalete, Derek se uită înapoi zicînd:

– Dovada.

Molly le aruncă o privire celor trei cîini care încă amuşinau podeaua, iar ei se uitară repede în altă parte, prefăcîndu-se interesaţi de istoria culinară înscrisă pe podeaua pătată.

Derek trecu de arcadă şi dispăru în hol.

După o clipă de şovăială, Molly şi Neil îl urmară.

21

DUPĂ CE DEREK SE CONVINSE că toaleta bărbaţilor era liberă, împinse uşa şi le făcu semn lui Molly şi Neil să intre.

Din pastilele parfumate aflate în pisoare se degaja un miros puternic de pin. Dincolo de mirosul astringent, cel de urină stătută persista.

Încăperea avea trei uşi. Două ofereau acces la toalete, iar a treia era de la dulapul cu obiecte de curăţenie.

– Tocmai mă spălasem pe mîini, le explică Derek, apoi mi-am dat seama că nu mai erau prosoape de hîrtie pe suport. Am deschis uşa asta ca să iau un sul...

La deschiderea uşii, se aprinse automat un bec. În debara se găseau rafturi metalice încărcate cu tot felul de lucruri. O mătură. Un mop cu burete şi unul din cîrpă. O găleată pe rotile.

– Am observat imediat infiltraţia, zise Derek.

Peretele din spate era infiltrat de apă. Se formase o băşică, apoi ea crăpase, iar ploaia se strecurase printre rafturile metalice, îmbibînd lucrurile depozitate acolo.

După ce Derek scoase găleata, mătura şi mopurile, debaraua se dovedi suficient de mare ca să le permită tuturor să se îngrămădească înăuntru.

La vederea dovezii promise de Derek, aflate pe gresia udă a podelei, Molly se trase înapoi, ciocnindu-se de Neil. Crezu că era un şarpe.

– Probabil e vreo ciupercă, spuse Derek, sau ceva asemănător. Alt cuvînt mai potrivit nu găsesc.

Dacă se gîndea mai bine, avea în faţă o colonie de mucegaiuri de forma unor ciuperci, umflate, rotunde şi grupate în aşa fel, încît sugerau inelele unui şarpe încolăcit.

– Cînd am văzut-o prima oară, avea mărimea unei pîini rotunde, spuse Derek. Asta a fost acum o oră, şi aproape că a crescut o dată şi jumătate.

Ciuperca era în întregime neagră, lucioasă ca un cauciuc mînjit cu unsoare, cu puncte ameboide de un galben strălucitor, tivite cu oranj. Faptul că o luase drept şarpe nu era de mirare, deoarece arăta otrăvitoare şi ameninţătoare.

– Ploaia nu e o armă, spuse Derek, oprindu-se în faţa ciupercii. E un instrument de modificare radicală a mediului.

Ghemuindu-se în spatele lui şi privind peste umăr, Molly spuse:

– Nu prea înţeleg.

– Apa este extrasă din ocean şi prelucrată... undeva, nu ştiu, poate în navele ce survolează, şi sînt mai mari decît ne putem noi închipui. Cred că extrag sarea, pentru că ploaia nu e sărată. Şi se adaugă seminţe.

– Seminţe? se miră Neil.

– Sute de milioane de seminţe, confirmă Derek, seminţe şi spori de dimensiuni microscopice, la care se adaugă substanţe nutritive şi bacterii trebuincioase ca să le ajute să se dezvolte, toate împrăştiate în lume, pe fiecare continent, munte, vale, în fiecare fluviu, lac şi mare.

Aproape în şoaptă, cu glasul gîtuit de un respect plin de spaimă, Neil spuse:

– Întregul spectru al vegetaţiei de pe altă lume.

– Copaci şi alge, continuă Derek, ferigi şi flori, ierburi şi graminee, ciuperci şi muşchi, buruieni, plante tîrîtoare – nevăzute de ochii omului, seminţe care sînt acum imposibil de îndepărtat din sol, din oceane.

De un negru lucios, cu puncte galbene. Fecunde. Infinit de stranii.

Să fi crescut acel lucru dezgustător dintr-un spor transportat în mod deliberat prin pustietatea îngheţată şi dezolantă a spaţiului stelar?

Fiorul care o cuprinse pe Molly se deosebea de altele pe care le mai simţise pînă atunci. Nu era un tremur localizat de-a lungul şirei spinării sau a cefei, nu o străbătu ca o răsuflare călătoare a eternităţii, ci zăbovi. Un fel de răceală părea să se nască în oasele ei, în substanţa roşie-gălbuie a măduvei, de unde se răspîndea spre fiecare celulă de la suprafaţa pielii.

– Dacă aceste plante extraterestre sînt agresive, spuse Derek, şi, judecînd după specimenul ăsta dezgustător, cred că se vor extinde la nesfîrşit – atunci vor elimina sau poate chiar se vor hrăni cu toate speciile de floră care există pe Pămînt.

– Această lume frumoasă, murmură Molly, simţind cum fiorul care o cuprinde aducea cu sine o suferinţă copleşitoare, un sentiment de pierdere la care nu îndrăznea să se gîndească.

– Toţi vom dispărea, spuse Derek. Tot ce iubim – de la trandafiri la stejari, de la ulmi la plante perene – va fi eradicat.

Negre cu galben, mucegaiurile umflate se încolăciră unul cu altul, ca nişte ciuperci sub forma unui şarpe fără ochi. Netede, sclipind datorită unei pelicule fine de ulei secretate chiar de ele. Luxuriante. Proliferînd. Nemiloase.

– Dacă, printr-un miracol, continuă Derek, unii dintre noi ar supravieţui fazei iniţiale a ocupaţiei extratereştrilor, dacă am reuşi să trăim în comunităţi primitive, pe furiş, în cotloane secrete, unde noii stăpîni necruţători al lumii nu ne-ar vedea, cît timp ar trece pînă am rămîne fără hrana familiară nouă?

– Fructele, legumele şi seminţele de pe altă lume nu ar fi neapărat otrăvitoare pentru noi, zise Neil.

– Nu neapărat toate, îl aprobă Derek, dar unele sigur vor fi aşa.

– Şi, dacă n-ar fi otrăvitoare, întrebă Molly mai mult pentru sine, le-am găsi oare plăcute la gust?

– Amare, opină Derek. Sau cumplit de acre, sau atît de acide, încît ne-ar face rău. Chiar dacă ar avea gust plăcut, ne vor ţine în viaţă? Substanţele nutritive vor avea structura moleculară pe care o poate descompune sistemul nostru digestiv pentru a le utiliza? Sau ne vom umple burţile cu hrană... şi vom muri totuşi de foame?

Vocea educată a lui Derek Sawtelle, plină în mod natural, demonstrînd stăpînirea unor tehnici dramatice bine exersate zeci de ani în clase şi amfiteatre, aproape că o fascină pe Molly. Tresări, ca să alunge vraja sumbră pe care vorbele lui o aruncaseră asupra ei.

– La naiba, zise el, după atîta vorbă m-am trezit, şi nu-mi place să funcţionez fără gin în situaţia de faţă. Mă sperie.

Dorind cu disperare să respingă viziunea lui Derek despre viitor, Molly zise:

– Noi presupunem că acest lucru, ciuperca asta, e de pe altă lume, dar nu sîntem siguri. Recunosc, n-am mai văzut aşa ceva... dar ce dacă? Există nenumărate feluri de mucegaiuri ciudate pe care nu le-am văzut, unele poate chiar mai bizare decît ăsta.

– Mai vreau să vă arăt ceva, spuse Derek, ceva mai tulburător – şi care, din nefericire, mă va trezi complet – decît aţi văzut pînă acum.

22

LĂSÎNDU-SE PE UN GENUNCHI în debaraua femeii de serviciu, avînd-o pe Molly ghemuită alături şi puţin în spatele lui şi pe Neil în picioare, Derek scoase un briceag militar dintr-un buzunar al sacoului sport din tweed.

Molly nu şi-ar fi imaginat un profesor universitar cu papion înarmat cu un asemenea briceag. Apoi îşi dădu seama că între dotările acelui instrument isteţ se numărau şi un tirbuşon şi un desfăcător de sticle.

Derek nu folosi pe nici unul din acestea, ci desfăcu lama de împuns. Ţinînd vîrful deasupra uneia dintre ciuperci, ezită puţin.

Îi tremura mîna. Nu ca urmare a alcoolului sau a lipsei lui.

– Cînd am făcut asta mai devreme, spuse el, eram afumat binişor, animat de o curiozitate de beţiv, exact ceea ce face ca alcoolismul să fie o aventură atît de deosebită. Acum m-am trezit, şi ştiu ce voi găsi – şi mă uimeşte curajul pe care l-am avut prima oară.

După ce-şi făcu curaj, împunse cu cuţitul în pălăria celei mai umflate ciuperci.

Întreaga colonie, nu doar specimenul înţepat, tremură de parcă ar fi fost alcătuită din gelatină.

Din tăietură, cu un şuierat uşor, dar perceptibil, scăpă o dîră de vapori alburii, sugerînd că structura din interiorul ciupercii era presurizată. Vaporii duhneau urît, a ouă stricate, a vomă şi a carne descompusă.

Molly se înecă, iar Derek spuse:

– Ar fi trebuit să vă previn. Lăsaţi, dispare imediat.

Tăie membrana pe care o găurise deja, dînd la iveală structura interioară a ciupercii.

Interiorul nu era cărnos şi solid, ca acela al unei ciuperci obişnuite, ci o încăpere goală. O arhitectură graţioasă de coloane spongioase sprijinea membrana de suprafaţă pe care o crestase Derek.

O masă umedă, de mărimea unui ou de găină, se afla în centru. La prima vedere, Molly se gîndi la intestine, deoarece arătau miniatural, ca viscere umane la scară redusă, însă cenuşii şi pătate, de parcă ar fi fost atinse de vreo boală, infectate, canceroase.

Apoi văzu că formele acelea ca nişte funii încolăcite se mişcau încet, alunecînd lenevos peste şi în jurul altora. Comparaţia cea mai potrivită era al unui ghem de rîme care se reproduc.

După ce mirosul insuportabil dispăru, viermii aceia îşi continuară zvîrcolirile senzuale vreme de trei sau patru secunde – apoi se desprinseră brusc şi se întinseră către fiecare curbă a camerei. Deveniră nişte tentacule care pipăiau cu o iuţeală mai mare decît a viermilor, legaţi de ceva nevăzut, aflat în partea inferioară a golului, la fel de repede şi vioi ca nişte picioare de păianjen, pipăind agitate marginile tăiate ale domului distrus.

Încordîndu-se, Molly se dădu înapoi, convinsă că ocupantul respingător al ciupercii va sări din vizuina lui şi, odată eliberat, se va dovedi mai iute decît un gîndac de bucătărie.

– N-o să păţeşti nimic, o asigură Derek.

– Mucegaiul ăsta găzduieşte ceva ca o cochilie de melc, spuse Neil.

– Nu, nu cred. Derek şterse lama cuţitului cu batista de la buzunarul de la piept. Te poţi chinui să faci comparaţii pămînteşti, dar nu e cazul. Din cîte-mi dau seama, chestia asta ca un vierme face parte din mucegai.

Agitaţia frenetică a micilor tentacule se potolise. Continuară să se mişte cu rapiditate, însă de astă dată într-un mod mai raţional.

Molly simţi că aveau ceva anume de făcut, dar nu-şi dădea seama ce.

– Mişcarea rapidă, zise Neil, capacitatea de a se mişca după voie şi de a-şi manevra anexele... totul indică viaţă animală, nu vegetală.

Molly îl aprobă.

– Sigur are ţesuturi musculare, pe care nu le găseşti la plante.

Aruncînd batista murdară, Derek spuse:

– Pe planeta de pe care provin, s-ar putea să nu existe o deosebire clară între plante şi animale, aşa cum e pe Pămînt.

Pornind de la ambele capete ale bolţii rupte, tentaculele începuseră să o refacă.

– Ar trebui să mă uit mai atent decît mă trage inima, spuse Derek, probabil cu lupa, ca să-mi dau seama exact cum reuşesc să închidă tăietura. Tentaculele par să secrete un material de sudură...

Molly văzu un lichid rozaliu ieşind din capetele cîtorva tentacule.

– ... Dar cred că disting microfilamente... ca şi cum drăcia asta se repară, la fel ca un chirurg care coase marginile unei incizii. Ridică din umeri. „Toate cunoştinţele ne aduc mai aproape de ignoranţă".[1]

Cu o fascinaţie ce egala dezgustul şi groaza, Molly nu reuşi să-şi dezlipească privirea de la mucegaiul – dacă acela era numele potrivit – care se repara singur.

– Imaginaţi-vă o lume populată cu o diversitate de plante scîrboase care par liniştite la exterior... dar viermuiesc de viaţă în interior, le propuse Derek.

Molly ştia că în lumea îndepărtată de unde venise, ciuperca fusese un element la fel de firesc şi lipsit de spectaculos în mediul său, ca şi o păpădie pe un cîmp de pe Pămînt. Raţiunea nu-i îngăduia să îi atribuie o valoare morală, tot astfel cum nu putea să vadă intenţii conştiente la un cartof.

Cu toate acestea, judecînd după ceea ce vedea cu propriii ochi, simţi că acel lucru era profund malign. La nivel intuitiv, *ştia* că găzduieşte răutate, că într-un anume fel visa violenţă, la fel cum un păianjen vînător visează să sugă sucurile unui gîndăcel ce mai curînd sau mai tîrziu îi va cădea în plasă, deşi acel lucru visa cruzimea cu o bucurie pe care păianjenul nu o putea simţi, cu o ferocitate care depăşea înţelegerea umană. La un nivel mai adînc decît intuiţia, în acel tărîm al credinţei care aparţine mai curînd inimii decît minţii, ea nu se îndoia defel că forma aceea de viaţă, mucegai sau altceva, plantă ori animal, ori ceva intermediar nu era doar otrăvitoare, ci *rea*.

Dezgustătoarea arătare care termina coaserea din interior şi ale cărei tentacule cenuşii, viermuitoare, dispăreau sub pieliţa pătată cu negru şi galben, părea să nu-şi găsească locul de drept în universul

---

[1] Vers din prima strofă a poemului *Corurile din Rock*, de T.S. Eliot (n.tr.)

creat de Dumnezeul luminii, ci să aparţină altui univers, unde impulsul divin fusese întunecat şi strîmb, intenţia divină fiind o cruzime inimaginabilă.

După ce introduse lama în mînerul briceagului, pe care îl băgă apoi în buzunar, Derek se uită la Molly.

– Mai crezi că e o ciupercă exotică pe care n-ai mai văzut-o pînă acum?

– Nu, recunoscu ea.

23

DUPĂ CE MOLLY ŞI DEREK ieşiră din debara, Neil mai aruncă o privire la mucegai şi stinse lumina închizînd uşa.

– Dacă am explora Black Lake acum, am găsi chestii dintr-astea în tot oraşul, nu?

– Da, şi Dumnezeu ştie cîte altele, îi răspunse Derek. Teraformare în ritm accelerat. Ciclul de creştere a început. Pe străzi, în parcuri, în curţi, alei, pe terenurile de joacă din şcoli, în păduri, pe fundul lacului – pretutindeni – vom descoperi crescînd o lume nouă, o lume botanică plină de lucruri pe care nu le-am mai văzut şi pe care ne vom dori să nu le fi văzut.

Cu o intuiţie neaşteptată, devastatoare, Molly spuse:

– Aerul.

– Chiar mă întrebam cînd o să te gîndeşti la asta, a zis Derek.

Copacii, uriaşele cîmpuri plutitoare de alge din mări – flora Pămîntului filtrează bioxidul de carbon din atmosferă. Ca produs secundar al fotosintezei, acestea elimină oxigen. Oxigenul vital, care susţinea viaţa.

Oare ce proces, similar, dar diferit de fotosinteză utiliza această vegetaţie extraterestră? În loc de oxigen, putea degaja alt gaz? Ecuaţia actuală se putea inversa: oxigenul intra, iar bioxidul de carbon ieşea.

– Cîte zile ar putea trece pînă să observăm că suferim din cauza lipsei oxigenului? se întrebă Derek. Asta, dacă băgăm de seamă. La urma urmelor, unul dintre simptomele lipsei de oxigen este delirul.

Cîte săptămîni vor trece pînă să ne sufocăm ca nişte peşti azvîrliţi pe uscat?

Întrebările acestea atît de şocante pentru minte şi oprimante pentru inimă o făcură pe Molly să simtă că avusese dreptate cînd, ceva mai devreme, îl considerase pe Derek Sawtelle drept întruchiparea ispitei de a dispera.

Mirosul astringent al pastilelor dezodorizante şi aburul mai subtil, dar respingător al urinei păreau să-i ardă nările şi gîtlejul lui Molly. Începu să respire mai reţinut ca să evite mirosurile neplăcute. Văzînd că încercarea nu dă roade şi constatînd că, fără să vrea, începuse să respire mai profund şi mai precipitat, recunoscu un început de atac de panică şi se strădui să şi-l reprime.

– Poate că ar trebui să sperăm că ne vom sufoca mai curînd, spuse Derek, înainte ca bestiile de pe cealaltă lume să se dezlănţuie printre noi.

– Dacă dăm crezare ştirilor, au ajuns deja în oraşe, îi reaminti Neil.

Derek clătină din cap.

– Prin „bestii" nu mă refer la invadatori în sine, ci la numeroasele animale ale lumii lor, la cele ale cîmpiei şi pădurii, la prădători, şerpi şi insecte. Cred că unele dintre ele vor fi mai cumplite şi mai îngrozitoare decît orice ar fi inventat scriitorii de science fiction în cele mai sumbre povestiri ale lor.

Cu sarcasm în glas, Neil spuse:

– Doamne, Derek, nu ştiam ce izvor de gîndire pozitivă zace în tine.

– Nu e pesimism. Adevărul, pur şi simplu, îi răspunse Derek. Prea mult adevăr strică, adăugă el şi îi conduse afară din toaleta bărbaţilor. De aceea vă invit la masa mea. Legaţi-vă soarta de băutori şi petrecăreţi, şi folosiţi cît mai bine timpul ce v-a rămas. Veniţi să turnaţi în voi cîteva pahare de anestezic. Nu sîntem gloata veselă obişnuită, n-o să rîdem una-două, în noaptea asta, dar melancolia împărtăşită poate fi o alinare, chiar dulce. În locul îngrijorării, a durerii şi a furiei, vă oferim o mare caldă, legănătoare, de melancolie.

Cînd încercă să o ia de braţ ca să o conducă înapoi în sala mare a tavernei, Molly se opuse.

– Trebuie să merg pînă la baie.

– Scuză-mă, dar nu te aştept, spuse Derek. Dar în aceste momente sistemul meu are o ungere primejdios de slabă cu gin şi mi-e

teamă că, dacă nu bag în mine un sfert de Gordon's, maşinăria care sînt n-o să mai funcţioneze.

– N-aş vrea să mă fac vinovată de vreo defecţiune fatală, spuse ea cu un zîmbet ironic. Du-te.

Îl urmări pe profesor îndreptîndu-se către sursa uitării, iar cînd rămaseră singuri pe holul scurt, Neil zise:

– Ai devenit... pămîntie.

– Aşa mă şi simt. Doamne, să fie aşa de sumbru cum a zis el?

Neil nu-i putu răspunde. Sau poate preferă să nu exprime în cuvinte singurul răspuns care părea cinstit.

– N-am încercat doar să scap de el, zise Molly. Chiar trebuie să merg la baie. Aşteaptă-mă aici. Să nu te depărtezi.

Cînd intră în toaleta femeilor, avu impresia că era singură. Uşile celor trei cabine stăteau întredeschise, nu închise şi cu siguranţa pusă.

Sunetul ploii se auzea mai plin acolo, nu doar duruitul insistent pe ţigle, ci însoţit de un gîlgîit şi plescăituri.

Fereastra-ghilotină avea geamuri vitrate. Partea de jos fusese ridicată, parcă expunînd încăperea la sunetele nopţii.

Corul picăturilor de ploaie dansa pe pervaz, şiroia de pe marginea acesteia şi formase o băltoacă pe podea.

Apa reflecta lumina din tavan, dar nu părea să fie luminiscent ca mai devreme. Nici nu lăsa impresia că ar mai fi avut vreun miros anume ori poate că ploaia intrase într-o fază nouă.

Amintindu-şi ce se născuse dintr-o simplă infiltraţie în debaraua femeii de serviciu, Molly se duse spre fereastră ca să o închidă.

Cînd întinse mîna să apuce bara de jos pentru a coborî fereastra, avu brusc convingerea că totuşi ceva pîndea în noapte, dincolo de geam. Ceva ce ea nu putea vedea prin rîndul dublu de geam vitrat aştepta, o prezenţă ostilă care o va smulge, tîrînd-o în beznă şi umezeală sau, cu gheare ascuţite ca briciul, o va spinteca, de jos pînă sus, şi o va eviscera pe loc.

Atît de intensă şi concretă era spaima, încît avu impactul unei viziuni paranormale, făcînd-o să se tragă înapoi, parcă lovită. Se împletici, cît pe ce să cadă, şi se dojeni pentru că-i îngăduise lui Derek să o transforme într-un copil speriat.

Cînd păşi din nou către fereastră, o voce cunoscută răsună în spatele ei, o voce pe care nu o mai auzise de ani de zile, dar pe care o identifică instantaneu:

– Nu-mi dai un pupic, dulceaţă?

Se răsuci şi îl văzu pe Michael Render, ucigaşul a cinci copii şi tatăl unuia, stînd la mai puţin de un metru depărtare de ea.

24

CU PANTALONII CENUŞII şi cu o cămaşă de aceeaşi culoare, ambele ude leoarcă, Render nu arăta doborît de ploaie, ci împrospătat de ea, ca şi cum aversele chemate să alimenteze vegetaţia stranie îl hrăniseră şi pe el.

Părea să fi înflorit în cei douăzeci de ani cît stătuse închis ca bolnav mintal. Scutit de grijile muncii şi fără să fie nevoit să-şi asigure existenţa, beneficiind de o lejeritate mai mare decît a regilor trăind în puf, avînd la dispoziţie serviciile unui specialist în nutriţie şi acces la săli de gimnastică bine echipate, îşi păstrase talia zveltă, dezvoltîndu-şi musculatura şi nu făcuse riduri la colţurile ochilor sau ale gurii. La cincizeci de ani, putea trece drept un bărbat care se pregătea să-şi sărbătorească aniversarea a patruzeci de ani.

Încîntat de efectul pe care înfăţişarea lui surprinzătoare o avusese asupra lui Molly, zîmbi şi îi zise:

– Cînd e vorba de emoţii care-ţi frîng inima, nimic nu se compară cu reîntîlnirea dintre tată şi fiică.

Molly reuşi să-şi recapete glasul şi se simţi uşurată descoperind că nu-i tremura, ascunzînd astfel faptul că inima îi bătea tunător, cu suficientă forţă ca să o perceapă în genunchii care i se înmuiaseră.

– Ce cauţi aici?

– Păi unde aş putea fi decît alături de familia mea?

– Nu mi-e teamă de tine.

– Nici mie. Scumpo.

Pistolul calibrul 9 mm stătea cuminte în pelerina de ploaie. Îşi strecură mîna dreaptă în buzunar, strînse în palmă patul şi-şi trecu arătătorul pe după garda trăgaciului.

– Ai de gînd să mă împuşti din nou? întrebă el, pe un ton amuzat.

Render arăta bine, aşa cum arătase mereu; iar cîndva fusese neobişnuit de fermecător, îndeajuns de atrăgător pentru ca mama ei care, cu toate că şi în tinereţe percepuse oamenii dincolo de aparenţe, fusese sedusă şi se căsătorise în mare grabă cu el.

Thalia descoperise curînd urmările naivităţii ei. Luase caracterul posesiv al lui Render drept iubire. Constatase că tot ce părea o dorinţă masculină admirabilă de a iubi şi proteja fusese în realitate o nevoie aproape diabolică de a domina.

Ud şi cu apa şiroind de pe el, Michael Render îşi păstrase felul de a fi şi jubila simţindu-se el însuşi. Dar mai era ceva, o schimbare tulburătoare pe care Molly o detecta, dar nu putu s-o definească. Ochii lui cenuşii aveau o strălucire care rivaliza cu luminozitatea ploii de început, ca şi cum ea l-ar fi umplut pînă la limită, iar acum se revărsa prin cap.

– Am renunţat la arme, o asigură el. Sînt eficiente, dar impersonale. Între idee şi realitate se pierde emoţia, iar uciderea cu arme se şterge din memorie prea repede. După un an sau doi, retrăirea evenimentului nu te mai stimulează deloc.

Pînă cînd Molly împlinise doi ani, mama ei suportase îndeajuns din cauza acţiunilor de intimidare, a geloziei lui iraţionale, a crizelor de autocompătimire, a ameninţărilor şi, în final, a violenţei. Alegînd libertatea cu preţul sărăciei, la plecare nu-şi luase din casă decît lucrurile cele mai dragi şi fiica.

– Şi dă-mi voie să-ţi spun, Molly, scumpa mea, că atunci cînd este închis şi trăieşte solitar într-un spital pentru nebuni criminali, chiar dacă e vorba de una dintre instituţiile moderne, cu toate facilităţile, unui bărbat viril i se refuză satisfacţia de a avea femei, iar ca să-şi găsească alinarea, *are nevoie* de toate amintirile erotice pe care le poate evoca.

După divorţ, Render ceruse să i se încredinţeze copilul, apoi tutelă comună. Cum sistemul legal se dovedi prea lent şi îi pusese la încercare răbdarea, iar judecătorii îl avertizaseră pentru comportamentul din sala de tribunal, congestionat la faţă şi urlînd ameninţări, el îşi susţinuse cauza prin confruntări personale cu Thalia, deseori în locuri publice, ceea ce dusese la ordine de interdicţie a

vizitelor, care îi diminuaseră şansele de a obţine custodia comună asupra copilului. Nesocotirea hotărîrilor judecătoreşti îi aduse o condamnare de treizeci de zile care puse capăt pînă şi drepturilor de vizită sub supraveghere.

– După un an de izolare, zise Render, aproape că uitasem cum era mama ta – gustul gurii ei, greutatea sînilor. Am avut tîrfe de două parale de care îmi aminteam mai multă vreme. (Urmă un surîs şi o ridicare din umeri.) Mama ta era o căţea plicticoasă făcută din porţelan.

– *Taci*. Molly nu reuşi să scoată decît o şoaptă. Ca întotdeauna, Render ţinea să domine şi, spre tristeţea ei, Molly nu reuşi să se ridice la înălţimea situaţiei, ca şi cum cei douăzeci de ani de experienţă se volatilizaseră, azvîrlind-o din nou la vîrsta copilăriei. *Taci*.

– După doi ani, amintirea micuţelor tale prietene de joacă pe care le împuşcasem în burtă nu mi-a mai fost suficientă. Glonţul rămîne prea impersonal. Glonţul nu e lamă de cuţit, iar lama nu e totuna cu mîinile goale. Am descoperit că strangularea rămîne mai vie în minte, reprezintă ceva mai intim decît apăsarea pe trăgaci. Chiar şi acum mă stimulează gîndul ăsta.

Molly îşi scoase pistolul din buzunar.

– Aha, zise el, cu vădită satisfacţie, de parcă intenţia de a o vizita la tavernă ar fi fost să o provoace la o asemenea confruntare. Am bătut cale lungă prin vremea asta proastă ca să-ţi pun cîteva întrebări –, dar mai întîi o să-ţi spun o povestioară, ca să-l înţelegi mai bine pe tăticul tău.

Întîlnirea devenea din ce în ce mai ireală. Claustrofobică. Paralizantă. Emblematică.

Molly rămase într-un punct de graniţă, între colţii trecutului şi cei ai viitorului, ambele apăsînd-o cu forţă şi încăpăţînare, tăindu-i suflarea, împiedicînd-o să se mişte, gîtuindu-i glasul.

– Am stat douăzeci de ani închis. Beznă, privări de tot felul. Îmi datorezi măcar puţină răbdare. Doar o povestioară şi după aceea plec.

Cu douăzeci de ani în urmă, cînd îşi ruinase pînă şi ultima speranţă de a obţine custodia asupra lui Molly, Michael Render apelase la instrumentul de convingere despre care acum afirma că era nesatisfăcător – pistolul. Venise la şcoala elementară unde învăţa Molly să o ia din clasă. După ce solicitase să-şi vadă fiica sub un pretext pe care directoarea nu-l considerase convingător, Render îşi dăduse seama că stîrnise suspiciuni, drept care scosese arma şi o împuşcase mortal pe directoare.

– După cinci ani de tratament, îi spuse el lui Molly, am fost trimis la un spital cu un standard de securitate mai scăzut. Avea terenuri întinse, frumoase. Pacienţii cu comportamentul cel mai bun şi care înregistraseră progrese în urma terapiei sau, despre care se credea că ajunseseră să aibă remuşcări, erau încurajaţi să muncească, dacă doreau, în diferite părţi ale grădinii.

După ce o ucisese pe directoare, Render se dusese să caute clasa lui Molly, omorînd pe drum un membru al corpului didactic şi rănind alţi doi. Găsise clasa şi, iritat, o rănise pe doamna Pasternak, profesoara lui Molly, pe care ar fi răpit-o dacă nu ar fi sosit poliţia.

– În grădină, purtam o brăţară electronică la o gleznă, care declanşa alarma la biroul de securitate dacă ne aventuram mai departe decît aveam voie. N-am făcut nici o încercare să evadez. La o adică, aveam de sărit un gard, dar lumea de afară îmi cunoştea prea bine mutra. M-am făcut un soi de horticultor, specializîndu-mă în trandafiri.

La sosirea poliţiei, o luase pe Molly ostatică, împreună cu douăzeci şi doi de copii. Nu era prost – doar avea două diplome universitare – aşadar, ştia că, după ce ucisese două persoane şi rănise trei, nu putea spera să-şi obţină libertatea prin negocieri. Pînă în acel moment totuşi, furia care mocnea în el se transormase în turbare şi hotărîse că, dacă nu putea prelua controlul asupra fiicei sale, măcar să le răpească altor părinţi plăcerea de a se bucura de copiii lor.

– Într-o zi, cînd munceam singur în grădina de trandafiri, în faţă mi-a apărut un băiat de nouă ani cu un aparat foto de unică folosinţă.

Render ucisese cinci dintre cei douăzeci şi doi de copii, după care Molly îl împuşcase. Venise cu două pistoale şi încărcătoare de rezervă. După ce reîncărcase ambele pistoale, reacţionase atît de furios după ce auzise ceva ce i se transmisese prin megafonul poliţiei, încît, întărîtat, uitase o armă pe catedră şi se întorsese cu spatele.

La douăzeci de ani distanţă, vocea lui, ceva mai întunecată decît furia lui obişnuită, o hipnotiză pe Molly:

– Dintr-un pariu, ca să-şi demonstreze curajul în faţa amicilor lui, puştiul tăiase o gaură într-un colţ al gardului, departe de clădirile spitalului, şi se furişase pînă la mine, sperînd să-l fotografieze pe unul dintre pacienţii care-şi ispăşeau acolo pedeapsa, drept dovadă a propriei îndrăzneli.

Deşi avea doar opt ani şi nu se pricepea la arme de foc, Molly ridicase al doilea pistol de pe catedră. Strîngîndu-l în ambele mîini, apăsase de trei ori pe trăgaci. Azvîrlită înapoi şi îngrozită de recul, reuşise să-l nimerească pe Render de două ori – întîi în spate, apoi în piciorul drept – şi, din fericire, nu rănise pe nimeni cu al treilea glonţ, care nimerise într-un perete.

– Pacientul infam peste care băiatul a dat din întîmplare am fost chiar eu, a spus Render. Era sfios, dar l-am fermecat, am pozat şi l-am lăsat să facă opt poze acolo, între trandafiri.

După ce fusese împuşcat de două ori, Render se prăbuşise pe podeaua clasei, iar cei douăzeci şi doi de copii supravieţuitori fugiseră. În urma lor, intrase echipa de intervenţie şi o găsise pe Molly plîngînd alături de profesoara grav rănită, care avea să-şi petreacă restul zilelor într-un cărucior pentru invalizi.

– La sfîrşitul scurtei noastre şedinţei foto, băiatul n-a mai fost atît de precaut. L-am lovit puternic în mutră, apoi l-am lovit iar, după care l-am strangulat între trandafiri. Experienţa m-ar fi satisfăcut mai mult dacă ar fi fost o fetiţă, dar a trebuit să mă mulţumesc cu ce mi s-a oferit.

Mai tîrziu, în acea zi sîngeroasă, petrecută cu douăzeci de ani înainte de această întîlnire, Molly se întrebase cum reuşise să-l nimerească de două ori din trei împuşcături cu toate că nu mai pusese mîna pe un pistol pînă atunci, deşi tremurase de groază, deşi reculul dement aproape că o doborîse la pămînt. I se păruse un miracol că reuşise să-l oprească.

– Nu departe de grădina de trandafiri era un rezervor vechi, ceva enorm, construit din piatră sub sol. Cîndva existase un sistem complex de colectare care ducea toată apa pluvială în acel rezervor pentru a fi folosită la stropit în lunile secetoase.

Molly îi spusese mamei că în acea zi avusese de partea ei un spirit, un înger care nu îl ajutase pe Render, însă o îndrumase şi-i dăduse tărie să facă ce făcuse.

– Rezervorul nu mai fusese folosit de şaizeci de ani. Îl lăsaseră acolo pentru că îi costa prea mult să-l desfiinţeze.

Thalia o asigurase pe Molly că ea – şi numai ea – merita laude pentru curaj, pentru felul cum acţionase. Îngerii, îi spusese Thalia, nu fac miracole folosind arme de foc.

– Slujindu-mă de unelte, am desprins capacul rezervorului şi l-am aruncat pe băiat înăuntru. Era beznă şi o duhoare... mai era

ceva apă înăuntru. A căzut cu o pleoscăitură şi am auzit chiţcăială de şobolani speriaţi.

În ciuda sfaturilor bine intenţionate ale mamei, Molly crezuse de atunci încoace că la şcoală avusese alături un spirit care o îndrumase.

Acum nu simţea prezenţa nici unuia, de aceea nici nu ştia cum să-şi exprime recunoştinţa că avea un pistol în mînă.

– Am îngropat aparatul foto la rădăcina unui trandafir. Era un Cardinal Mindszenty, denumit astfel pentru culoarea roşie extraordinar de vie.

Render se mişcă, nu către ea – riscînd astfel să fie împuşcat –, ci în jurul ei, îndepărtîndu-se de cabinele toaletei, şi apropiindu-se de lavoare.

– Poliţia a venit să-l caute pe băiat, firește, dar le-a trebuit ceva timp pînă să-l găsească. Şobolanii îşi făcuseră treaba. Ba, mai mult, fundul se prăbuşise de multă vreme. Băiatul ajunsese într-o catacombă din calcar, creată natural sub rezervor. Cînd l-au descoperit, starea în care se afla cadavrul nu le-a permis criminaliştilor să descopere prea multe lucruri.

Încet, Render trecu de primul lavoar, apoi de al doilea.

Molly se întoarse, ţinîndu-l în bătaia pistolului.

– Bănuielile au căzut pe alt pacient. Edison Crain, aşa îl chema. Un tip grăsuţ, care transpira tot timpul. Cu zece ani înainte violase un băiat şi-l strangulase – singurul lui act de violenţă cunoscut.

Cu fiecare clipă, toaleta i se părea tot mai puţin reală lui Molly, în vreme ce Render devenea tot mai viu, atrăgîndu-i atenţia la fel de hipnotic precum un şarpe cobra care se unduieşte.

– Crain trăise zece ani fără pată, fusese un pacient model şi se crezuse că tratamentul îl lecuise, că va beneficia de eliberare sub control medical peste un an şi ceva. Dar sărmanul individ cred că era ros de sentimentul vinovăţiei faţă de băiatul pe care chiar *îl ucisese*, şi probabil că n-a avut încredere în propria însănătoşire. Cînd a fost bănuit, a cedat ca o cîrpă şi a mărturisit că-l omorîse pe băiatul cu aparatul foto.

După ce descrise un arc de o sută optzeci de grade prin sală, Render rămase cu spatele la fereastră şi cu picioarele în băltoaca formată de la apa de ploaie pătrunsă înăuntru.

– Pe Crain l-au transferat într-un spital de maximă securitate, iar eu... ei bine, am scăpat de urmări. Asta s-a întîmplat acum cincisprezece ani, şi totuşi, cînd stau întins în pat noaptea, sfîşiat

între dorinţă şi spasme, amintirea băiatului pe care l-am strîns de gît mă excită la fel de mult ca atunci cînd am apelat la acea faptă ca să mă stimuleze.

Molly percepuse o schimbare la Render, dar o vreme îi scăpase caracterul ei; acum însă înţelesese. Nu-şi mai manifesta vădit furia. Temperamentul irascibil i se mai domolise.

Acum avea un aer mulţumit de sine, vecin calmului suveran. Şi concentrarea maximă a unui animal de pradă. Unda de amuzament din glas. O sticlire de veselie rea în ochi.

Cei douăzeci de ani de îngrijire psihiatrică făcuseră ca furia brută să se transforme în dispreţ sociopat şi veselie psihopată; vinul furiei devenise un venin mai complicat, aşezat de vreme.

– Iar acum, să te întreb cîte ceva, zise el, arborînd zîmbetul tipic. Aproape un rînjet. Mama ta mai e moartă?

Molly nu înţelegea ce urmărea Render prin acea vizită. Dacă ar fi vrut să-i facă rău, ar fi lovit-o pe la spate şi nu şi-ar mai fi anunţat prezenţa.

– Mai citeşte cineva cărţile tîrfei aleia proaste?

Irealitatea vîna irealitatea, neîncetat. De ce făcuse Render atîta drum doar ca să-i povestească felul în care îl strangulase pe băiat cînd ştia că Molly nu-l putea urî mai mult decît îl ura deja sau ca să o vorbească de rău pe mama ei cînd ştia că ea va respinge vorbele lui jignitoare cu un aer dispreţuitor?

– S-a mai publicat vreo carte de-a ei? A fost o scriitoare la fel de neinspirată pe cît a fost o amantă de doi bani.

Jignirile lui păreau să o determine pe Molly să-l împuşte, dar nici asta nu avea vreo noimă. Aroganţa lui fără egal şi capacitatea de a fi crud erau semne că era la fel de incapabil să simtă durerea sau vinovăţia. Pasiunea lui era ucigaşă, nu sinucigaşă.

– Şi cărţile *tale* se tipăresc, scumpo? După noaptea asta, ce mai contează dacă ai scris ceva sau nu? Sau că ai existat? Eşti o scriitoare ratată, o femeie stearpă, o groapă goală. Beznă, beznă, beznă – toate merg în beznă. Şi tu. Foarte curînd. Ca să scapi de ororile care vor urma, ce-ar fi să îndrepţi pistolul acela spre tine?

Molly îşi dădu seama că el voia să se strecoare afară pe fereastra deschisă.

– Să nu încerci să ieşi, îl avertiză ea.

El ridică mirat din sprîncenele.

– Cum adică – crezi că poţi telefona la spital, iar ei vor trimite nişte tipi cu o cămaşă de forţă? Porţile au rămas deschise, dulceaţă. Nu pricepi ce s-a întîmplat? S-au deschis porţile. Nu mai există autorităţi. Acum fiecare pentru sine, iar fiecare om e o fiară.

Cînd se aplecă spre fereastră, vraja curioasă pe care o aruncase asupra ei fu destrămată de intenţia lui clară de a pleca.

Molly se îndreptă spre el.

– Nu. Lua-te-ar naiba, stai.

Din nou acel rînjet – sardonic, plin de pofte şi lipsit de umor.

– Cunoşti povestea potopului, arca, animalele îmbarcate cîte două – toate prostiile alea din Vechiul Testament. Dar ştii de ce? De ce trebuia lumea să se sfîrşească, de ce judecata, marea inundaţie, iar apoi un nou început?

– Pleacă de lîngă fereastră.

– Se înţelege de la sine, scumpo. Ai procedat corect cîndva, dar acum mintea ţi-e împuiată cu ce ai învăţat vreme de douăzeci de ani, adică doar îndoieli, lucruri echivoce şi confuzie. Acum, poţi să mă împuşti în spate – din nou – sau să-ţi vîri ţeava pistolului în gură şi să-ţi zbori creierii.

Render îşi plecă capul, se ghemui pe sub fereastra ridicată şi se strecură dincolo de pervaz, în timp ce Molly strigă:

– Neil!

Se auzi uşa trîntindu-se şi Neil năvăli în baie chiar cînd Molly se apropia de fereastra deschisă.

– Ce s-a întîmplat?

Aplecîndu-se, cu o mînă pe pervazul ud şi cu pistolul pregătit în cealaltă, Molly spuse:

– Nu-l putem lăsa să plece.

– Pe cine? Unde?

Ea îşi scoase capul pe fereastră, în ploaie, şi privi spre stînga, de-a lungul aleii, apoi spre dreapta – noaptea, furtuna, bănuiala unor monstruozităţi care creşteau în întuneric, şi Render, care deja dispăruse.

PARTEA A PATRA

Cadavru-acela ce-n grădină l-ai plantat, anul trecut,
Să-nmugurească a-nceput? Anul acesta va-nflori?[1]

T.S. Eliot, *Ţara pustie*

[1] *East Coker*, al doilea din cele *Patru cvartete*, de T.S. Eliot (n.tr)

25

REVENIND LA BAR, cînd descoperi că se făcuse cafea tare, Molly comandă o cană mare. Fierbinte, neagră, groasă, aromată, avu puterea să o trezească din vis, dacă ceea ce trăise mai devreme fusese vis.

De la masa băutorilor, Derek îi făcu un semn cu mîna. Ea îl ignoră.

Neil bău şi el o cafea, sugerînd soluţii la unele dintre lucrurile care o nedumereau, deşi nu avea nici un răspuns la întrebările cele mai profunde şi, prin urmare, mai urgente.

– Deci ne-a recunoscut cînd am trecut pe lîngă el pe drum, spuse ea. Dar cum de ne-a găsit aici?

– Explorer-ul era parcat în faţă. Asta l-a ajutat.

– Dacă n-a vrut să mă ucidă, *de ce* a venit?

– Din ceea ce ai spus, s-ar părea că... ţi-a aruncat o provocare.

– La ce – să-l ucid? Are vreun sens?

– Nici unul, recunoscu Neil.

– Mi-a spus că sînt stearpă. De unde ştia asta?

– Putea să afle că nu avem copii.

– Dar de unde să ştie că am încercat atît de mult vreme de şapte ani şi că... nu pot?

– N-avea cum.

– Dar ştia.

– A bănuit, zise Neil.

– Ba nu. A ştiut sigur. A înfipt cuţitul exact acolo unde durea mai mult. Ticălosul mi-a zis că sînt o „gaură goală".

Părea puţin confuză, poate pentru că dormise prea puţin sau pentru că noaptea fusese presărată de prea multe evenimente pe care nu le putea analiza clar. Cafeaua încă nu-i limpezise mintea şi probabil că nici un ibric întreg n-ar fi ajutat-o să gîndească mai rapid.

– Ciudat, dar... acum mă bucur că nu avem copii, spuse Neil. N-aş fi suportat să nu-i pot apăra deloc.

Îşi lăsă mîna stîngă pe tăblia barului. Ea îşi aşeză palma dreaptă deasupra. Neil avea mîini puternice, însă şi le folosise toată viaţa doar în scopuri nonviolente.

– Iar ne gîndim la cele întîmplate la Harry Corrigan?

– Nu, la Render. A zis „între idee şi realitate", iar apoi, „între dorinţă şi spasm". Astea au apărut în pornirile lui de nebunie, dar sînt expresii din „Oameni găunoşi".

– Putea şti că Eliot e unul dintre preferaţii tăi.

– De unde?

Neil rămase puţin pe gînduri, dar nu găsi răspuns.

– A, şi înainte de a pleca, a zis: „Beznă, beznă, beznă – toate dispar în beznă"[1], care e tot din Eliot. Lucrul care era Harry Corrigan... iar acum Render.

Simţi că dădea tîrcoale unei intuiţii care îi scăpa şi care, odată surprinsă şi descifrată, avea să devină o revelaţie ameţitoare.

– Acea arătare, Harry Corrigan, cu capul sfărîmat, nu era chiar Harry, zise ea. De aceea mă întreb... să fi fost tatăl meu în baie, chiar el?

– Ce vrei să spui?

– Sau era chiar Render... dar nu *numai* el.

– Încerc să te urmăresc, dar nu ţin pasul.

– Nici eu nu înţeleg ce vreau să spun. Ori poate ştiu, la nivel subconştient, unde pot găsi... pentru că acum simt o furnicătură la ceafă.

---

[1] Versiunea Alex. Moldovan – *The Waste Land*, p.17, Ed. Paralela 45, 2004 (n.tr.)

Prea puţin somn, prea puţină cafea, prea multă groază. Văluri peste văluri de oboseală şi derută îi ascundeau adevărul, asta dacă se apropia cumva de adevăr.

Ajutorul de şerif Tucker Madison, strategul-şef al celor care hotărîseră să opună rezistenţă ocupaţiei oraşului şi lumii, veni la bar, alăturîndu-se lui Molly şi Neil.

– Cîţiva dintre cei prezenţi vor rămîne aici, pentru cazul că mai apar recruţi, îi informă el, dar noi o să formăm grupuri de acţiune şi o să plecăm. O echipă va verifica banca şi va găsi modalităţi de fortificare. Alta se va duce să aducă hrană din piaţă, înainte să fie inundată. Iar a treia, să facă rost de arme de la magazinul lui Power. Rămîneţi cu noi?

Molly îşi aduse aminte de mucegaiul cu pete galbene care colcăia de viaţă, crescînd cu rapiditate în debaraua de lîngă baie, vestitorul unei noi lumi, al unei lumi schimbate, şi chiar dacă nu exista o soluţie la fel de bună ca fortificarea băncii şi rezistenţa din interiorul ei, efortul i se păru inutil.

– Sîntem alături de voi, îl asigură Neil pe Tucker. Dar mai întîi avem... ceva de rezolvat.

Molly aruncă o privire de cealaltă parte a sălii, la Derek Sawtelle şi grupul lui de refugiaţi din realitate. Aşa cum se temuse înainte de a accepta micul lui spectacol macabru, el fusese un agent al disperării.

– Ne vedem la bancă foarte curînd, îi zise Molly lui Tucker.

Inutilitatea e întotdeauna în ochiul privitorului. Soarta îi era în propriile mîini. Cu speranţă, orice era posibil.

Aşa crezuse mereu. Pînă în acea noapte însă, luase de bună această filozofie şi nu considerase necesar să-şi aducă aminte sau să-şi repete convingerea pentru a crede în ea.

Derek nu fusese singurul agent al disperării pe care îl întîlnise în ultimele ceasuri. Primul fusese entitatea care controlase cadavrul lui Harry Corrigan.

Al treilea fusese Render. Ce rost avusese spectacolul dat de el, dacă nu să-i provoace nesiguranţa, spaima şi disperarea?

Încă o dată, simţi că iluminarea îi era la îndemînă, aşteptînd doar următoarea răsucire a deducţiei logice?

Tresărind, Neil aşează cana atît de brusc, încît cafeaua stropi tăblia barului.

– Iar vine.

Vreme de o clipă, Molly nu-şi dădu seama la ce se referea – apoi simţi şi ea pulsaţiile grele, ritmice care nu erau însoţite de sunete, care nu aveau nici un efect vizibil asupra lucrurilor din tavernă, dar care goneau prin fiinţa ei, vibrîndu-i în oase, un aflux şi un reflux în sînge, în carne, ca şi cum mareele fantomatice ale unei mări moarte de mult exercitau o presiune asupra memoriei rasiale din celulele ei, amintindu-i de viaţa de dinaintea apariţiei uscatului.

Ceva mai devreme în acea seară, acasă, nu-şi dăduse seama de acel fenomen decît după ce Neil vorbise despre el. Chiar şi după ce el îi atrăsese atenţia asupra fenomenului, ea nu-l simţise la fel de intens ca acum.

Pesemne că acele vibraţii erau asemănătoare pulsului magnetic produs de motoare de dimensiuni inimaginabile, folosind o tehnologie la fel de nepătrunsă ca şi a motorului cu ardere internă pentru un băştinaş care rătăcea cu cortul pe cîmpiile pustii ale Americii cu o mie de ani înainte de naşterea lui Hristos.

Se uită la ceasul de la mînă. Orarul se rotea către anul următor, în vreme ce minutarul se rotea probabil de şaizeci de ori mai repede către anul ce trecuse, de parcă ar fi vrut să jefuiască timpul de puterea lui şi să-i încurajeze pe toţi cei care aveau ceas să rămînă pe gînduri o clipă şi să realizeze că asta este ceea au şi vor avea vreodată.

În toată taverna, anxietatea îi făcuse pe oameni să se ridice în picioare. Şi ei îşi consultau ceasurile, dacă le aveau la încheietură, sau priveau ceasul de pe peretele din fundul încăperii.

Misterioasele pulsaţii erau însoţite şi de impresia că o masă apăsătoare trecea prin ploaie – muntele care cobora al lui Neil, luna care cădea a lui Lee Ling.

– Vine dinspre nord, zise Neil.

Continua să fie mai sensibil decît Molly la nuanţele fenomenului.

Şi alţii detectaseră apropierea. Cîţiva dintre băutori, iubitorii de pace, nehotărîţii şi luptătorii – care încă nu plecaseră în misiune – stăteau cu capetele întoarse spre nord, privind către tavan.

Orice conversaţie încetase. Nu se mai auzi clinchet de pahare.

Majoritatea cîinilor priviră în sus, însă cîţiva continuară să adulmece podeaua, de parcă instinctul lor de conservare fusese neutralizat de fascinaţia stîrnită de mirosurile de bere şi mîncare.

– E mai mare decît mi s-a părut mai devreme, şopti Neil. Mai mare decît orice munte. Şi jos. Foarte jos. Poate doar la... la trei metri pe deasupra celor mai înalţi copaci.

– Moartea, se auzi Molly spunînd, uimită de propria voce, dar simţind, graţie unui dar mai profund decît instinctul, că acest cuvînt nu era potrivit şi călătorul din furtună era, în acelaşi timp, mai absurd şi mai puţin misterios decît îşi imaginase ea pînă atunci.

În partea din faţă a tavernei, o fetiţă începu să plîngă. Suspinele ei înfundate trădau nenorocirea, dar atît de ritmice, încît păreau false şi stranii.

26

DEŞI ENIGMA NEVĂZUTĂ, urmîndu-şi traseul de cucerire prin marea nopţii, reţinea atenţia mai mult decît orice altceva, ţipătul copilului deveni atît de bizar încît privirea lui Molly, dar şi a altora, fu atrasă de sursa acelei suferinţe.

Plînsul nu era cel al unui copil, ci era scos de păpuşa pe care Molly o luase de pe bancheta din spate a Lincoln-ului Navigator abandonat pe şosea.

Zăcea cu faţa în jos pe bar, acolo unde o lăsase Molly. Avea capul întors către încăpere şi ochii închişi. Din gura ei ieşeau vaietele care făceau parte dintre sunetele înregistrate pe cipul ei vocal.

Molly îşi aminti de cutiile muzicale din dormitor. De figurinele din porţelan care valsaseră. De caruselul care se învîrtise la nesfîrşit.

Cu ochiul minţii, văzu şi cadavrul mişcător al lui Harry Corrigan. Harry cel mort citîndu-l pe Eliot printre dinţii sparţi, cu gura care nu mai avea palat.

Îşi dădu seama că acel cadavru-marionetă reprezenta doar o categorie diferită a aceluiaşi efect care dăduse viaţă figurinelor din cutiile muzicale şi făcuse şi păpuşa să suspine. Pentru stăpînii necunoscuţi ai acelei nopţi, morţii erau jucării, la fel şi viii.

În clipa cînd Molly era pe cale de a-şi îndrepta din nou atenţia către tavan, unul dintre cîini mîrîi încet, apoi fu urmat de altul. Amîndoi se uitau la păpuşă.

Copilaşul acela din plastic şi cauciuc avea încheieturile flexibile, dar nu era dotat cu baterii – şi totuşi, se mişca. Se răsuci pe o parte. Îşi săltă capul de pe bar.

Toţi cei prezenţi văzuseră imposibilul în acea noapte, şi nu doar o dată. Căliţi, nu se mai lăsau impresionaţi chiar atît de lesne, de aceea priviră situaţia mai mult îndemnaţi de curiozitate decît cu teamă sau uimire.

Dacă cei doi cîini n-ar fi continuat să mîrîie înfundat, arătîndu-şi colţii, unii dintre oameni s-ar fi uitat în altă parte, mai puţin preocupaţi de acel lucru straniu decît de leviatanul care plutea prin curenţii nopţii de deasupra Lacului Negru.

Apoi păpuşa se opri din plîns şi se ridică în fund, cu picioarele atîrnate pe marginea barului şi cu braţele pe lîngă corp. Întoarse capul.

Fabricată din material plastic, lipită, îmbinată şi vopsită de maşini, manechinul cu pantofiori roz şi tricou galben era orb, desigur, însă îşi mişca ochii în stînga şi în dreapta, urmărind lumea adunată în tavernă de parcă i-ar fi văzut perfect.

Cu glas de copil, zise:

– Foame. Papă.

Logica nu era pusă la încercare de ideea că acele două cuvinte ar fi fost incluse în vocabularul unui cip de voce al unei păpuşi.

Şi totuşi, cînd păpuşa vorbi, privitorii aflaţi cel mai aproape se dădură înapoi.

Molly se apropie de Neil.

– Foame. Papă, repetă păpuşa.

Gura părea adevărată. Cînd păpuşa vorbea, buzele i se mişcau, lăsînd să i se vadă limba mică şi roz.

Continuînd să-şi rotească ochii, manechinul derulă o parte din conţinutul expresiilor-tip înmagazinate în cip.

– Te iubesc... copilul doarme... noapte-bună... doare burtica... scutecul ud... mami, cîntă copilaşului... copilului îi place cîntecul ăsta... o să fiu bună, mami... mi-e foame... copilaşul vrea budincă... mmm, mmm, păpat tot...

Apoi păpuşa amuţi. Dîndu-şi capul pe spate, privi în tavan, ca şi cum ar fi simţit monstrul uriaş ce trecea prin noaptea ploioasă.

Adevărat, ceva din postura păpuşii – înclinarea capului, uşoara aplecare în faţă a corpului, concentrarea iritantă a ochilor sticloşi – o făcură pe Molly să creadă că păpuşa nu era doar conştientă de leviatanul de deasupra, ci se afla şi într-o *comuniune* cu el.

Lăsîndu-şi capul în jos şi mutîndu-şi încă o dată privirea către cei din tavernă, păpuşa zise:

– Scutec... scutec... scutec. Apoi renunţă la a doua silabă: Scu... scu... scu...

Cineva zise:

– Opriţi drăcia aia, iar altcineva ripostă:

– Mai las-o puţin.

– Cîntă... cîntă... cîntă, făcu păpuşa, apoi prescurtă cuvîntul la tă... tă... tă... Urmă o pauză, apoi: Moarte... moarte... moarte...

Privind în jur, Molly văzu chipurile celorlalţi pălind, aşa cum i se întîmplase probabil şi ei.

Lee Ling se uita, ţinîndu-şi pumnul la gură, muşcîndu-şi încheieturile, iar Norman, soţul ei, rămăsese cu puşca rezemată de un braţ, de parcă ar fi dorit să o folosească.

Păpuşa zise apoi:

– Moartea doare, şi, deşi nu avea nici o sursă de energie care să-i permită mişcarea, îşi duse mîna dreaptă la gură, parcă imitînd-o pe Lee Ling.

Probabil că umărul articulat şi încheietura cotului îi permiteau păpuşii să-şi îndoaie braţul. Mîinile din cauciuc nu erau însă prevăzute cu încheieturi şi nu ar fi trebuit să-i permită automutilarea care a urmat.

Ducînd mîna spre buzele articulate, păpuşa îşi prinse limba rozalie din plastic şi şi-o smulse.

– Moartea doare.

Mîna stîngă urcă spre orbita stîngă, prinse ochiul semisferic şi-l scoase, aruncîndu-l pe bar, unde, albastru şi fără să clipească, sări de cîteva ori, după care, pierzînd din inerţie, se roti de cîteva ori pe tejgheaua din lemn de mahon.

– Toţi copiii voştri, zise păpuşa, cu o cadenţă spartă care rezulta din lipirea laolaltă a unor porţiuni din vocabularul cuprins de cip: Toţi copiii voştri vor muri.

27

– TOŢI COPIII voştri vor muri.

Auzind repetarea acelei ameninţări, Molly privi spre copiii strînşi în capătul îndepărtat al tavernei. Toţi se ridicaseră şi-şi întorseseră capetele. Molly şi-ar fi dorit ca ei să fie scutiţi de un asemenea război psihologic, dacă asta urmărea păpuşarul care dăduse acel spectacol.

Păpuşa rămăsese fără un ochi şi-şi băgase un deget al mîinii drepte în orbita goală la fel ca un înotător care încearcă să scape de un dop de aer format în ureche.

Molly n-ar fi fost deloc surprinsă dacă din orbita scobită ar fi năvălit forme umede şi cenuşii ca nişte viermi.

– Toţi copiii voştri vor muri.

Greutatea acelor cinci cuvinte, anunţînd dispariţia speciei umane o apăsa la fel de mult ca şi misterul zburător şi dens de deasupra Lacului Negru, cu vibraţia ritmică a motoarelor sau a inimii lui, de parcă i-ar fi strivit plămînii şi spiritul.

Păpuşa ridica mîna dreaptă către cealaltă orbită şi-şi smulse şi celălalt ochi. Deşi oarbă din ziua facerii ei, acum era de două ori oarbă.

– Toţi copiii, toţi copiii, toţi copiii voştri vor muri.

Exprimîndu-şi furia printr-un blestem înăbuşit în gît, Norman Ling păşi spre bar şi ridică puşca.

– Norman, pentru numele lui Dumnezeu, nu trage aici! îl avertiză Russell Tewkes, proprietarul tavernei.

După ce ochiul căzu din mîna de cauciuc, vrăjitoria care dăduse viaţă păpuşii îşi pierdu din putere, părăsind-o cu totul. Păpuşa se înmuie, alunecă pe spate şi rămase întinsă pe bar, cu gâvanele oarbe îndreptate spre tavan, noapte sau spre zeii furtunii.

Palid de teamă, spumegînd de furie, Tewkes mătură cu palma făcută căuş limba şi cei doi ochi de pe bar şi puse totul într-un coş de gunoi.

Cînd întinse mîna după păpuşă, cineva strigă:

– Russ, în spatele tău!

Dovedind că avea prezenţă de spirit, Tewkes se răsuci cu o rapiditate impresionantă care dezminţi aparenta încetineală a corpului burtos, şi-şi făcu mîinile pumni, pregătindu-se să răspundă oricărei provocări.

La început, Molly nu văzuse ce dăduse naştere strigătului.

Apoi Tewkes spuse:

– Nu eu sînt acela. Ce dracu'.

De-a lungul barului exista o oglindă. Tewkes se holba la propria imagine, în care partea dreaptă a feţei era strivită.

În ciuda afirmaţiei de mai devreme, pe jumătate convins de proba prezentă în oglindă, Tewkes îşi dăduse o mînă la faţă, ca să se convingă de faptul că încă nu-l lovise o asemenea catastrofă. În imagine, mîna apărea răsucită, mutilată.

Alţi oameni din tavernă scoaseră icnete de stupoare şi ţipete ascuţite de groază cînd constatară că Tewkes nu era singurul a cărui reflexie lăsa impresia că reprezenta o anticipare a sorţii sale. În oglindă, îşi văzu prieteni, vecini, se căutară pe ei înşişi – şi în fiecare caz erau înfăţişaţi morţi, fiecare, victimă a unei violenţe extreme.

Lui Tucker Madison i se smulsese falca. Dinţii de sus ai ajutorului de şerif muşcau aerul.

Reflectat, capului ca de împărat roman al lui Vince Hoyt îi lipsea creştetul, iar Vince cel fantomatic împungea din oglindă, către adevăratul Vince, cu un braţ care se termina cu osul dezgolit mai jos de cot.

Alături, o masă arsă şi torsionată ce fusese cîndva un om, încă fumegînd, rînjind, nici cu umor, nici ameninţător, ci pentru că dinţii îi rămaseseră expuşi ca un mulaj stomatologic, de vreme ce buzele fuseseră pîrjolite.

Molly își dădu seama că nu trebuia să se privească în oglinda aceea înspăimîntătoare. Dacă oferea o imagine a destinului inevitabil, atunci ar fi aruncat-o în brațele deznădejdii. Dacă era o minciună, imaginea chipului descompus după moarte avea să se păstreze în memorie, diminuîndu-i voința de a acționa, anihilîndu-i instinctul de supraviețuire.

Pesemne curiozitatea morbidă este atotprezentă în genomul uman – în ciuda oricărei logici, privi și ea în oglindă.

În oglinda premonitorie, în *cealaltă* tavernă a morților încă vii, Molly Sloan nu exista. În locul unde ar fi trebuit să apară rămăsese doar un loc gol. Dincolo de spațiul neocupat se vedea reflectarea înspăimîntătoare și sfîrtecată a unui bărbat care stătea în spatele ei pe partea *bună* a oglinzii.

Ceva mai devreme în acea noapte, în oglinda din dormitor, unde văzuse o versiune viitoare a camerei cotropite de viță, mucegai și igrasie, își văzuse și propria imagine; nu apăruse moartă și distorsionată în nici un fel, ci exact așa cum arăta în realitate.

Cu teamă, căută și reflexia lui Neil. Cînd descoperi că nici el nu-și găsea loc în panorama de cadavre animate din spatele barului, nu știu dacă trebuia să se simtă ușurată sau să presupună că asta însemna că îi aștepta o soartă mai rea decît decapitarea, amputarea și mutilarea care îi lovise pe ceilalți.

Aruncă o privire spre soțul ei, care stătea alături, în carne și oase. Ochii li se întîlniră, iar ea își dădu seama că observase absența imaginii lor și, la fel ca ea, nu înțelegea semnificația.

Luminile se stinseră. Se înstăpîni o beznă deplină.

De astă dată, pana de curent avea să fie permanentă, fără îndoială.

Pregătiți pentru o astfel de situație, opt, apoi zece, chiar douăzeci de oameni aprinseră lanternele. Săbiile fasciculelor de lumină tăiau întunericul.

Multe dintre fascicule găsiră oglinda, probabil dovadă a unei temeri colective că Ceilalți, aflați de cealaltă parte a sticlei argintate profitaseră de întuneric pentru a pătrunde în lumea oamenilor. Întretăierea razelor de lumină făcea imposibil să se distingă imaginile ce se reflectau.

Cineva azvîrli cu o sticlă de bere. Oglinda lungă se sfărîmă, iar cioburile căzură pe podea cu o cascadă de sunete amenințătoare.

Deși oglinda era proprietatea lui și se sparse în jurul picioarelor cu o vîrtej de cioburi periculoase, Russell Tewkes nu protestă.

În întretăierea şi confruntarea fasciculelor de lumină, în sclipirea argintie a fragmentelor, Molly observă ceva care declanşă un nou arpegiu de spaime în nervii ei încordaţi.

Păpuşa fără ochi şi limbă se aflase pînă atunci pe bar. În întunericul deplin, dar de scurtă durată, dispăruse.

28

ANTICIPÎNDU-SE OPRIREA CURENTULUI, pe mese fuseseră aranjate lumînări, şi, din loc în loc, şi pe bar. Se auzi scăpăratul beţelor de chibrit, izbucnirea flăcărilor, fitilurile fură aprinse, iar lanternele, stinse cînd lumina gălbuie şi caldă licări pe feţele palide şi pe pereţii întunecaţi din mahon, parcă vibrînd în aureole pe tavan.

După bine venita revenire a luminii, renăscu şi un gînd, motiv pentru care, analizîndu-l, Molly rămase o clipă transfigurată.

Neil îi spusese ceva, dar ea se găsea mai curînd în trecutul recent decît în prezent, ghemuită în debaraua pentru obiecte de curăţat, urmărind mucegaiul cum se repara singur, cosîndu-şi membrana ruptă. Şi îl asculta pe Derek Sawtelle...

Se uită prin mulţime, căutîndu-l din ochi pe profesor.

Cînd Neil îşi lăsă o mînă pe umărul ei şi o scutură încet ca să o facă atentă, ea spuse:

– Ce naiba se petrece? Care e adevărul, dacă există aşa ceva?

Îl văzu pe Derek în partea cealaltă a sălii; o privea şi îi zîmbea, ca şi cum ar fi ştiut ce gîndea. Apoi acesta îşi întoarse capul şi se adresă unui bărbat de la masă.

– Hai, îi zise ea lui Neil şi-l conduse spre Derek.

Cu cîteva excepţii, ocupanţii tavernei stăteau în picioare, agitîndu-se de colo-colo, schimbînd păreri şi încurajări, prea zdruncinaţi ca să se aşeze.

Şi cîinii se ridicaseră, reluîndu-şi adulmecatul şi descriind trasee întortocheate. Poate încă erau interesaţi de urmele de mîncare şi băutură de pe podea, dar Molly se întrebă dacă nu cumva căutau păpuşa care dispăruse.

Cînd ajunse lîngă Derek, acesta îşi turna gin dintr-o sticlă într-un pahar cu lămîie şi gheaţă pe jumătate topită. Se întoarse spre ea de parcă ar fi urmărit-o cu ochiul al treilea din ceafă.

– Molly, Neil, dragi prieteni, presupun că micul spectacol de operă bufă v-a convins că Bachus şi Dionysos sînt singurii zei ce merită veneraţi. Să ne rugăm ca pivniţa lui Russell să fie plină cu destulă băutură care să ne ungă pe gît pînă la ultima scenă a actului final.

– Termină cu prostiile, Derek, spuse Molly. Nu eşti chiar atît de beat precum pretinzi. Sau dacă eşti, încă mai ai destulă luciditate ca să-ţi joci rolul în toată treaba asta.

– Rolul meu? făcu el şi se uită în jur, mimînd uimirea. Sînt cu camerele pe mine?

– Ştii bine la ce mă refer.

– Nu, regret. Şi mă îndoiesc foarte mult că ai şti despre ce vorbeşti.

Îi dăduse o lovitură directă. Adevărat, nu ştia ce se petrece; totuşi, avea încredere că era vorba de ceva mai complex decît crezuse şi mirosi tentativa lui de a se eschiva.

– În debaraua de lîngă baie, cînd ne uitam la blestemăţia aceea reparîndu-şi rana... n-am reacţionat pe moment, dar ai citat ceva din Eliot.

În ochi îi apăru o umbră pasageră, o umbră şi un licăr, precum solzii lucioşi ai unei creaturi ce înota aproape atingînd suprafaţa unor ape tulburi. Sticlirea aceea, indiferent ce ar fi fost şi ce ar fi însemnat, nu era tocmai ce ar fi vrut să vadă în ochii unui prieten.

– Eliot şi mai cum?

– Lasă joaca! T.S. Eliot.

– Amicul T.S. Eliot nu m-a interesat niciodată prea mult. Prefer romancierii, după cum ştii, mai ales bărbaţii adevăraţi. T.S. e prea gentleman pentru mine, în toată opera lui nu apare nici un vers scandalos.

– Dar mi-ai spus: „Toate cunoştinţele ne aduc mai aproape de ignoranţă".

– Serios? se miră el. Chiar dacă vocea nu trăda batjocura, ea îi radia în ochi.

– Nu se potrivea în contextul celor spuse de tine, îşi aminti ea, dar am pus incoerenţa pe seama ginului şi n-am recunoscut imediat citatul.

– Nu citam pe nimeni, stimată doamnă. Poate că din cînd în cînd sînt capabil să zic ceva înţelept şi singur.

Molly nu vru să-l lase să scape atît de uşor.

– Următorul vers din Eliot este: „Toată ignoranţa ne aduce mai aproape de moarte".

– Mda, asta sigur reflectă bine situaţia.

– Harry Corrigan, tata, tu – toată lumea citează din Eliot. Ce legătură ai cu ei? Ce se întîmplă aici?

Rînjetul satisfăcut, sardonic, semăna cu cel al lui Render.

– Neil, soţia ta pare să-şi fi legat soarta de cei care cred într-o conspiraţie – care cred în elicopterul negru.

– Tu ai rostit cuvintele, confirmă Neil. Îmi aduc aminte.

– Ai grijă, Neil. Paranoia e contagioasă. Mai bine pune mîna pe o sticlă de gin şi vaccinează-te.

– Dacă-ţi închipui că vrea cineva să te atingă şi există cineva care *vrea* să te prindă, spuse Molly, nu e vorba de paranoia. E realitatea.

Arătînd către tavan, indicînd leviatanul pe care îl simţeau toţi fără să-l vadă, fără să-l audă, Derek spuse:

– *Asta* e realitatea, Molly, care atîrnă deasupra capetelor noastre. Toţi o să murim, lumea întreagă, fără putinţă de scăpare, nimic de rezolvat, în afara orei cînd securea va cădea asupra ultimului dintre noi.

Molly nu sesiză la Derek Sawtelle nici teamă, nici disperare, nici măcar melancolia dulce pe care o căutase drept refugiu ideal împotriva emoţiilor tranşante. În schimb, în ochii lui febrili şi în zîmbetul fals, ea văzu triumful, lucru ilogic, dar care era evident şi inconfundabil.

– Hai, dragă Molly, nu te mai zbate să descoperi înţeles în teorii ridicole ale conspiraţiei, şi bucură-te de plăcerile ce-ţi sînt la îndemînă. Băutura e pe gratis.

Frustrată şi derutată de atîtea lucruri, dar nu de minciunile şi ostilitatea prost mascate ale lui Derek, Molly îi întoarse spatele. Îşi făcu loc prin mulţimea agitată, apoi îşi dădu seama că nu ştia ce să facă sau încotro s-o pornească.

Părea că nu avea de ales, că trebuia să-şi aştepte moartea şi să o accepte cu braţele deschise cînd ar fi sosit.

29

NEIL O LUĂ DE BRAŢ şi o conduse spre un separeu gol de lîngă peretele nordic al tavernei.

Ea refuză să se aşeze.

– Nu mai avem timp.

– Aud ceasul.

– Avem ceva de făcut, hai să mergem.

– Poate banca e cea mai bună idee, zise ea. Asigurăm locul. Ne ascundem acolo. Măcar murim luptînd.

– Atunci plecăm într-acolo acum, cu ceilalţi.

– Tocmai asta e. Ceilalţi. Erau toţi morţi... în oglindă. O să moară la bancă? Aşa o să ajungă... sfîrtecaţi?

Molly clătină din cap. Privi în jur. Observă panica abia ţinută în frîu a oamenilor care, cu cîteva clipe mai devreme, analizaseră strategii, tactici şi posibilităţi de a supravieţui. Acum dădeau crezare oglinzii. Se aşteptau să aibă o moarte oribilă, şi asta curînd.

– Mi-e frică, zise ea. Pînă acum, m-am descurcat bine... dar am început să obosesc.

Neil o luă în braţe. Ştia întotdeauna cînd să tacă.

Tremurînd, Molly se lipi de el. Îi ascultă inima. Calm, ca întotdeauna.

După ce inima ei începu să se sincronizeze cu a lui, Neil o îndrumă spre separeu şi se aşeză cu faţa la ea.

Pe masă nu erau lumînări, iar Molly se simţi recunoscătoare umbrei în care stătea. Nu voia ca altcineva în afară de Neil să-i vadă lacrimile. Doar se mîndrea cu rezistenţa şi cerbicia ei.

Poate că mîndria izvorîtă din cinste nu mai conta, însă din motive pe care nu le putea exprima, socoti că avea mai multă importanţă ca oricînd.

– Înainte de a hotărî ce facem, spuse Neil, poate că ar trebui să ne întrebăm *ce ştim*.

– Din ce în ce mai puţin.

Ironic, Neil repetă citatul din Eliot:

– „Toate cunoştinţele ne aduc mai aproape de ignoranţă".

Molly îşi încrucişă picioarele sub bancă şi se gîndi la păpuşa care dispăruse.

În scurtul răstimp între stingerea luminii şi aprinderea lumînărilor, păpuşa s-ar fi putut strecura chiar în acel separeu, sub bancă. Fără ochi, dar atotvăzătoare. Gura fără limbă, plină de muţenia grea a unui prădător pornit la vînătoare.

Îşi reprimă impulsul de a ieşi din separeu şi de a căuta sub bancă la lumina lanternei. Dacă ar fi procedat astfel, ar fi însemnat să cedeze celor mai copilăreşti temeri, după care i-ar fi fost mai greu să-şi adune curajul de a da piept cu spaimele reale şi mai serioase care pîndeau.

Era doar o păpuşă. Iar dacă ar simţi o mînuţă pe gleznă, ar fi doar mîna unei păpuşi, indiferent ce demon ar fi mişcat-o, doar atît.

Îşi şterse obrajii umezi.

– Chiar o să ne ia lumea?

– Ceea ce vedem o dovedeşte.

– Sau doar aşa interpretăm noi dovezile?

– Nu ştiu cum altfel le-am putea interpreta.

– Nici eu. Lucrul acela din debara... se cutremură ea.

Încă simţea monstrul zburător de pe cer, iar acum, cînd îşi îndreptase atenţia către tavan, sesizase mişcarea navei, înaintînd spre sud prin furtună. Părea să fi devenit mai sensibilă la ea.

– Dar teraformarea rapidă e teoria lui Derek, spuse ea, şi pe el nu-l cred.

– Chiar, ce-a fost cu el? întrebă Neil. De ce s-a purtat aşa cu tine?

– Nu ştiu.

– Ai spus că Render nu era *doar* Render.

– Încă nu ştiu ce-am vrut să spun cu asta.

– Derek e cel real, dar *nu numai* Derek?

– Sigur, s-a întîmplat *ceva* cu el.

Frecîndu-se la ceafă, Neil spuse:

– Iar ne întoarcem la filmele cu extratereştri-paraziţi.

– Atunci de ce n-au pătruns în noi toţi? Cum se face că nu ne controlează pînă la ultimul?

– Poate urma şi asta curînd.

Ea clătină din cap.

– Viaţa nu e literatură SF.

– Submarine, arme nucleare, televiziune, computere, comunicaţii prin satelit, transplant de organe – toate astea au apărut în literatură înainte de a deveni realitate. Iar tema cea mai măreaţă a SF-ului e contactul cu civilizaţiile extraterestre.

– Dar dacă ai puterea de a schimba o lume, ce rost mai are războiul psihologic? Ne-ar putea strivi ca pe nişte gîngănii, ceea ce se pare că au şi făcut, în oraşe, dacă nu şi aici.

– Te referi la păpuşă şi la oglindă?

– Şi la Harry Corrigan, şi la ciudăţenia asta cu T.S. Eliot. Dacă pot înlocui întregul nostru mediu cu al lor, ştergînd civilizaţia umană în cîteva zile sau săptămîni, eradicînd-o mai eficace decît printr-un război atomic global, nu s-ar mai deranja să ne sucească minţile în felul ăsta.

Amintindu-şi de păpuşa care privise spre tavan înainte de a se automutila, Molly privi din nou în sus şi se întrebă dacă sensibilitatea sporită faţă de leviatanul călător prin furtună o va influenţa. Poate că, lipsită de voinţă proprie, va imita păpuşa şi-şi va scoate ochii.

– Noi nu am murit încă pentru că le slujim la ceva, înţelese ea brusc.

– La ce?

– Cred că aş putea găsi cîteva...

– Şi eu, zise el.

– Dar nici unul nu ţine.

– Ţi-aduci aminte *Matrix?*

– Lasă filmele. Aşa vor ei să credem, aşa ne *îndrumă* ei să gîndim. Dar nu seamănă cu nici un film.

Molly îl urmări pe Vince Hoyt purtînd o discuţie animată cu un bărbat pe care nu-l cunoştea. Fără să vrea, îi veni în minte o imagine din oglindă – antrenorul cu creştetul lipsă.

– Poate că nu au nevoie de toţi, zise ea, dar sigur îi pot folosi pe unii dintre noi. Am fost aleşi, dar nu pentru moarte şi manipulare. Treaba cu păpuşa şi oglinda barului – toată lumea a văzut-o, dar poate că avea menirea de a ne influenţa pe noi.

– Poate că numai pe tine, zise el. Derek la tine a venit. Render, la fel. Şi Harry Corrigan. Nici unul nu s-a apropiat de mine.

Molly refuză gîndul că destinele lor ar fi putut fi atît de diferite şi că drumurile lor aveau să se despartă mai curînd sau mai tîrziu.

– Nu ştiu ce înseamnă, dar are o *semnificaţie* faptul că am fost singurii care n-am apărut în oglindă.

– Nu singurii, o corectă el. Nici copiii n-au apărut acolo.

Cei şase copii stăteau împreună în apropierea separeului pe care îl ocupaseră mai devreme. Dacă pînă atunci dovediseră un oarecare spirit de aventură, acum el cedase cu totul locul spaimei. Păreau gata să o rupă la fugă la cel mai mic semn.

Mînaţi de instinct şi intenţii clare, cîinii se foiau în locul în care era nevoie mai mare de ei. În vreme ce şase cîini se învîrteau prin încăpere, trei – unul de vînătoare, un ciobănesc german şi o corcitură negru cu maro, cu constituţie de boxer, dar cu botul de terier scoţian – se strînseseră în jurul copiilor ca să-i liniştească, după cum obişnuiau cîinii şi, fără îndoială, ca să-i apere împotriva oricărei ameninţări.

Urmărind cîinii şi copiii, Molly sesiză din nou o iluminare care venea de dincolo de spaţiile deschise ale gîndirii conştiente, o formă încă nedefinită mişcîndu-se prin pădurile pline de umbre ale subconştientului, ispititor, dar tulburător.

– În afară de copii, îl întrebă ea pe Neil, a cui reflexie nu s-a văzut în oglindă?

– Nu ştiu. Totul s-a întîmplat prea repede şi n-am avut timp să bag de seamă. Poate şi alţi cîţiva. Sau poate doar noi opt – eu, tu şi copiii.

Vibraţia mută din oase, sînge şi limfă, pulsaţiile la unison cu ritmul motoarelor magnetice care acţionau monstruozitatea din cer începu să scadă.

Simţi apăsarea cumplită şi umbra răuvoitoare trecînd peste ei, odată cu deplasarea giganticei nave spre sud, şi, pentru a nu se lăsa cuprinsă de disperare, nu îndrăzni să se gîndească la nenumăratele creaturi inumane care se aflau la bordul ei şi la puterea şi cruzimea pe care o reprezentau.

În tavernă, flăcările lumînărilor deveniră mai puternice, de parcă pînă în acel moment lumina ar fi fost ţinută în frîu.

Chiar şi mintea lui Molly începu să funcţioneze mai alert şi mai limpede. Percepu sensuri acolo unde pînă atunci totul fusese învăluit în ceaţă şi confuzie.

Luînd-o pe rînd, îi zise lui Neil:

– Ce e Render, tatăl meu?

– Cum adică?

– Dă-mi un cuvînt care i-ar defini esenţa.

– *Psihopat*, spuse Neil.

– Ne îndepărtăm de adevăr.

– *Ucigaş* zise el.

– Mai precis.

– Ucigaş... de copii.

În timp ce Neil îi răspundea, un cîine se apropie de masa lor – ciobănescul german care stătuse cu grupul de copii. O privi insistent pe Molly.

Ea se îndreptă de spate, pentru că viitorul ei imediat, pînă atunci tulbure şi misterios, începuse să se clarifice.

– Da, Render e ucigaş de copii. Dar eu ce sînt?

– Pentru mine, totul, îi răspunse Neil. Pentru restul lumii – scriitoare.

– Te iubesc, zise ea, pe tine şi tot ce-am trăit împreună. Mai bine nu se poate. Dar dacă asta e ultima noapte a lumii, dacă nu o să mai trăiesc, atunci mă caracterizează doar ce am făcut bine şi rău.

Încruntîndu-se, Neil făcu un pas timid pe urmele raţionamentului ei.

– Cel mai bun... ai salvat viaţa unor şcolari.

– El a ucis copii. Cîndva... eu am salvat cîţiva.

Cu un scîncet neliniştit, ciobănescul îi atrase atenţia lui Molly.

Ea crezuse că ciobănescul se apropiase de separeul lor ca să exploreze şi porţiunea aceea de podea şi să se aleagă cu ceva dacă ei ar fi mîncat.

Privirea lui era neobişnuit de insistentă, ba chiar mai mult decît atît – ciudată, convingătoare.

Molly se gîndi la felul în care cîinii, dar toţi, reacţionaseră cînd intrase în tavernă. De-atunci păruseră s-o urmărească pe furiş tot timpul.

– Neil, ne-am gîndit mult doar la noi, cum să supravieţuim. În felul ăsta nu ne rămîne decît să găsim o ascunzătoare, unde să ne ghemuim şi să aşteptăm.

El înţelese.

– N-ai trăit niciodată aşa... pasivă, doar aşteptînd să urmeze ceva.

– Nici tu. În noaptea asta, în haosul de acum, există copii cărora nu li se oferă adăpostul şi protecţia de care au nevoie, pe care o merită.

Spunînd acestea, se simţi uşurată că-şi găsise o menire, că îşi stabilise o misiune urgentă şi importantă.

– Dar dacă nu-i putem salva? întrebă Neil.

Cu urechile ciulite şi capul înclinat într-o parte, cîinele se întoarse către Neil.

– Poate că nimeni nu mai poate salva pe nimeni, continuă Neil, mai ales că întreaga lume e pierdută.

Cîinele scheună la el, aşa cum făcuse faţă de Molly.

Intrigată de atitudinea şi purtarea ciobănescului, ea se întrebă dacă urma să se întîmple ceva extraordinar; însă cîinele se îndepărtă, furişîndu-se printre oameni, şi curînd îl pierdu din ochi.

– Dacă nu-i putem salva, spuse ea, atunci o să încercăm să-i scutim de durere şi de groază pe cît ne stă în putere. Trebuie să ne aşezăm între ei şi ceea ce îi ameninţă. Aruncă o privire către cei şase copii. Nu la ei mă refer, adăugă ea. Părinţii lor sînt aici, iar grupul e suficient de numeros ca să-i apere atît cît se poate în situaţia actuală. Dar cîţi copii sînt în oraş? Nu adolescenţi. Mă refer la cei mici, mici şi vulnerabili. O sută? Două?

– Dar nu cunoaştem prea mulţi oameni din oraş, zise Neil. Sînt, probabil, patru sau cinci sute de case, şi nu ştim cîte familii au copii. Ne va lua ore, poate chiar o zi întreagă, ca să mergem, doar noi doi, din casă în casă. Nu avem atîta timp.

– De acord. Să găsim cîţiva oameni să ne ajute, spuse Molly.

Neil o privi neîncrezător.

– Au alte planuri.

Strecurîndu-se printre mese şi printre oaspeţii ce forfoteau, ciobănescul se întoarse la ei. În gură ţinea un trandafir roşu, pe care i-l aduse lui Molly.

Nu-şi imagina unde anume în tavernă găsise trandafirul. Nu observase nici un aranjament floral.

Cîinele sugera că ea trebuia să ia floarea.

În mod inevitabil, se gîndi la tatăl ei, care-l ucisese pe băiatul acela în grădina de trandafiri. Îi auzea parcă glasul: „Am îngropat aparatul foto la rădăcina unui trandafir. Era un Cardinal Mindszenty, denumit astfel pentru culoarea roşie extraordinar de vie".

La început, înclinînd să creadă că exista o legătură între Render şi cîine, Molly ezită să ia trandafirul.

Apoi privi în ochii ciobănescului şi văzu ceea ce se poate observa în ochii oricărui cîine care nu a fost zdrobit de un stăpîn crud – încredere, tăria lipsită de aroganţă, dorinţa de a oferi şi primi afecţiune – şi o onestitate atît de evidentă, încît trădarea nici nu putea fi concepută.

Ciobănescul dădu din coadă.

Molly prinse trandafirul de tulpină, iar animalul îşi desfăcu fălcile pentru a da drumul florii proaspete.

Cînd îl luă, Molly văzu o picătură de sînge pe limba cîinelui, semn că se înţepase în ghimpii trandafirului.

Se gîndi imediat la Render – dar nu cum îi apăruse în acea seară, ci mai curînd cum îşi revărsase furia maniacă în clasa ei cu douăzeci de ani înainte – şi nici la Render în sine, ci la una dintre victimele lui, o fată pe nume Rebecca Rose, cu păr blond, zburlit şi ochi albaştri, care murise în braţele lui Molly.

Rebecca Rose. O fată sfioasă, cu un uşor sîsîit. Ultimele cuvinte, şoptite în delir, părînd o amăgire fără sens: „Molly... un cîine. Aşa frumos... ce tare străluceşte..."

Acum, ciobănescul o privea atent pe Molly. În ochii lui luceau mistere care rivalizau cu altele din acea noapte a enigmelor, a şaradelor şi a perplexităţilor.

Iar pe un ghimpe, sîngele lui.

Roza uitării, adusă de cîine, devenea Rose a amintirii, retezată cînd era atît de fragedă.

După înclinarea capului, ciobănescul părea să întrebe dacă Molly Sloan – Molly cea simţitoare, cea care avea resorturile interioare bine încordate, care trăise mereu mai mult în viitor decît în prezent, care pornise spre ţinte minuţios plănuite şi arătase prudenţă în toate, mai puţin în scris, care evita dramele din propria viaţă, dar le punea pe hîrtie – putea înţelege intenţiile unui sfinx aducător de roze, ale unui rebus pe patru picioare, care dorea cu atîta ardoare să fie citit şi înţeles corect.

Trandafirul îi tremura în mînă, iar o petală se desprinse moale, ca o picătură de sînge, şi căzu pe tăblia mesei.

Iar cîinele aştepta. Cîinele o urmărea. Zîmbea.

În noaptea minunilor întunecate şi a evenimentelor ieşite din tipare, trăia un moment nu mai puţin important, dar cu un caracter diferit decît toate celelalte de pînă atunci.

Inima începu să-i bată cu putere. Căuta cu febrilitate revelaţia ameţitoare, însă deocamdată pe drumurile înceţoşate ale speculaţiilor.

Lăsă trandafirul pe masă. Întinse mîna spre cîine. El îi linse degetele.

– Şi? făcu Neil, pentru că o cunoştea îndeajuns de bine ca să-i citească gîndurile.

În minte, Molly călca peste apele unui lac invizibil şi ajungea pe mal cu o intuiţie de clarvăzător.

– Cîinele o să ne conducă la copiii care au nevoie de ajutor.

Neil se uită la cîine, care îşi întoarse ochii limpezi spre el, ca şi cum intenţia îi putea fi citită în ei de oricine, la fel de uşor cum o făcuse Molly.

– Să nu mă-ntrebi de unde ştie ce vrem, spuse Molly. Dar e clar că ştie. Nu am idee cum îi va găsi, dar o va face. După miros, instinct, ajutat de cine ştie ce dar.

Neil se uită lung la cîine. Apoi o măsură pe Molly.

– Ştiu că ţi se pare o nebunie, spuse ea.

El privi spre rama goală, din care oglinda populată de oameni vii se prăbuşise în cioburi.

– Atunci, aşa să fie, zise el. La urma urmelor, ce avem de pierdut?

30

PE NUME VIRGIL, după medalionul de identificare atîrnat de zgardă, ciobănescul era tînăr şi vînos, cu ochi strălucitori, afectuos şi dornic să se apuce de treabă.

Sub numărul de evidenţă erau înscrise numele şi adresa stăpînului – James Weck, Pina Street.

După cîteva întrebări adresate celor din tavernă, aflară imediat că Weck nu se afla acolo. Se părea că Virgil fusese lăsat liber şi ajunsese singur acolo.

Russell Tewkes, luînd o gură zdravănă dintr-o stacană mare de bere şi alegînd să-şi lege soarta de aceea a clienţilor lui cei mai serioşi, băutorii, îi luă în rîs pe cei care se pregăteau să plece ca să aprovizioneze şi fortifice clădirea băncii. Cînd îşi dădu seama că şi Neil, şi Molly erau pe punctul de a ieşi, zise:

– Nu sînteţi în stare să înfruntaţi realitatea? N-aveţi unde să vă ascundeţi de aşa ceva.

– Nu ne ascundem, îl asigură Molly şi, cuprinsă de un val neaşteptat de spaimă nelămurită, hotărî să nu-i spună ce intenţii aveau.

– Cînd o să ajungă extratereştrii ăştia în munţi... o să vă scoată maţele ca la nişte peşti şi-o să vă lase zbătîndu-vă pe stradă, zise Tewkes.

Tulburată mai mult de starea decît de predicţia cîrciumarului, Molly şi Neil nu-i răspunseră.

Tewkes nu-şi controlase cuvintele de avertisment, ci le vorbise pe un ton urît, provocator. Aproape spera ca ei să aibă parte de o soartă atît de îngrozitoare, astfel că ideea de a-i şti pe Neil şi Molly eviscerați şi zvîrcolindu-se în chinuri îi dădea o bucurie perversă.

Faţa lui de călugăr chefliu îşi pierduse umorul, iar termenul de *călugăr* era potrivit pentru a-l descrie doar prin comparaţie cu o gorilă furioasă, pentru că avea o alură primitivă, şireată şi calculată. Bretonul semănînd cu al Părintelui Tuck[1] era zbîrlit, de parcă, furios, încercase, dar nu reuşise să-şi smulgă firele de păr.

Cînd dădură să se îndepărteze de el, Tewkes se repezi spre ei, vărsînd bere din stacană şi spunînd:

– Dacă ieşiţi, aveţi grijă la părţile intime. „Gunoierii cu ochi roşii pîndesc."[2]

Alt vers din Eliot, de data asta recitat de individul acesta care probabil nu citise o poezie în viaţa lui: „Gunoierii cu ochi roşii pîndesc..."

– Iarăşi, spuse Neil, pentru că, deşi nu cunoştea la fel de bine opera poetului, sesiză ciudăţenia vorbelor rostite de bărbat.

Cînd Molly se întoarse către Tewkes, văzu pe faţa lui răvăşită şi în ochii febrili – mult mai înfierbîntaţi decît o putea reda lumina lumînărilor – batjocura, dispreţul şi ura. Arterele de la tîmple i se umflaseră şi palpitau. Nările îi fremătau. Fălcile strînse i se mişcau ritmic, de parcă, în furia lui, voia să-şi macine dinţii.

Nu înţelegea ce semănase şi făcuse să crească *de la o oră la alta* asemenea sentimente respingătoare în cîrciumarul care pînă atunci fusese un om agreabil. Mai precis, de ce îşi revărsase duşmănia cu atîta îndîrjire asupra ei, cînd, de fapt, abia îl cunoştea şi nu comisese nimic să-l înfurie sau măcar să-l irite?

Ridicînd stacana, Tewkes mai luă o duşcă de bere, apoi, umflîndu-şi obrajii, o ţinu cîteva clipe în gură şi o scuipă pe podea, la picioarele ei.

Neil dădu să se repeadă la Tewkes, dar Molly îl reţinu cu o atingere. Virgil mîrîi, iar ea îl linişti doar şoptindu-i numele.

Dacă Russell Tewkes mai era cît de cît cel dinainte, atunci, fără îndoială, devenise şi altceva. Paraziţii sau mucegaiul colorat, sau alţi microbi îşi croiseră locul în mintea şi în inima lui.

---

[1] Cel mai cunoscut membru din ceata lui Robin Hood (n.tr.)

[2] Vers din „Un ou de gătit", Poeme, 1920 (n.tr)

Atmosfera din tavernă se schimbase radical. Nu putea sesiza transformarea şi nici s-o guste, aşa cum s-ar fi întîmplat în cazul funinginii aduse de vînt, nici n-o putea vedea, dar o simţea – o iritare latentă. În întreaga încăpere se instaurase întunericul, nu cel legat de pana de curent, nu cel pe care lumînările l-ar fi putut alunga, ci unul înrudit cu materia neagră a universului, pe care fizicienii nu au cum să o vadă, dar despre care ştiu că există din cauza forţei gravitaţionale necuprinse.

Voia să iasă de acolo. Cît mai curînd.

Cinci dintre copii erau cu grupul ajutorului de şerif Tucker Madison, luptătorii care intenţionau să transforme banca în fortăreaţă. Aveau să plece peste cîteva momente.

Al şaselea, o fată de nouă ani, se alăturase părinţilor, printre nehotărîţi. Îşi răsucea părul blond între degetul mare şi arătător, iar ochii ei frumoşi, de un albastru ca safirul, erau bîntuiţi de toate fantomele sluţite pe care le văzuse în oglindă.

Spuse că o chema Cassie. Încercase să zîmbească atunci cînd Molly îi lăudase părul, dar nu prea reuşise.

Părinţii ei, în special mama, reacţionară vehement la sugestia lui Molly că taverna nu oferea siguranţă şi că ar trebui şi ei să-i însoţească pe cei care plecau la bancă.

– Ce ştii tu? o întrebă mama. Nu ştii mai multe decît noi. Stăm aici pînă mai aflăm cîte ceva, pînă ştim. Aici e uscat, avem şi lumînări. Ne-am simţit în siguranţă. Pînă la clarificarea situaţiei, n-avem motiv să plecăm, e o *nebunie* să ne mişcăm de aici.

– Atunci lămureşte-te, o sfătui Molly. Du-te la toaleta bărbaţilor şi uită-te în debaraua femeii de serviciu. Să vezi ce creşte acolo.

– Ce tot spui? În ciuda întrebării, femeia nu ţinea să o asculte. Evident, mama lui Cassie era înspăimîntată de posibilitatea ca Molly să aibă informaţii care să o silească să ia o hotărîre în cunoştinţă de cauză. Nu mă duc eu la toaleta bărbaţilor. Ce te-a apucat? Pleacă de aici!

Molly vru să o ia de mînă pe Cassie, să o ducă de acolo cu forţa, dar gestul ar fi declanşat violenţă şi o întîrziere, iar asta ar fi speriat-o şi mai mult pe fată.

Cînd îl văzu pe Russell Tewkes venind bălăbănindu-se spre ei ca să continue discuţia, Neil spuse:

– Molly, hai să mergem.

Cinci dintre cîini se pregăteau să plece cu luptătorii. Ceilalţi trei se strînseră în jurul lui Cassie. Două corcituri şi un cîine de vînătoare auriu.

Molly văzu privirile solemne ale celor trei şi simţi o nefirească legătură cu ele, o comunicare mai presus de oricare alta mijlocită prin cuvinte. Ştia că ei vor apăra fata, chiar murind dacă era nevoie.

Aşa cum Render părea a fi el, dar şi altcineva, aşa cum Derek şi Tewkes păreau ei înşişi, dar se purtau ca alte persoane, cîinii păreau, la prima privire, să fie doar cîini, însă erau ceva mai mult. Spre deosebire de ucigaş, de profesor şi de cîrciumar, cîinii nu erau propovăduitori ai disperării, ci dimpotrivă.

Cu uimire crescîndă, care egala teama de a nu-i răpi inima, Molly atinse fiecare animal, trecîndu-şi palma peste creştetele lor, iar fiecare, la rîndul lui, îi linse mîna.

– Inimi curate, le spuse ea, şi curajoase.

– Ce se petrece aici? întrebă Russell Tewkes, apropiindu-se cu un damf de bere şi de transpiraţie.

– Plecăm, îi spuse Molly şi îi întoarse spatele.

De îndată ce ea şi Neil ajunseră la uşă, ploaia se opri brusc, de parcă ar fi închis cineva un robinet.

31

ÎNVINSE, CATARACTELE ploii se scurgeau de pe străzi şi de la rigole. Noi cataracte, care ţineau de orbire, chinuiau ochiul şi derutau mintea.

Învăluit în ceaţă, oraşul aproape că dispăruse. Mase dense de aburi se scurgeau de pe înălţimile muntelui şi se ridicau de pe apele umflate ale lacului.

Vreme de o clipă, Molly îşi ţinu răsuflarea, temîndu-se că norii ar putea fi otrăvitori. Apoi inspiră, şi nu muri.

De-a lungul străzii, casele şi alte clădiri alcătuiau o simetrie mai mult sugerată decît vizibilă. Caligrafia copacilor, cu frunze căzătoare sau nu, încărcaţi de linii cursive şi înfloriturі, era mereu ştearsă, doar pentru a fi pe jumătate dezvăluită de ceaţa ce se rostogolea leneş peste ei.

Pentru Molly, tăcerea bruscă, urmînd urletului îndelungat al ploii, încă păstra drama unui fulger care zguduie un acoperiş. Ieşind din tavernă împreună cu Virgil, urmată îndeaproape de Neil, Molly părea să fi asurzit, senzaţie întărită de efectul atenuator al ceţei dese.

Mai mult decît încetarea ploii, mai mult decît obscuritatea tăcerii, apariţia zorilor o luă prin surprindere. O privire la ceas – care funcţiona cînd ieşea de sub influenţa misterioasei prezenţe apăsătoare – îi confirmă că zorii sosiseră.

Lumina ce cobora din cer era de un purpuriu-închis, aducînd mai mult cu amurgul decît cu răsăritul ce aduce strălucirea. Lumina împrumuta ceţei o nuanţă purpurie, cu vinişoare lungi de auriu.

În vremuri normale, acele culori regeşti ar fi reprezentat începutul maiestuos al unei zile. În situaţia pe care o trăiau, lumina stranie şi ceaţa învăluitoare vesteau haos şi violenţă.

Ceaţa nu avea nici un miros. Ploaia nu lăsase nici un parfum.

O fază a cuceririi pămîntului se încheiase.

Începuse o fază nouă, neîndoielnic, mai îngrozitoare.

În fiece sfîrşit e un început – şi probabil că în acel început, pentru ea şi Neil, se găsea sfîrşitul tuturor celor ce erau muritoare. Ultima răsucire a pumnalului.

Vizibilitatea era inconstantă. Chiar cînd stătea nemişcată, vedea la doar doi paşi depărtare, iar, o clipă mai tîrziu, la cinci; uneori nu reuşea să-şi vadă nici mîna întinsă în faţă.

Lumea ieşi din tavernă, deşi mulţi rămaseră înăuntru cu băutura şi iluziile lor. Fiecare făcu numai cîţiva paşi, după care deveni o siluetă fantomatică, cu glasul vătuit ca al unei mumii bine înfăşate în pînză.

În vîltoarea lentă, mereu schimbătoare a opacităţii purpurii, lanterna părea un obiect util. Cînd Neil o aprinse pe a lui, fascicolul se dispersă ciudat în tulbureală, fără a dezvălui nimic, ba chiar descumpănind ochiul.

Închizînd lanterna şi băgînd-o în buzunar, el spuse:

– Mai bine să am mîinile libere pentru puşcă.

Molly îşi scosese pistolul imediat ce ieşise pe uşa tavernei. Nu se simţea mai bine înarmată decît un primitiv azvîrlit de vreun capriciu al timpului pe un cîmp de bătălie disputat de armate de tancuri şi proiectile ghidate prin laser.

Un grup de adepţi ai rezistenţei armate porni spre bancă, pe jos şi în formaţie strînsă. Zgomotul paşilor şi glasurilor se stinse curînd.

Un alt grup, într-un automobil Chevrolet Suburban şi o camionetă Ford, plecă spre partea de jos a oraşului, unde se găsea piaţa de alimente a lui Norman Ling. Deşi automobilele abia se tîrau, dispărură curînd în gura căscată a ceţei; o clipă mai tîrziu, se topiră şi luminile.

Gemetele motoarelor se îmblînziră cu rapiditate şi, îndepărtîndu-se, deveniră duduituri înfundate, sugerînd fiare din Jurasic care patrulau prin mlaştini în lumina difuză şi purpurie.

Molly se temu că Virgil va fugi înaintea lor, dispărînd în norii ce-şi tîrau burţile de pămînt, dar spera totuşi că se va supune cînd îi va cere să se întoarcă. Ceaţa le îngreuna căutarea, dar nu mai mult decît ar fi făcut-o ploaia torenţială.

– Bravo, Virgil, zise ea, hai la treabă.

Cîinele lăsă impresia că înţelesese şi o porni într-un ritm pe care îl puteau menţine şi ei.

Mergeau pe mijlocul străzii, cu glugile date pe spate, dar purtînd în continuare pelerinele de teamă că ploaia ar putea reîncepe.

Nu după mult timp, o voce mîhnită strigă din ceaţă:

– Ajutor! Ajutaţi-mă, vă rog!

Cîinele se opri şi ciuli urechile.

Molly scrută semiobscuritatea, căutînd locul din care venise strigătul.

– Unde? întrebă Neil.

– Nu ştiu.

Apoi, rugămintea răsună iar, de astă dată cu o notă subţiratică de durere:

– Vă rog! Ajutor! Of, Doamne, ajutaţi-mă!

Molly recunoscu vocea. Ken Halleck, funcţionarul de la poştă, cel cu perciuni mari şi zîmbet pînă la urechi.

Cu o puşcă şi o furcă, el şi fiul lui de şaptesprezece ani, Bob, stătuseră de pază la uşa tavernei.

Cînd ieşise din local, Molly nu-şi dăduse seama că cei doi dispăruseră. Încetarea ploii, apariţia zorilor şi ceaţa purpurie îi reţinuseră întreaga atenţie.

– Aud pe cineva, spuse Halleck, cu glas în care se întrepătrundeau durerea şi teama. Vă rog, nu mă lăsaţi singur aici, să sufăr astfel. Mi-e teamă.

Virgil simţi poziţia lui Halleck şi avansă cîţiva paşi, după care se opri. Lăsă capul în jos şi părul i se zbîrli pe spate. Mîrîi încet, mai mult pentru a-şi avertiza însoţitorii decît pentru a arunca o provocare ameninţării pe care o detectase în ceaţă.

Molly şovăi, dar cînd Halleck strigă din nou, de data asta cu glas gîtuit şi mai jalnic decît pînă atunci, simţi că nu-i putea întoarce spatele, chiar dacă putea fi – aşa cum sugera atitudinea cîinelui – momeala dintr-o capcană.

– Atenţie, îi şopti Neil, pătrunzînd alături de ea în ceaţă şi lăsînd cîinele precaut în urma lor.

Prevestitoare, prohibitivă, miasma fără miros îi cuprinse, se lipi de ei, atît de groasă, încît părea să amuţească pînă şi bătaia inimii, pe care Molly o simţea în urechi. După cîţiva paşi, totul se trase deoparte, strat după strat, ca deschiderea unei cortine multiple.

Printre vălurile ce se ridicau, Molly văzu un obiect pe stradă, ceva închis la culoare pe pavajul negru. După încă un pas, îşi dădu seama că era capul retezat al lui Ken Halleck.

Ochii îi rămăseseră deschişi, plini de o viaţă imposibilă, exprimînd o nenorocire dincolo de cuvinte.

Buzele i se mişcară, gura se deschise şi se auziră următoarele cuvinte:

– Nu ştiţi unde e Bobby, Bobby, fiul meu?

32

S-AR PUTEA CA IMAGINAŢIA umană să fie cel mai elastic lucru din univers, extinzîndu-se pentru a cuprinde milioanele de speranţe şi vise care, de-a lungul secolelor de luptă neîncetată, au construit civilizaţia modernă, pentru a nutri nenumăratele îndoieli care frînează acţiunea şi pentru a naşte uriaşa menajerie de sperietori care tulbură orice inimă. Şi totuşi, în acele ore copleşitoare, avuseseră parte de atîtea descoperiri şi lucruri pe care Molly nu şi le-ar fi imaginat şi cu care raţiunea ei ducea o bătălie pierdută dinainte. Unul dintre acestea era capul retezat şi aparent viu, cu toate că grozăvia fusese anticipată de cadavrul umblător şi fără creier al lui Harry Corrigan şi de păpuşa care se automutilase.

Vreme de o clipă, ochii lui Ken Halleck o hipnotizară. Patetic. Patoformic. Demonic.

Extratereştrii aduseseră pe Pămînt o energie maladivă, care nu făcea deosebirea între vegetal şi animal, între organic şi anorganic, între însufleţit şi neînsufleţit. Prospera deopotrivă în vii şi morţi, şi în ceea ce nu trăise niciodată.

În vocea lui Ken, de astă dată, un tremur de durere, de suferinţă:

– Unde e Bobby al meu? Ce i-aţi făcut? Vreau să-mi văd băiatul.

Mintea nu numai că rămînea descumpănită, ci se revolta, şi nu numai atît, dar se retrăgea în negare, disperată să alunge acea grozăvenie, indiferent cît de acut o confirmau simţurile.

Se putea imagina supravieţuirea într-un mediu transformat pentru a semăna perfect cu acela al unei lumi de la celălalt capăt al galaxiei, înveşmîntat în plante bizare şi maligne, populat de un amestec sabatic de animale respingătoare şi fioroase. Se putea spera la un colţişor ospitalier cine ştie în ce loc se putea trăi ca într-o gaură ca de şoarece, cu hrană simplă şi plăceri rezervate doar sfioşilor.

Dar Molly nu se putea imagina *dorind* să supravieţuiască într-o lume-balamuc, unde morţii păşeau, capetele retezate vorbeau, păpuşile aruncau ameninţări şi se puteau întîlni toate ororile create de imaginaţia elastică a omului – ba chiar mai rău. Un asemenea loc nu putea oferi nici un moment de linişte, nici o şansă de a trăi fericit.

Aici, acum, poate că ar fi renunţat la speranţa supravieţuirii, doar că avea de ales între două lucruri – să aştepte pînă cînd vreo creatură de coşmar o va găsi, şi-o va sfîrteca sau să se sinucidă. Oricare din aceste soluţii erau totuna cu autodistrugerea, însă sinuciderea nu era admisă de credinţa ei.

Pe de altă parte, trebuiau găsiţi copiii. Prefera să nu se gîndească la ceea ce se putea întîmpla după ce-i strîngea laolaltă sub protecţia ei destul de fragilă.

– Îmi iubesc băiatul, Bobby al meu, spunea capul lui Halleck, unde-i Bobby al meu?

Neil ridică puşca, dar Molly îl opri cu o uşoară atingere.

– Nu e Ken, spuse ea. Nu e nevoie să-l scuteşti de suferinţă. Ken nu mai e.

– Vreau doar să-l reduc la tăcere, spuse el furios. Să tacă.

– Nu vei reuşi. Va primi lovitura şi va continua să vorbească. Şi s-ar putea să fie mai rău.

În plus, Molly considera că trebuiau să economisească muniţia. Deşi cele cîteva cartuşe risipite nu descurajaseră lucrul ce venise după Harry Corrigan, în orele următoare puteau da şi peste duşmani vulnerabili la gloanţe. Retrăgîndu-se prin lumina confuză, nu-l găsi imediat pe Virgil. El lătră încet şi-i conduse din nou pe drumul cel bun.

După ce făcură zece paşi, un zdrăngănit metalic tulbură regatul vătuit al ceţei. Se apropiară cu precauţie de sursa zgomotului.

De data aceasta, ceaţa care se ridică le dezvălui un bărbat, stînd în genunchi aproape de rigolă, scăldat în lumina lugubră a zorilor

ciudaţi. Stătea în dreptul unei guri de canalizare cu spatele la ei, ghemuit, încercînd să scoată grătarul greu de oţel din locaşul lui.

Deşi ploaia se oprise, de-a lungul rigolelor încă se vedeau şuvoaie. Apa murdară, îngroşată de un amestec de frunze şi gunoaie, îi trecea peste mîini.

Un mîrîit gutural al lui Virgil îi preveni să fie precauţi.

Molly şi Neil se opriră fără o vorbă, şi aşteptară ca omul să le simtă prezenţa.

Poziţia lui cocoşată, concentrarea, natura ciudată a sarcinii pe care şi-o asumase – toate acestea îi redeşteptară în minte poveşti tulburătoare cu personaje dezgustătoare, cu pofte nefireşti.

Cu un scrîşnet puternic făcut de tîrîrea pe pavaj, grătarul se desprinse. Trolul îl trăsese deoparte.

Omul îşi săltă capul, dar nu avea cap. Se uită peste umăr, spre Molly şi Neil, dar chiar dacă şi-a dat seama că ei erau în spatele lui, nu i-a văzut, pentru că era spaima lui Ichabod Crane[1], mai puţin calul.

Bătăile inimii lui Molly păreau a fi ciocăniturile nebuniei la uşa minţii ei.

În dimineaţa purpurie şi nepămînteană şi în ceaţa care ascundea cerul, în care legile naturii păreau să se fi topit cu totul în unele cazuri sau să se fi remodelat în altele, Molly aproape că se aştepta ca ziua să nu urmeze zorilor. Apusul putea succede imediat răsăritului, fără speranţa intermediară a luminii, iar următoarea noapte avea să fie nesfîrşită, fără lună şi stele, îmbibată de sunetele furişate a o mie de morţi la pîndă.

Dorinţa lui Molly şi Neil de a împuşca scîrboşenia fără cap era greu de alungat, dar dacă lama ghilotinei nu reuşise să convingă acea creatură să moară, un glonţ de 9 mm prin inimă nu o putea face să se întindă pe pavaj şi să-şi dea duhul.

Corpul decapitat al lui Ken Hallek – manipulat de un păpuşar parazitar sau de vreo putere extraterestră care, judecînd după efecte, putea prea bine să fie vrăjitorie curată – se lăsă prin gaură, direct în canalizare. Dispăru şi, curînd, se auzi un pleoscăit.

O clipă, noaptea rămase neclintită, cu excepţia gîlgîitului venind dinspre rigole şi a picurilor din copacii îmbibaţi de apă.

---

[1] Personaj îngrozit de Călăreţul fără Cap, dintr-o povestire de Washington Irving, *Legenda din Sleepy Hollow.* (n.tr.)

Apoi Molly auzi clefăitul şi zdupăielile minunii fără cap care păşea prin apa adîncă de sub străzile Lacului Negru, îndreptîndu-se hotărît într-o direcţie doar de el ştiută. Poate că avea să găsească un pervaz în canal, întinzîndu-se apoi deasupra torentelor şi oferindu-şi carnea ca sol pentru o colonie de mucegaiuri sau altei forme de viaţă cu intenţii mult mai sinistre.

PARTEA A CINCEA

Ne naştem odată cu morţii:
Uite, se întorc şi ne aduc cu ei.

T.S. Eliot, *Little Gidding*[1]

[1] *Little Gidding*, avînd ca subiect comunitate religioasă din apropiere de Cambridge, Anglia, este cel de-al patrulea poem din *Patru cvartete.* (n.tr)

33

FĂRĂ SĂ MAI DEA DIN COADĂ, preocupat şi iute atît cît îngăduia ceaţa, Virgil îi conduse către o casă de pe La Cresta Avenue, care nu era nici aproape de creastă, nici pe un bulevard, ci la jumătatea drumului dintre lac şi linia lanţului muntos, o stradă destul de îngustă, care nu se deosebea deloc de atîtea altele din oraş.

Casa fără etaj, în stilul american tipic anilor 1905–1930, părea primitoare şi plăcută, în ciuda faptului că ploaia sălbatică doborîse toate frunzele viţelor căţărate pe spaliere şi bătuse straturile de ciclame, transformîndu-le într-un noroi îmbibat cu petale roşii şi purpurii.

Cînd se apropiară de veranda spre care ducea o alee pavată, Neil sări brusc de pe pietre, făcu trei paşi pe peluza ca un burete şi zise:

– Ia uită-te la asta.

Obiectul care îi reţinuse atenţia era un pin de stîncă, dar nu atît copacul în sine, cît ceea ce crescuse pe coaja lui crăpată. Mijindu-şi ochii în lumina chinuită, Molly văzu petice de *thallus,* un ţesut vegetativ nediferenţiat, avînd pete de verde, ce creşteau pe trunchi ca nişte cruste.

Molly mai văzuse asemenea licheni, deşi nici un lichen pămîntean nu avea elemente luminiscente care să se compare cu acela. Fiecare pistrui de un verde ca smaraldul radia delicat; strălucirea pulsa într-un ritm pe care ea îl bănui a fi la unison cu vibraţiile

lungi şi lente ale motoarelor ce puneau în mişcare leviatanul zburător care trecuse de curînd pe deasupra lor.

De-a lungul perimetrului fiecărui *thallus,* lichenul agresiv creştea văzînd cu ochii, în toate direcţiile, iar Molly avu impresia că priveşte un set de fotografii făcute la intervale mari de timp. În minutul cît ea şi Neil o urmăriră, crusta avansă mai bine de un centimetru.

Într-un asemenea ritm, trunchiul şi fiecare ramură aveau să fie acoperite cu scabia aceea solzoasă în doar cîteva ore.

Lichenii sînt organisme simbiotice complexe, alcătuite dintr-un mucegai şi o algă. Deseori se dezvoltă fără să afecteze copacul-gazdă.

În acel caz, Molly bănuia că pinul de stîncă nu va supravieţui atacului. Fie că avea să piară şi să se prăbuşească, golit de o specie de putregai, la fel de ciudată ca organismul care îi colonizase scoarţa, fie că, invadat, avea să sufere o mutaţie şi se va transforma într-o imagine genetică a unei plante de pe altă lume.

Pulsaţia de smarald strălucitor care vîrsta *thallus*-ul negricios avea un luciu de giuvaier. În alte condiţii, copacul ar fi părut să fie încrustat cu o sumedenie de pietre preţioase, sclipitoare şi fermecătoare.

Cu toate acestea, pinul nu era înconjurat de o aură de basm. Dimpotrivă, în ciuda aspectului înzorzonat, ca şi cum infestarea cu licheni abia începuse, copacul părea mîncat de cancer, pătat de semne de malignitate.

Virgil nu se apropiase de pin, ci rămăsese pe alee, atent şi încordat.

Molly adoptă aceeaşi atitudine. Nu se atinse de lichen, temîndu-se că i s-ar putea lipi de degete dovedindu-i apoi că putea coloniza şi pielea umană la fel de lesne.

De cealaltă parte a aleii se înălţa un pin similar şi, de departe, chiar în lumina scăzută, Molly văzu pe scoarţă licheni luminoşi ca la ei acasă.

Virgil îi conduse pe trepte, către uşa de la intrare.

Dinăuntru nu răzbătea lumină de lumînări, lămpi cu ulei sau altceva. Ferestrele erau întunecate, cu excepţia reflecţiilor de strălucire roşiatică, slabă, care inundaseră ceaţa cu mişcări molatice.

Dacă intrau fără să bată la uşă era ca şi cum ar fi dorit să fie împuşcaţi fără somaţie.

Pe de altă parte, dacă înăuntru erau copii în primejdie – ameninţaţi de Michael Render sau ceva chiar mai puţin uman – Molly şi Neil ar fi putut risca să intre fără să se anunţe.

Dilema se rezolvă în parte cînd yala de la uşă scose un clic, semn că se descuia.

În mod reflex, se dădură înapoi şi într-o parte, ca să nu devină ţinte prea vizibile.

Virgil rămase pe loc.

Uşa se deschise cu o mişcare rapidă spre interior. Deşi micul vestibul era iluminat doar de razele de soare filtrate de ceaţă, Molly reuşi să vadă că înăuntru era pustiu, ca şi cum ar fi fost întîmpinaţi de o fantomă.

Holul de dincolo de vestibul rămase întunecat ca o bortă de şarpe.

Pentru a-i lăsa mîinile libere lui Neil, care avea puşca, Molly a scos lanterna.

Curajos, Virgil intră înaintea luminii.

De pe verandă, cu ajutorul fasciculului, Molly cercetă spaţiul de dincolo de vestibul. O măsuţă de hol, cu două vaze pe ea. O uşă la capătul îndepărtat. Nu remarcă nici o ameninţare imediată.

Deşi toţi cîinii se comportaseră neobişnuit, deşi Virgil o uimise aducîndu-i trandafirul şi cu intuiţia privind misiunea ei, intrarea într-o casă străină, neinvitaţi şi neanunţaţi, cerea nervi tari şi o încredere deplină în calităţile cîinelui. Vreme de un moment, nu îndrăzni să păşească înăuntru, iar Neil fu la fel de rezervat.

Drept reacţie la ezitarea lor, Virgil întoarse capul şi-i privi cu ochi aurii. Lui Molly strălucirea nu i se păru normală pentru un animal, ci un fenomen ce ţinea exclusiv de acea noapte, nu o simplă refracţie a luminii, nu bioluminiscenţă, ci ceva minunat ca nişte nimburi de sfinţi adunate în orbite.

Parcă vrăjită, fascinată şi înrobită de privirea aurie a cîinelui, Molly uită de orice teamă. Avea gura uscată de îndoială, dar reuşi să saliveze şi scuipe. Păşi apoi peste prag şi intră în casă.

Neil o urmă, iar cînd ajunseră amîndoi în vestibul, uşa se închise în spatele lor cu o moliciune mai tulburătoare decît dacă ar fi fost trîntită. Nu o împinsese curentul.

Teama n-o părăsi pe Molly, ba chiar începu să se hrănească din ea însăşi, crescînd, dar ea nu s-a întors ca să deschidă uşa. Ştia că *el*, oricine ar fi fost, voia ca ea să fugă. Dacă ar fi fost să se retragă, *ea* avea să aleagă momentul şi nu va admite ca acesta să-i fie impus.

Virgil amuşină uşile închise şi arcadele deschise din stînga şi dreapta holului central. Cîinele nu dădu atenţie dulapului din

vestibul. Molly deschise uşa, iar Neil verifică hainele atîrnate acolo cu ţeava puştii.

Deşi Virgil nu părea să fie interesat de birou, unde draperiile erau trase, iar întunericul, absolut, Molly cercetă încăperea cu fasciculul lanternei. Umbrele se lungiră şi se îndoiră, însă erau doar umbrele făcute de mobilier şi erau create doar de fasciculul mişcător.

În arcada spre camera de zi, ciobănescul scoase un sunet ascuţit, semn de nelinişte.

Lumina ca de ametist a dimineţii înnegurate, părînd să apese ferestrele, nu dezvăluia nimic, dar Molly îşi dădu seama ce-l tulbura pe cîine, pentru că auzise şi ea sunetul – o şoaptă, un foşnet şi un susur.

Aprinse lanterna, iar lumina ei se reflectă din sticla tablourilor înrămate. Din lămpile de ceramică. Dintr-o vază, un bol din cristal gravat, o oglindă pusă deasupra şemineului. Din ecranul mort al unui televizor.

Cu puşca pregătită, Neil urmă fasciculul, dar nu găsi nimic în care să tragă.

Foşnetul spori ca intensitate şi păru că vine de peste tot.

Cu urechile ciulite şi coada lăsată, cîinele se învîrti pe loc.

– Pereţii, spuse Neil şi, cu lanterna, Molly îl găsi cu urechea lipită de tencuială.

Ea şi Neil stăteau de o parte şi de alta a arcadei, după care Molly se deplasă către peretele din partea ei.

Pentru o ureche mai analitică, sunetul nu era un foşnet, ci o fluturare, o vibraţie, ca şi cum un stol de păsări sau un roi de insecte zburătoare ar fi bătut nebuneşte din aripile care se loveau de şipcile din interiorul peretelui.

34

DIN PEREŢII HOLULUI ŞI, după ce şi-au continuat explorarea, din cei ai camerei de zi şi probabil din tavan, nenumăratele aripi, cu pene sau membranoase, se loveau de ceea ce le întemniţa şi una de alta.

Molly înclină lanterna către orificiile de încălzire situate sus pe perete, dar nimic nu se zbătea în fantele acelea, încercînd să scape. Roiul necunoscut încă nu migrase din ziduri spre conductele sistemului de încălzire.

Aceea nu mai era o casă, ci un incubator, un cuib de creaturi mai dezgustătoare şi mai primejdioase decît păianjenii ori gîndacii de bucătărie. Nu ar fi vrut să se afle înăuntru cînd legiunile agitate şi-ar fi croit drum afară din închisoarea de lemn şi tencuială.

Curajosul Virgil, deşi speriat de ocupanţii pereţilor, dar deloc înclinat să o rupă la fugă, îi conduse pe Molly şi pe Neil către capătul holului. O uşă se deschise, la fel ca şi cea de la o intrare, sub acţiunea unei mîini nevăzute.

Dincolo de prag se găsea bucătăria, abia luminată de dimineaţa purpurie. Cu pistolul şi lanterna, Molly urmă cîinele pe uşă, chiar mai precaută decît la intrarea în casă – apoi se repezi înăuntru, iar Neil o imită imediat, cînd auzi strigătele speriate ale unor copii.

Lîngă masă, stătea un băiat de nouă sau zece ani. Virgil îl speriase de aceea ţinea o măturăde parcă ar fi fost la serviciu, gata să lovească mingea. Avea doar arma aceea jalnică pentru a se lupta

cu ceea ce viermuia în pereţi – gîndaci, lilieci sau fiare de la celălalt capăt al galaxiei.

O fetiţă de aproape şase ani stătea pe masă, cu picioarele strînse sub ea, de parcă s-ar fi temut că acele cete colcăitoare se vor năpusti din crăpăturile pereţilor, traversînd podeaua. Optzeci de centimetri înălţime reprezentau singura asigurare pe care o găsise.

– Cine sînteţi voi? îi întrebă băiatul, străduindu-se să pară neînfricat, dar incapabil să-şi ascundă tremurul din glas.

– Eu sînt Molly. Iar el, Neil. Noi...

– *Ce* sînteţi? îi întrebă el, pentru că văzuse toate filmele posibile şi îi bănuia drept hoţi de trupuri, paraziţi...

– Sîntem ce părem a fi, îi răspunse Neil. Locuim la nord de oraş, dincolo de drumul ce trece pe creastă.

– Am ştiut că sînteţi în pericol, zise Molly. Am venit să vă ajutăm.

– Cum? întrebă băiatul pe un ton bănuitor. De unde ştiţi?

– De la cîine, zise ea. El ne-a adus aici.

– Ştiam că sînt copii lăsaţi singuri. Virgil ni-i găseşte, explică Neil. Nu ştim de ce. Nici cum.

Probabil că promptitudinea răspunsurilor îl linişti pe băiat. Ori poate era convins doar de purtarea lui Virgil; înclinarea prietenoasă a capului, limba atîrnîndu-i şi coada care se mişca vesel.

Cînd băiatul coborî mătura, adoptînd o poziţie mai puţin defensivă, Molly îl întrebă:

– Cum te cheamă?

– Johnny. Ea e Abby. Sora mea. N-o să las pe nimeni să-i facă vreun rău.

– Nici tu n-o să păţeşti ceva, îl asigură Molly dorindu-şi ca ea şi Neil să le poată oferi o astfel de garanţie.

Ochii lui Abby aveau aceeaşi culoare albastră şi uimitoare ca şi ai fratelui ei, şi exprimau aceeaşi spaimă.

Pentru ca ochii să nu-i dea de gol temerile, Molly se sili să surîdă, dar, dîndu-şi seama că trebuie să fi arătat înfricoşătoare, renunţă.

– Unde sînt părinţii voştri? îi întrebă Neil.

– Bătrînul era terminat, spuse Johhny cu o grimasă de dezgust. Cu tequila şi pastile, ca de obicei. Nici nu s-a oprit emisiunea la televizor, că se şi scăpase pe el fără să-şi dea seama. Vorbea prostii, voia să-şi facă o fortăreaţă, s-a dus în garaj să-şi ia scule şi cuie, şi nu ştiu încă ce.

– Am auzit ce a pățit, spuse Abby încet. L-am auzit urlînd. Apoi privi temătoare în jur, spre pereți. Chestiile alea din pereți l-au prins.

Ca și cum ar fi înțeles vorbele copilei, creaturile nenumărate de sub tencuială începură să se foiască și mai furioase. Entomologic. Polimorfic. Mai mult decît demonic.

– Nu, o contrazise Johnny. Altceva l-a prins, ceva mai mare decît ce e în pereți.

– A urlat mult. Și Abby făcu ochii mari amintindu-și, apoi își încrucișă brațele firave la piept, de parcă i-ar fi slujit drept armură.

– Lucrul care l-a prins mieuna și mîrîia ca o puma, dar nu era o puma, spuse băiatul. Am auzit bine de tot. Ușa care dădea spre garaj rămăsese deschisă.

Acum ușa era închisă.

– Apoi a răcnit cum n-am mai auzit vreodată, continuă Johnny, și scotea un sunet, așa... ceva ca un hohot... și s-au auzit zgomote ca și cum mînca.

Băiatul se cutremură amintindu-și, iar fata zise:

– O să ne mănînce și pe noi de vii.

Lăsîndu-și lanterna pe un blat de bucătărie și păstrînd pistolul, Molly se apropie de Abby, o trase spre marginea mesei și o îmbrățișă.

– Dar mama voastră unde e? întrebă Neil.

– Ne-a părăsit acum doi ani, explică băiatul.

Glasul îi părea mai chinuit decît adineauri, ca și cum fuga mamei l-ar fi afectat mai mult, la doi ani depărtare, decît ororile extraterestre cu care se confruntaseră în ultimele cîteva ore.

Johnny își mușcă buza de jos ca să-și reprime suferința, apoi se uită la Molly.

– Eu și Abby am încercat de cîteva ori să plecăm. Nu s-au deschis ușile.

– Nouă ni s-au deschis, îl asigură Molly.

Clătinînd din cap, băiatul spuse:

– Poate la intrare. Dar la ieșire?

După aceea, înșfăcă o glastră de flori de pe capacul aragazului și o aruncă cu putere în fereastra bucătăriei. Glastra lovi geamul, scoțînd un pocnet și un zdrăngănit prelung, dar sări înapoi, lăsîndu-l intact.

– Se-ntîmplă ceva ciudat cu casa asta, zise băiatul. Se schimbă. Parcă... parcă ar fi aproape vie.

35

IEŞIND DIN BUCĂTĂRIE, de-a lungul holului, spre vestibul, fură însoţiţi de un cor crescînd de bătăi disperate de aripi, o foială, o fojgăială, o accelerare precipitată, ca şi cum hoarda de creaturi simţea că prada promisă îi scapă.

– Vorbesc, i se confesă Abby lui Molly în timp ce se grăbeau să iasă din bucătărie, urmîndu-l pe Virgil.

– Cine, scumpo?

– Pereţii. Nu-i aşa, Johnny? Nu vorbesc?

– Uneori se aud voci, confirmă băiatul cînd ajunseră în dreptul dulapului din vestibul.

Pentru cazul în care ploaia ar fi reînceput, singurul lucru folositor pe care l-au găsit pentru copii au fost nişte jachete din nailon cu căptuşeală călduroasă.

Cît Abby şi fratele ei se chinuiră să se îmbrace, Molly spuse:

– Doar nu vreţi să spuneţi că erau voci... în engleză.

– Uneori şi în engleză, întări Johnny. Dar alteori şi în altă limbă. Nu ştiu ce era.

În întreaga casă se auzea tot mai tare un scîrţîit ieşind din scîndurile podelei, îmbinările zidurilor, din grinzile tavanului. Structura răsuna ca un vas aflat pe mare, înfruntînd valurile de hulă dinaintea furtunii.

Virgil, care pînă atunci rămăsese tăcut, lătră. Doar o dată. De parcă ar fi spus: „Haideţi!“

Pe neaşteptate, casa scîrţîi mai puternic, cu gemete mai multe pornind din podele, tavane, tocuri de uşi, rame de ferestre, pereţi. Trosnituri, ca de oase lovite, scoase de instalaţia sanitară. Şuieratul şi fîsîitul respiraţiei fierbinţi din ţevile torsionate. Brusc, totul gemu ca o creatură bătrînă şi obosită care se trezeşte după un somn de secole.

Cînd Neil încercă uşa, aceasta păru încuiată.

– *Ştiam eu,* spuse băiatul, iar fetiţa se agăţă disperată de Molly.

Neil manevră opritorul, trase de uşă cu toată puterea, dar aceasta rămase blocată.

Înconjuraţi de gemete, scîrţîituri şi pocnete, Molly era aproape încredinţată că în curînd casa s-ar putea închide peste ei ca o pereche de fălci, măcinîndu-le corpurile între dinţii ascuţiţi ai grinzilor sfîrtecate, gustîndu-i cu limba podelelor, strivindu-i de palatul tavanelor şi, în cele din urmă, înghiţind rămăşiţele lor mestecate în subsol, unde legiunile foşnitoare vor năvăli asupra lor, transformînd carnea în lichid şi oasele în praf.

Neil se îndepărtă de uşă.

– Daţi-vă înapoi, a spus el poruncitor şi ridică puşca, dorind să tragă în încuietoarea încăpăţînată.

Virgil intră lipăind în cîmpul de tragere şi trase cu laba de uşă... care se deschise spre interior.

Molly nu mai stătu să analizeze dacă Neil, mereu sigur ca o navă ancorată, îşi pierduse calmul vreme de un moment şi răsucise butonul clanţei în direcţie greşită, luptîndu-se cu o uşă deja deschisă, ori dacă nu cumva cîinele poseda calităţi mai deosebite decît cele pe care le constataseră pînă atunci. Ţinînd-o pe Abby strîns, îi urmă pe Virgil şi pe Johhny afară din casă, pe verandă, coborînd apoi treptele şi ajungînd pe aleea pavată.

Întorcîndu-se, se simţi uşurată văzînd că Neil venea grăbit în urma ei şi că nu rămăsese prizonierul arhitecturii ce căpătase viaţă.

Casa arăta la fel cum o văzuseră prima oară. În stil tipic american, nu Cthulhu.

În tăcerea cetei purpurii, Molly se aştepta să audă structura scîrţîind, gemînd, într-o străduinţie de a o egala pe cea a Casei Usher, descrise de Edgar Alan Poe, însă aşteptările nu-i fură răsplătite – nu pentru prima oară în acea noapte bizară –, pentru că reşedinţa rămase la fel de tăcută, înşelător de senină, la fel de sugestivă în

exprimări complicate ca un conac impunător dintr-o povestire cu stafii de Henry James.

Uşa de intrare s-a închis încet, de parcă ar fi avut un arc de acţionare din interior, alunecînd pe articulaţii bine unse. Bănui totuşi că acolo acţiona o forţă mecanică, una capabilă de intenţii conştiente şi crude.

Crusta de licheni de pe scoarţa pinilor, pătată de străluciri verzi de smarald, deşi cu aspect canceros şi întinzîndu-se rapid în susul trunchiului şi ramurilor, în comparaţie cu lucrurile diavoleşti ce se înmulţiseră sau crescuseră în pereţii casei, părea acum un petic nevinovat şi aproape încîntător de festiv de vegetaţie extraterestră.

Presupunînd că soarele care răsărea nu îşi încetase urcarea, ceaţa se îngroşase la înălţime, chiar dacă la nivelul străzii se mai împrăştiase, pentru că lumina de culoarea ametistului, se întunecase, devenind violacee ca pruna coaptă. Promisiunea dimineţii cedase deja locul unui ameninţător tărîm al umbrei, mai potrivit unui crepuscul balcanic decît unui răsărit californian.

– Şi acum unde mergem? întrebă Johnny.

Molly se uită la Virgil, care o privi cu speranţă.

– Încotro ne duce cîinele.

Imediat după aceea, ciobănescul se răsuci şi porni cu paşi vioi pe aleea pavată spre stradă.

Îl urmară cu toţii în ceaţa care se subţiase şi se ridicase într-atît încît, chiar în acel fals amurg, puteau vedea cale de două intersecţii.

La o examinare mai atentă, senzaţia iniţială a lui Molly că ceaţa de la înălţime se îndesise, cu toate că vălurile de jos se mai limpeziseră, se dovedi corectă.

De fapt, stratificarea dintre ceaţa uşoară de la nivelul solului şi cea deasă de sus era atît de şocantă, încît deasupra Lacului Negru părea să se fi format un plafon la înălţimea de aproape cinci metri. Totul deasupra acelei linii imaginare – o parte a etajelor de sus şi acoperişurile caselor, ramurile superioare ale copacilor – dispăreau cu totul într-un soi de tulbureală.

Simţi apăsarea plafonului impenetrabil de ceaţă şi apropierea lui de sol.

Ceaţa lenevoasă şi deasă se lăsa străpunsă doar de o bandă îngustă a spectrului, ceea ce dădea naştere acelei semiobscurităţi de

culoare violacee, adăugînd o doză apăsătoare de claustrofobie stării de deprimare.

Dar cerul care cobora tot mai aproape de pămînt o deranja pe Molly şi dintr-un alt motiv, dar pe care nu-l putea numi.

Îl urmaseră pe Virgil numai jumătate de intersecţie, după care sesiză cauza – în atmosfera lugubră, lucrurile se puteau mişca pe jumătate sau cu totul nevăzute.

Dinspre apus, plafonul jos de ceaţă se lumină. Ceaţa ce tindea să acopere totul a făcut ca sursa se pară difuză, însă strălucirea se apropia de oraşul asediat.

Cu cît venea mai aproape, cu atît mai evidentă era forma: un disc ori, probabil, o sferă. În centrul coroanei înconjurătoare ardea lumina mai intensă a obiectului, care îi definea conturul aproximativ. Aprecie că avea mărimea unui vehicul cu tracţiune integrală ca al lor, deşi nu putea discerne cu precizie proporţiile fără să ştie la ce altitudine se deplasa.

Nu avea nici o îndoială că era un vehicul. Filmele văzute o pregătiseră pentru aşa ceva, la fel ca şi decenii întregi de ştiri despre OZN-uri.

Obiectul se mişca fără zgomot. Nu se auzea torsul motoarelor. Nici şuieratul produs de dislocarea aerului. Din el nu emanau pulsaţiile care radiau din nava mai mare care îi făcuseră sîngele şi oasele să vibreze.

Dacă leviatanul ce mergea spre sud puţin mai devreme era nava-mamă – sau una dintre numeroasele nave-mamă – atunci OZN-ul care se apropia se desprinsese din acea navă. Putea fi o navă de observare, bombardier sau ceva echivalent, sau poate transportor de trupe.

Sau nimic din toate astea. Războiul acesta nu prea semăna cu vreunul dintre numeroasele conflicte din istoria umană, iar limbajul obişnuit al bătăliilor nu se aplica unui asemenea eveniment.

Pe măsură ce OZN-ul se apropia, încetini, părînd să lunece cu o uşurinţă care sfida atracţia gravitaţională a unui balon cu aer cald.

Se opri cu totul deasupra micului lor grup, în locul în care acesta încremenise, şi rămase staţionar şi mut.

Molly simţi că inima îi plesneşte de spaimă.

„Învaţă-ne să ne îngrijorăm şi să nu ne îngrijorăm. Învaţă-ne să stăm neclintiţi".[1] Acum cita chiar ea din Eliot, căutînd consolare în cadenţă, încurajare, în ritm.

Cînd Abby se ghemui lîngă ea, Molly se lăsă într-un genunchi, ca să fie la nivelul copilului, trăgînd-o aproape ca să-i insufle curajul de a înfrunta ceea ce avea să urmeze.

[1] Vers din poemul *Miercurea cenuşii* (n.tr.)

36

DEDESUBTUL MISTERULUI ZBURĂTOR, în lumina aurie, dar funestă, sub influenţa lui răuvoitoare, toţi patru priviră în sus, temători, însă incapabili să-şi îndrepte ochii în altă parte.

De îndată ce văzuse lumina care se apropia, Molly se gîndise să fugă împreună cu copiii, să se ascundă, dar îşi dăduse seama că, dacă pilotul navei dorea să-i vadă, nu aveau scăpare. Bineînţeles că extratereştrii puteau depista ţintele de la sol prin supraveghere cu raze infraroşii, detectoare de căldură emanată de corp, senzori de sunet şi prin alte mijloace care depăşeau capacităţile ştiinţei şi tehnologiei umane.

Se simţi urmărită, ba mai mult de atît, analizată intim, fizic şi mintal, înregistrîndu-i-se toate caracteristicile într-un mod necunoscut şi profund. Pe măsură ce deveni mai conştientă de acea analiză, îi spori teama şi, spre uimirea ei, fu copleşită de ruşine – faţa îi ardea deja – de parcă ar fi rămas goală în faţa unor necunoscuţi.

Cînd se trezi murmurînd o rugăciune, realiză că, instinctiv, se aştepta să moară acolo, în stradă, dintr-o clipă în alta.

Nici lumina puternică a navei plutitoare, nici sistemul mut de propulsie nu alungară ceaţa de sub ea. Ceaţa mai curînd se îngroşase, conspirînd parcă să ţină ascunse conturul şi detaliile maşinii.

Se aştepta să fie incinerată, să devină o feştilă arzînd pe asfaltul înfierbîntat sau să fie transformată în atomi.

Ca alternativă, perspectiva ca nava să coboare pînă pe stradă, iar ea să fie luată la bord, ajungînd faţă în faţă cu stăpînii ei inumani, şi să fie supusă la cine ştie ce experienţe şi umilinţe făcea ca atomizarea să pară chiar atrăgătoare.

În schimb, pe neaşteptate, obiectul luminos se îndepărtă de ei cu rapiditate. În cîteva secunde, orice urmă a strălucirii ei aurii fusese înghiţită de cerul acoperit.

Ceaţa groasă se împurpură din nou, iar strada fu azvîrlită în crepusculul artificial ce dominase pînă atunci.

După ce o strînsese pe Abby prea înfocat, Molly se ridică, simţind că picioarele abia o mai ţin. Neil rămăsese cu o mînă pe umărul lui Johnny, încurajîndu-l. Ochii li se întîlniră, iar Neil nici măcar nu clipi.

Sentimentul comun de uşurare era palpabil, dar nici unul nu putea spune ceva despre eveniment, ca şi cum discuţia despre navă ar fi însemnat şi revenirea ei.

În cursul acelei întîlniri, Molly uitase cu desăvîrşire de cîine. Dacă se speriase, îşi revenise de îndată ce nava dispăruse în ceaţă. Stătea alert şi aparent netemător, gata să pornească în căutarea altor copii.

Molly abia aştepta să-l urmeze şi era recunoscătoare că-şi găsise un scop suficient de important şi dificil care să o împiedice să se gîndească prea mult la noua şi ostila lume în care aveau să trăiască în zilele următoare.

Cu toate acestea, în timp ce Virgil îi ducea mai departe spre nord, de-a lungul străzii, Molly observă că lichenii strălucitori creaseră cruste pe nenumăraţi copaci: pini de stîncă, pini de zahăr californieni, sicomori înveşmîntaţi cu frunzişul galben al toamnei. Transformarea pămîntului continua neîngrădită.

Observă şi alţi sicomori şi plopi canadieni cu bărbi de muşchi cenuşiu, ce nu semănau cu nimic văzut pînă atunci în Black Lake. Unele dintre acele podoabe de muşchi atîrnau în fîşii rare ca şi ceaţa, însă altele semănau cu nişte draperii, fiind atît de dense, încît creau impresia de putreziciune şi boală.

Doi copaci masivi se prăbuşiseră, însă soarta lor părea să nu aibă nimic de a face cu formele agresive de plante extraterestre. Se aflaseră într-un sol atît de îmbibat de ploaie, încît greutatea lor învinsese rezistenţa pămîntului, care nu-i mai putuse ţine în picioare. Unul căzuse pe stradă, blocînd-o, iar celălalt, pe o casă, producînd daune serioase.

Fără să se îndepărteze, fără să se oprească pentru a mirosi pămîntul sau aerul, Virgil trecu de încă o intersecţie, apoi coti spre est şi o luă la deal, spre Chestnut Lane.

Molly se aştepta să ajungă la o altă reşedinţă ai cărei pereţi erau infestaţi. Se putea ca de astă dată creaturile înaripate să scape din stup şi să-şi caute hrana dorită.

Ciobănescul îi duse însă către St. Perpetua, biserica din Chestnut Lane colţ cu Hill Street, a cărei turlă înaltă împungea ceaţa dispărînd în ea.

Fusese construită din piatră tăiată şi adusă din munţii învecinaţi. Uşile masive din lemn de stejar stăteau sub două timpane frumoase din calcar care, împreună, adăposteau o fereastră cu vitralii sub formă de rozetă, totul înconjurat de o arcadă în cinci foi.

Zidurile de nord şi de sud ale bisericii aveau, de asemenea, ferestre cu vitralii. Prin două dintre acestea, situate către capătul dinspre altar al naosului, venea o lumină slabă, dar tremurătoare, nu suficient de puternică pentru a transforma mozaicurile din sticlă în scene strălucitoare care să sugereze graţia şi miracolele, dar îndeajuns cît să anunţe că cineva se refugiase înăuntru.

Ceva mai devreme, cînd Molly şi Neil făcuseră repede un tur de oraş în căutarea vecinilor strînşi ca să se apere, înainte de a găsi grupul din tavernă, trecuseră prin dreptul bisericii.

Virgil nu se duse la uşile principale de intrare. Se îndreptă spre poarta deschisă aflată în gardul din fier forjat care înconjura cimitirul alăturat.

Acolo, cîinele începu pentru prima oară să trepideze: cu urechile aplecate în faţă, fără să răsufle, cu coadă strînsă între picioare. De la şolduri pînă la genunchi şi de acolo pînă la jaret, tremura.

După o uşoară ezitare, ciobănescul trecu de poartă şi o luă printre morminte. Molly, Neil şi copiii îl urmă cu fereală.

Doi stejari foarte bătrîni, care atinseseră înălţimea maximă şi probabil nu ar fi supravieţuit undeva pe munte, umbreau partea îndepărtată a cimitirului. Coroanele lor masive erau în mare parte învăluite în ceaţă, iar aleile dintre mormintele aflate sub ramurile lor erau gravate cu filigranele umbrelor negre ce se profilau pe un fundal de lumină purpurie.

În acele spaţii deschise situate mai aproape de poartă, crepusculul anacronic şi lung ilumina îndeajuns cimitirul, astfel încît se putea vedea că unele pietre de mormînt fuseseră ţinta unor vandali.

Pietre simple, rectangulare, din granit, îngeri sculptaţi, două cruci în stil latin, una în stil calvar, o cruce celtică, moline şi botonee[1] şi patriarhale, toate răsturnate şi sparte.

Erau şi morminte deschise. Nu foarte multe. Probabil între douăsprezece şi cincisprezece, din cîteva sute.

Micuţa Abby caută mîna lui Molly şi o strînse cu putere.

Grămezile de noroi şi pămîntul excavat acopereau unele porţiuni de iarbă. În noroi fuseseră împrăştiate capace de coşciug de toate felurile – lemn sfîrtecat, metal răsucit şi îndoit.

Mormintele deschise erau aproape pline cu apă tulbure, noroioasă. Pe suprafaţa apei pluteau bucăţi încîlcite din satinul care căptuşise coşciugele. Acum pătată, o pernă îmbrăcată în dantelă pe care se odihnise cîndva capul unui răposat. Un pantof negru. Fragmente de îmbrăcăminte putrezită. Cîteva oscioare, curate şi albe, majoritatea falange şi metatarsuri...

Cîinele îi adusese acolo ca să le arate acel peisaj.

Molly nu-şi dădu seama de ce.

Ori poate ştia înţelesul acelei infamii, dar nu avea puterea să meargă cu logica pînă la capăt.

[1] Moline şi botonee, cruci cu braţele egale, care au devenit cruci de heraldică. (n.tr.)

37

NARTEXUL BISERICII AVEA o singură fereastră: vitraliul sub formă de trandafir cu multe petale de deasupra uşilor principale. Cînd era filtrată prin sticla roşie şi aurie, lumina violacee îşi pierdea puterea de a ilumina.

Era un loc întunecat, lambrisat cu lemn de mahon. Aerul avea un miros dulceag din cauza tămîiei şi stătut din cauza mucegaiului.

Cîinele strănută de două ori, apoi pufni ca să-şi cureţe nasul.

Fasciculul lanternei lui Molly scoase la iveală o colonie de mucegai într-un colţ, nu negru şi galben, ci de un alb pur.

Specimenul era alcătuit din două forme care creşteau într-o întrepătrundere aparent întîmplătoare. Corpuri rotunde grupate laolaltă, avînd diverse mărimi, umflate de parcă abia ar fi reuşit să mai reţină lichidul din interior, licărind umed din cauza unui mucus pe care îl secretau. Formele ca nişte saci dintr-o ţesătură moale nu erau umflate complet, ci creşteau şi scădeau ca dimensiune, palpitînd precum plămînii.

Colonia avea aproape un metru şi douăzeci de centimetri lăţime, un metru adîncime şi doi metri înălţime. Masivă. Malignă. *Conştientă.*

Molly n-ar fi putut spune ce o făcea să creadă că acea structură era conştientă; probabil că trăsese acea concluzie ajutată mai mult de imaginaţie decît de raţiune sau intuiţie. Cu toate acestea, era convinsă că interiorul baloanelor albicioase, dacă nu erau plămîni

decoloraţi, colcăiau de forme de viaţă înzestrate cu simţuri şi intenţii malefice.

Îi păru rău că nu-i lăsase pe copii să aştepte afară, însă ei nu puteau sta singuri, iar ea şi Neil nu doreau să-şi calce promisiunea de a rămîne permanent împreună.

Cu labele, Virgil încercă să deschidă uşa dintre nartex şi naos, punînd atîta insistenţă în efort, încît părea să sugereze că trebuiau să facă asta în cel mai scurt timp.

După ce deschise uşa, Molly observă imediat în dreapta un vas din marmură pentru apă sfinţită, însă se simţi atrasă mai mult de imaginea zecilor de lumînări grupate în partea din faţă a bisericii, în capătul din dreapta al balustradei altarului.

Din obişnuinţă, îşi înmuie două degete în micul vas. În locul apei răcoroase şi a senzaţiei de pace, simţi ceva umed, spongios şi respingător.

Trăgîndu-şi degetele înapoi şi îndreptînd fasciculul lanternei direct spre apă, descoperi o mînă de om zăcînd în apă. Cu palma în sus. Degetele erau crispate ca nişte picioare de crab.

Îşi înăbuşi un ţipăt, apoi reuşi să scoată un scîncet şi un gîfîit de spaimă.

Ceva atît de familiar precum o mînă, într-un context atît de neaşteptat şi ostil, depăşea orice măsură, fiind mai curînd şocant decît respingător, însă suficient de dezagreabil.

Pentru a-i feri pe copii de o asemenea privelişte, Molly îndepărtă fasciculul de vasul cu apă sfinţită, îndreptîndu-l spre intervalul principal din naos. Tremurător pe podeaua de lemn, fasciculul trăda starea ei de spirit.

– Staţi departe de vas, nici măcar să nu vă uitaţi la el, îi avertiză ea, şi speră că lumina slabă îi va scuti de imaginea care ei i se întipărise în memorie.

Deşi proaspătă, amintirea rămăsese imperfectă. Bănui că mîna tăiată avea ceva revelator, premonitoriu, însă acel amănunt crucial îi scăpa.

Nu se întoarse ca să mai privească o dată. Partea din faţă a naosului îi reţinuse deja atenţia, pentru că văzuse trei copii şi doi bărbaţi adunaţi în apropierea luminii numeroaselor lumînări aprinse în colţul dinspre sud, în faţa sanctuarului.

De la depărtare, postura celor care alcătuiau grupul părea defensivă, temătoare. Judecînd după atitudinea lor încordată, însă pasivă,

nu aveau arme şi nu păreau să se aştepte să vadă un grup ca al lor, ci atacatori din altă lume.

Brusc, Molly înţelese că din perspectiva celor cinci care stăteau printre lumînări, ea şi Neil, precum şi cei doi copii, erau învăluiţi în întuneric, iar adevărata lor natură rămăsese de nepătruns. Prin urmare, în timp ce înainta pe interval, le adresă un salut prietenos, prezentîndu-se pe sine şi pe soţul ei.

Cei cinci au rămas muţi şi nemişcaţi, încremeniţi de încordare. Pesemne că experienţele prin care trecuseră în acea noapte îi făcuseră să se aştepte la înşelătorii; reacţia lor depindea de ceea ce vedeau cu propriii ochi.

Lumînările, deşi numeroase, nu reuşeau să alunge semiobscuritatea din porţiunea naosului, rezervată credincioşilor. Tot astfel, lumina de un purpuriu-închis a zilei ce venea dinspre vitralii nu putea descîlci nici un fir al urzelii de umbre dese.

În timp ce îl urma pe Virgil de-a lungul intervalului dintre bănci, Molly auzi un glas murmurînd ceea ce părea a fi *Tatăl nostru,* apoi un al doilea, chiar mai slab, care recita ceva ce suna ca ritmul unui *Ave Maria* din cartea de rugăciuni.

Îşi dădu seama că şi alţii îşi căutaseră salvarea în St. Perpetua, apelînd la Dumnezeu în situaţia aceasta de criză, aşteptîndu-se însă ca mult mai mulţi dintre orăşeni să fi făcut acest lucru. Credincioşii de acolo stăteau izolaţi sau cîte doi, printre strane, siluete umile în întuneric.

Nu tulbură rugăciunile şi meditaţiile lor scormonind ungherele cu fasciculul lanternei, ci le respectă intimitatea credinţei şi căinţei.

Cînd ajunse la spaţiul acela deschis dintre primul rînd de bănci şi balustrada altarului, sub tălpi simţi o vibraţie, însoţită de un scîrţîit şi pocnetul lambei încordate pe ulucul scîndurilor din stejar ale podelei.

Plimbă lumina lanternei peste podeaua bine ceruită. Cîteva scînduri arcuite, ridicate puţin de pe podină, sugerau existenţa unei presiuni de dedesubt.

Virgil le mirosi în trecere, ocolind larg scîndurile încovoiate.

Biserica avea subsol. Acolo, printre diverse lucruri şi podoabele ce se scoteau doar la sărbători, între cazan şi centrala termică, probabil se instalase o creatură care nu credea în Dumnezeu.

Toate lumînările din paharele din sticlă roşie de pe grătarele votive erau aprinse. Altele, scoase dintr-o cutie de rezervă, fuseseră

aşezate pe balustrada din faţa altarului şi în jurul statuii în mărime naturală a Fecioarei Maria din interiorul sanctuarului.

În lumina rubinie-aurie ce fluctua, Molly observă că cei trei copii aveau pistrui, ochi albaştri şi se vedea că sînt fraţi.

Faţa celui mai mic dintre ei – o fetiţă în jur de cinci ani, cu părul castaniu – deschis – lucea de lacrimile ce-i curgeau în tăcere. Abby o luă imediat de mînă şi rămase lîngă ea, poate pentru că se cunoşteau ori pentru că-şi dăduse seama că îi putea da puţin curaj.

Ceilalţi copii erau băieţi, gemeni, în vîrstă de opt sau nouă ani. Deşi speriaţi, păreau încordaţi, dar şi agitaţi datorită energiei sănătoase care, uneori, îi caracterizează chiar şi pe cei mai cuminţi dintre băieţi. Voiau să facă ceva, să acţioneze, chiar dacă înţelegeau că ieşirea din acea situaţie neplăcută depăşea puterile lor.

Nici unul dintre bărbaţii cu copii nu păreau să le fie rude.

Primul, înalt şi slab, avea un măr al lui Adam proeminent şi nasul ascuţit. În timp ce-şi morfolea buza de jos, îndeajuns de viguros ca să-i dea sîngele, ochii lui de găină speriată săgetau agitaţi către Molly, apoi Neil, după care spre copii, apoi spre credincioşii din strane, apoi spre altarul întunecat.

Celălalt era mai scund, gras, frămîntîndu-şi mîinile de îngrijorare şi dînd impresia că-şi cerea mereu scuze.

– Îmi pare rău, regret, dar nu am găsit altă cale.

– De ce-ţi pare rău? îl întrebă Neil.

– Nu avem arme, zise cel gras. Speram că aveţi voi – şi văd că aveţi. Deşi mă întreb la ce ne-ar putea folosi?

– Nu pricep şarada asta, spuse Neil.

– V-am fi putut preveni, dar ce ni s-ar fi întîmplat nouă? De aceea v-am lăsat să intraţi în capcană. Iertaţi-mă.

Prin podea se propagă o nouă vibraţie. Suporturile în care stăteau vasele rubinii cu lumînări se ciocniră de grătarul votiv. Flăcările pîlpîiră, se înălţară, limbile lor luminoase scoţînd strigăte mute.

38

INDIFERENT CE ERA PREZENŢA nedomolită care se agita în subsolul bisericii, bărbatul solid, la fel ca tovarăşul lui, părea să fie mai puţin preocupat de ameninţarea de sub tălpi decît de sanctuarul din spatele lor şi de credincioşii din stranele din faţă. Ochii lui agitaţi treceau de la un grup de umbre la altul.

– Ne puteţi scoate de aici? întrebă cel înalt, de parcă ar fi uitat unde se aflau uşile.

În spate, Molly auzi foşnete venind din diferite puncte ale bisericii, ca şi cum cei din strane se ridicaseră ca unul, ca răspuns la invitaţia de a veni la împărtăşanie.

Întorcîndu-se, îşi aminti de vasul cu apă sfinţită. Din cauza şocului resimţit la acel contact neplăcut, şterse din memorie un amănunt esenţial, care acum nu-i mai scăpase. Mîna tăiată nu aparţinea unui om hăcuit în actualul conflict, pentru că era umflată, decolorată, intrată în descompunere.

Ea aparţinuse unui cadavru îngropat de cîtva timp. Rezistînd doar datorită priceperii îmbălsămătorului, cedase doar puţin procesului de descompunere.

Una după alta, în fasciculul lanternei, apărură zece siluete stînd printre strane – acei pretinşi credincioşi, carcase fără suflet mîncate de viermi, purtînd costume şi rochii de îngropăciune semiputrezite. Oarbe îndărătul pleoapelor strîns cusute. Surde la adevăr, incapabili

să nutrească speranţe. Reînviate doar în înţeles fizic – şi, probabil, în semn de batjocură. Derîdere. Travestire. Pîngărire, profanare.

Din nou, acea putere nepămîneană nu făcea nici o deosebire între vii şi morţi sau între organic şi anorganic. Se părea că Pămîntul fusese cucerit şi refăcut, nu de extratereştri din alt braţ al spiralei Căii Lactee ori din altă galaxie, ci de fiinţe din alt *univers*, unde legile naturii erau total diferite.

Realitatea omenirii, care funcţiona în baza legilor einsteiniene, şi realitatea complet diferită a cuceritorilor omenirii, se întrepătrunseseră. La acea intersecţie einsteiniană, toate lucrurile păreau posibile în cea mai rea dintre toate noile lumi posibile.

Ridicîndu-se în picioare, morţii stîrniseră gazele rezultate din descompunere şi acumulate în ei. Ceea ce păruse a fi mirosul emanat de mucegaiul alb deveni mai pătrunzător şi mai uşor şi de identificat.

Avînd un miros de o mie de ori mai ascuţit şi complicat decît al oricărui om, Virgil îşi dăduse seama imediat ce se afla în stranele întunecate, dar nu lansase nici un semnal de alarmă cînd îi condusese pe lîngă ele. Acum stătea între cei cinci copii. Dăruirea lui în operaţiunea de salvare depăşea pînă şi cel mai impresionant devotament al vreunui exemplar canin de care auzise Molly vreodată, şi asta îi aminti, într-un mod pe care nu-l pricepu pe deplin, că Virgil era ceva mai mult decît părea la prima vedere.

Copcile folosite de antreprenorul de pompe funebre nu rezistaseră în toate cazurile, iar unul dintre enoriaşii de coşmar avea ambii ochi deschişi. Fasciculul lanternei nu dezvălui ochi cu cataractă sau descompuşi; conţinutul craniului ieşise prin orbite – deja bine-cunoscutul mucegai negru, pătat cu galben.

La fel de eficientă ca o lipitoare care suge sînge, teama o secă pe Molly de speranţă. Cînd bătăile inimii i se înteţiră, găsi consolare, dacă nu alinare, în faptul că expatriaţii din morminte o speriau mai puţin decît întîlnirea cu Render la tavernă.

Un alt cadavru, descărnat şi cu oase lungi, etala o masă de mucegai negru cu galben care ieşea printre coastele cutiei toracice. O altă colonie de mucegai îi şerpuia pe braţul drept, de la umăr pînă la încheietura mîinii, arătînd ca un şarpe încolăcit.

Podeaua bisericii se cutremură din nou, scîndurile crăpară, ca şi cum ceva de la subsol s-ar fi trezit înfometat, pregătindu-se să devoreze.

Trei lumînări căzură de pe balustrada unde se găsea locul de împărtăşanie. Una se stinse, iar Neil le strivi pe celelalte sub talpă.

Morţii începură să se mişte. Nu-şi tîrau picioarele, nu rînjeau şi nu scoteau sunete sîsîite, nu se agitau furioşi, nu făceau nici unul din gesturile cu care îi învăţaseră filmele. Se îndreptau spre intervale – la nord, sud, în centru – blocînd toate căile de ieşire din biserică, păşind încet, dar cu o demnitate ciudată şi impunătoare.

Ca să revină în nartex şi să scape pe uşa principală, Molly ar fi trebuit să dea piept cu cel puţin trei dintre acei Lazări, lucru pe care nu voia – şi nici nu putea să-l facă, mai ales că trebuia să se gîndească la copii, dar situaţia ar fi fost aceeaşi chiar dacă era singură, folosind pistolul sau vreun aruncător de flăcări.

Intuind gîndurile ei, Neil sugeră o alternativă:

– Mai e un drum. Prin sacristie, pe uşa din spate, care dă în curte.

– N-are rost, spuse bărbatul înalt cu un glas încărcat de o certitudine sumbră.

Drept confirmare, dinspre sanctuarul care se afla dincolo de locul de împărtăşanie, din bezna nepătrunsă de licăritul lumînărilor, se auzi un zdrăngănit.

Deşi n-ar fi vrut să îndepărteze fasciculul de la cele zece cadavre din naos, Molly îndreptă lanterna către sunet. În altar apăruse un preot.

Ba nu. Nu era preot. Ci doar rămăşiţele umane ale unuia.

Părintele Dan Sullivan, care slujise în acea parohie aproape trei decenii, murise anul trecut, în luna august. Acum revenise în altar, ca şi cum ritualurile zilnice ale vieţii îi fuseseră imprimate în celulele corpului îmbălsămat, încă silindu-l să slujească.

Din locul în care se găsea, Molly îl vedea doar din profil, dar îşi dădu seama cine putea fi. Purta un costum negru şi gulerul cu care fusese îngropat în urmă cu treisprezece luni. Părul alb – cîndva roşcat – era încîlcit şi plin de mizerii, costumul preoţesc mînjit de noroi.

La o clipă după ce fasciculul îl lumină, preotul mort prinse între degete antependiul, pînza brodată care învesmînta faţa altarului, şi trase violent de el. Tabernacolul se prăbuşi la podea şi se crăpă, făcînd să se împrăştie artoforul, farfurioara pentru sfînta împărtăşanie şi potirul.

Trebuiau să treacă pe lîngă fantomă ca să ajungă în sacristie. Un astfel de adversar era mai uşor de înfruntat decît ceilalţi zece.

Alte vibraţii ale podelei, mai violente decît înainte, făcură să se cutremure coloanele, urcînd către tavan, făcînd candelabrele să descrie arcuri la capetele lanţurilor de care erau suspendate, acestea scoţînd clinchete şi scîrţîituri.

De pe balustrada din faţa altarului căzură şi celelalte lumînări, rostogolindu-se sub bănci, iar flăcările lor linseră podeaua ceruită căpătînd forţă.

Neil aprinse lanterna lui şi i-o întinse bărbatului corpolent.

– Eu pornesc înainte, tu urmează-mă în dreapta şi ţine lanterna înaintea mea.

Virgil sări peste balustrada puţin înaltă a sanctuarului, iar cei cinci copii îl imitară.

În naos, enoriaşii macabri se apropiară fără grabă de parcă ar fi ghicit viitorul şi ştiau că, de se grăbeau sau nu, intenţiile lor rele aveau să se împlinească.

39

DINCOLO DE ŞIRUL DE lumînări votive aşezate în pahare din sticlă rubinie, peste balustrada locului de împărtăşanie, prin sanctuar, Molly îl urma pe bărbatul înalt, care mergea în spatele copiilor şi cîinelui, care, la rîndul lor se ghidau după fasciculul de lumină al lanternei ţinute de bărbatul gras.

Prima lumină mătură spaţiul de la stînga la dreapta, apoi invers, cercetînd neîncetat drumul, aşa cum ceruse Neil.

Molly se sluji de fasciculul lanternei ei ca să depisteze umbrele îndărătnice din colţurile dubioase, aşteptîndu-se să stîrnească, mai devreme sau mai tîrziu, vreo atrocitate.

Între ei şi altar se găsea spaţiul rezervat corului. Şirurile de scaune fuseseră mutate alandala de vibraţiile care cutremuraseră clădirea.

Pe gangul înclinat trecură prin dreptul, apoi pe deasupra balconului corului şi a orgii mute. Uşa spre sacristie se afla la sud de altar, la trei metri de capătul rampei, acolo unde podeaua era dreaptă.

În timp ce urcară cu precauţie, dar şi în grabă, arătarea care fusese părintele Dan încercă să le iasă în cale.

Lumina lanternei lui Molly căzu pe faţa preotului. Umflată. Lividă. Crăpată la colţurile gurii precum pieliţa unei prune prea coapte. Ochiul stîng, cusut; cel drept, deschis, cu firele rupte atîrnînd de pleoapa superioară. Ochiul lăptos şi imobil reflectă lumina cu un luciu argintiu.

Întrucît şi acela era un agent al disperării, a cărei imagine părea să aibă rostul de a alunga speranţa şi de a-i slăbi curajul, Molly vru să privească în altă parte, dar nu putu. Groaza şi fascinaţia morbidă

o împiedicară – plus o intuiţie asemănătoare celei avute în tavernă, la scurt timp după confruntarea cu Render. Avea în faţă moarte nedusă pînă la capăt şi viaţă care nu era vie. Vedea noua ordine mondială impusă de prinţi de pe cine ştie ce stea îndepărtată, miracole sumbre care răneau, fascinau, îngreţoşau, vrăjeau.

Brusc, faţa preotului înflori, ca şi cum trăsăturile şi oasele feţei pe care acestea le acopereau deveniseră o faţadă fragilă – mai puţin decît o faţadă, o iluzie. Ceea ce se găsea dedesubt explodă, iar exteriorul se plie spre lateral şi înăuntru, astfel că de sub claia de păr încîlcit apăru o masă de forme sîngerii, tentaculare, prevăzute cu ghimpi sau ace lungi, toate viermuind şi zbîrlindu-se, ceva îndeajuns de înspăimîntător să facă ordine în cea de-a zecea bolgie a iadului dacă Dante ar fi găsit mai mult de nouă.

Ecourile împuşcăturii se alergară unul pe altul prin biserica plină de bolţi, făcînd să vibreze sfinţi, îngeri şi ferestrele cu vitralii.

Lovit în piept, cadavrul infestat fu împins înapoi şi se prăbuşi la podea. În cădere, făcu să cadă potirul, care se rostogoli cu zgomot şi se agăţă de antependiul sfîşiat.

Bineînţeles că lucrul care se instalase în cadavru nu fusese descurajat de împuşcătură. Se zbătu, încercînd să azvîrle pînza de pe altar şi să readucă în picioare cadavrul.

Cu fiecare clipă, contactul dintre mîna strînsă a lui Molly şi patul pistolului oferea tot mai puţină alinare. Chiar un încărcător plin de gloanţe de 9 mm, bine trase de aproape, nu ar fi fost în stare să oprească acel cadavru cuprins de vrajă dacă acea vrajă era probabil o formă foarte rezistentă de viaţă, mai aproape de plante decît de animale.

La lumina lanternei, grupul continuă să înainteze printre umbre. După numai cîţiva paşi, podeaua se cutremură cumplit – se zgîlţîi violent, se despică şi se desfăcu.

Molly se împiedică, cît pe ce să cadă.

Între Neil, aflat în frunte, şi bărbatul din urma lui, scîndurile podelei, sfărîmate, ţîşniră ca un buchet ţepos.

Din subsol răzbătu o duhoare şi, odată cu acel abur puturos, se ridică şi un lucru abia întrezărit în lumina tremurătoare a fasciculelor de lanterne.

„Un gîndac", se gîndi Molly.

Imagini confuze din cauza luminii slabe. O formă ca de insectă. Enormă. Cu carapacea lucioasă. Coarne de gîndac. Mandibule serate ameninţător. Abdomen cu armură. Antene palpatoare. Mulţi

ochi, ciudaţi prin lipsa de expresie şi vag luminoşi. Brusc, o gură uriaşă, şi plină de dinţi ascuţiţi care rivalizau cu ai unui rechin.

Urlînd, bărbatul corpolent fu înhăţat de pe podeaua sanctuarului şi tîrît în subsol.

Creatura apăruse doar o clipă, iar în următoarea dispăruse.

Din pricina podelei distruse, a picioarelor bărbatului care se zvîrcoleau şi a panicii, copiii se treziseră claie peste grămadă, azvîrliţi la pămînt, iar unul – fetiţa pistruiată cu părul castaniu – căzuse în groapă. Reuşind să se prindă cu ambele mîini de capătul frînt al unei scînduri, rămăsese agăţată, iar picioarele îi atîrnau în gol.

Din bezna de dedesubt, strigătele torturate ale bărbatului cerşeau moartea şi implorau milă, pentru că nu era frînt şi supt, ci suferea o moarte lentă, neînchipuit de dureroasă.

40

MISTERUL RĂULUI ESTE prea adînc pentru a fi scos la iveală de lumina raţiunii şi, tot astfel, subsolul bisericii, deşi nu avea decît patru metri, i se arăta lui Molly ca o genune perfectă, ca aceea pe care o descoperi cînd priveşti către vidul cosmic de la marginea cea mai îndepărtată a universului.

Înainte de a fi fost tîrît în camera de dedesubt, bărbatul masiv scăpase lanterna. Aceasta se rostogolise şi ajunsese lîngă peretele coridorului; acum fasciculul ei era îndreptat spre sacristie, dezvăluind prea puţine lucruri.

Molly nu îndrăzni să îndrepte lanterna spre groapă, de teamă că ar putea stîrni creatura ce se ridicase de acolo sau altele asemenea ei. De aceea o întinse bărbatului înalt, cerîndu-i să măture cu fasciculul sanctuarul şi să-i arate lui Neil orice ameninţări ar fi putut fi oprite, măcar o clipă, cu ajutorul unei împuşcături.

Apoi se lăsă repede în genunchi pe marginea gropii din podea şi o prinse pe fetiţă de braţe.

Urletele îngrozitoare ce se auzeau de jos nu o îndemnau pe fată să se lase salvată, ci o înghеţară. Nu voia să-şi desprindă degetele de scîndura zdrenţuită.

– Hai, te scot de acolo, te ridic, îi făgădui Molly.

Conţinînd trei striaţii de verde – măr crud, verde-jad şi verde-gălbui – ochii fetei cereau îndurare. Voia să fie ajutată, dar nu avea încredere.

Străduindu-se să stabilească o legătură care să spargă gheaţa care o făcea pe fetiţă să se ţină cu atîta putere, Molly o întrebă:

– Scumpo, cum te cheamă?

De jos se auzirã ţipetele bolborosite, cutremurãtoare ale bărbatului pierdut, o vînzoleală şi un zgomot ca de supt – şi, dincolo de toate acestea, o şoaptă rece pornită parcă dintr-o mie de glasuri hămesite.

Fetiţa începu să suspine îngrozită.

Gemenii, fraţii ei, aplecară deasupra gropii, iar Molly le ceru să se tragă îndărăt, însă unul din ei îşi încurajă sora:

– Bethany, vrea să te ajute. Las-o.

Evident, lucrul care purta înfăţişarea preotului mort se ridicase din nou în picioare, pentru că se auzi o nouă împuşcătură.

Printre reverberaţiile multiple ale zgomotului puştii, ce se lovea de bolţi şi de ferestrele cu vitralii, Neil îi strigă lui Molly:

– *Grăbeşte-te!*

– Bethany, o imploră ea, dă drumul scîndurii!

Urmă încă o bubuitură care, venind atît de curînd, îi sugeră lui Molly că nu cadavrul preotului era cea mai mare ameninţare.

Molly îşi fixă privirea asupra ochilor fetiţei şi nu şi-o desprinse pentru a vedea ce alte primejdii o pîndeau, apoi, cu toată pasiunea pe care o putea pune în glas, zise:

– Bethany, ai încredere în mine! Sînt gata să mor pentru tine. Dacă te scap, mă arunc după tine. *Ai încredere.*

În spatele ei izbucni o lumină gălbuie, strălucirea vibrantă a flăcărilor care sporesc. Lumînările dărîmate găsiseră ceva ce putea arde.

– *Ai încredere în mine!*

Privirea fetei alunecă spre dreapta lui Molly şi se opri din plîns.

Cîinele. Curajos, Virgil venise pînă la marginea sfîrtecată a scîndurii.

De jos, ultimul strigăt al bărbatului se transformă într-un geamăt, apoi se lăsă tăcerea.

Ţinînd-o strîns pe Bethany şi privind dincolo de ea, Molly nu văzu decît umbre întunecoase mişcîndu-se prin subsol, diferite nuanţe şi texturi de beznă neliniştită. Vocile şoptitoare păreau să fi fost îndemnuri grăbite şi furioase ori doar sunete fără conţinut.

Vreme de o clipă, Bethany păru să comunice cu cîinele. Apoi îi spuse lui Molly:

– Ajută-mă.

După care panică teribilă din ochii ei se potoli.

Ţinînd-o strîns de braţe, Molly ridică ca pe o pereche de gantere. Fata dădu drumul scîndurii şi, mişcînd din picioare de parcă ceva ar fi încercat să o prindă de ele, ieşi din groapă şi fu aşezată pe podea.

Reflecţiile flăcărilor jucau acum pe ziduri, plesneau ca nişte cozi strălucitoare de salamandră, descriind mişcări învoalte pe ferestre, adăugînd luciu suprafeţelor din lemn. Molly simţi mirosul de fum şi-l văzu încolăcindu-i-se gros şi unsuros pe după propriile picioare.

Îndemnîndu-i pe Bethany şi pe fraţii ei să treacă de spărtura din podea şi să ajungă pe un teren sigur, Molly aruncă o privire în spate şi văzu flăcările adevărate, nu doar reflectarea lor, în naos, desfăcîndu-se şi fluturînd ca flamurile unei naţiuni înnebunite după război.

Un cadavru cu părul aprins, şi ale cărui haine ardeau cu pălălăi, deschise poarta ce dădea în spaţiul destinat împărtăşaniei şi înaintă hotărît.

Molly se întoarse cu spatele la torţa mergătoare şi-l urmă pe bărbatul deşirat, care păşi în urma lui Bethany şi a fraţilor ei, ocolind scîndurile frînte, către Neil, Abby şi Johnny, către sacristie.

De astă dată, zguduiturile avură forţa unui seism. Podeaua tresăltă, căzu la loc, se undui.

Bărbatul înalt se împiedică, mai să cadă în groapă, dădu disperat din braţe, dar...

... Un văr al viermilor, frate al miriapodelor, soră a viespilor, bestia care părea să fi fost zeul tuturor insectelor *ţîşni* din subsol, despică abdomenul omului cu o ţepuşă la fel de lungă precum o lance de cavaler şi-l trase în adînc.

Molly simţi o căldură bruscă şi intensă în spate. Cu ochiul minţii, văzu mîna fierbinte a cadavrului arzînd întinzîndu-se să-i apuce părul. O rupse la fugă.

41

STRIGĂTELE BĂRBATULUI răzbătînd din bezna subsolului, pocnetele lemnului lins de flăcări, şuierături de origine necunoscută, ţipetele agitate ale copiilor speriaţi, şi Neil răcnind cuvinte frînte în fragmente de sunete din cauza bătăilor ca de baros ale inimii lui Molly...

Neil făcu un pas spre ea şi îndreptă arma ca şi cum ar fi vrut să o doboare. Ea se lăsă în jos şi se rostogoli prin fum, iar el trase pe deasupra ei.

Cu toate că-şi ţinu suflarea, simţise vaporii unsuroşi şi, cînd se ridică, înecîndu-se, simţi că trebuie să scuipe.

Din biserică, în şiruri, traversînd cîmpul în care se cultivau doar suflete, enoriaşii morţi, cu hainele de îngropăciune aprinse, se apropiau ca nişte sperietori, animaţi de o vrajă, unii arzînd, alţii răspîndind incendiul.

Podeaua se cutremură, zidurile se legănară, un vitraliu se crăpă de-a lungul unei linii plumbuite.

Virgil lătră de parcă ar fi zis: „E vremea să plecăm".

Molly încuviinţă.

O nouă detunătură a puştii.

Johnny recuperase lanterna scăpată de bărbatul corpolent. I-o dădu lui Molly.

Numai energie şi instinct, cu lanterna în mîna stîngă şi cu pistolul în dreapta, deschise uşa sacristiei cu o lovitură de picior.

Ţinu cu umărul uşa care dădu să se închidă la loc, pătrunse impetuos în încăpere, alungînd umbrele cu fasciculul lanternei, pregătită să tragă în orice lucru pe care doar lumina nu l-ar fi alungat.

Biserica se zgîlţîi, uşile dulapurilor se deschiseră brusc, iar ea trase două focuri în sutane şi odăjdii ca să fie sigură că acelea erau doar veşminte ce atîrnau pe umeraşe.

Virgil trecu pe lîngă ea, nepăsător la detunături, grăbindu-se spre uşa ce dădea afară.

Gemete adînci şi ululaţii semielectronice, amintind de cîntecul balenelor, se ridică din străfundurile biserici, venind parcă de la o sută de metri adîncime. De această dată, podeaua tremură şi *se scufundă*.

Întorcîndu-se ca să strige la copii, Molly descoperi că în urma ei veneau toţi cei cinci copii.

Dincolo de ei, Neil stătea în cadrul uşii, cu faţa spre sanctuar, pregătit să le acopere retragerea.

Podeaua devenise spongioasă, tremurînd ca o membrană la fiecare pas făcut de Molly. Deschise violent uşa ce dădea afară, iar cîinele ţîşni din biserică.

Atentă la orice forţe ostile – cunoscute, necunoscute şi inimaginabile – îi conduse pe copii în curtea prezbiteriului, unde lumina purpurie, deşi dimineaţa făcea loc amiezii, nu mai crescuse în intensitate. Plafonul de ceaţă continua să atîrne jos, atît de densă încît nu putea fi ghicită poziţia soarelui.

În afara micului lor grup, nu se mai vedeau semne de viaţă pămînteană sau de alt fel. Black Lake stătea încătuşat în nemişcare, învesmîntat în ceaţa vătuită, la fel de pregătit pentru eternitate ca un faraon îmbălsămat care aşteaptă să fie vîrît în sarcofag.

Imediat ce Neil ieşi cu spatele din sacristie, ajungînd în curte, înăuntrul bisericii păru că izbucneşte o furtună. Clădirea se cutremură sub o bubuitură de tunet, la fel de violentă ca un trăsnet care clatină cerurile.

Fărîme de mortar se desprinseră din zidurile de piatră. Praf şi resturi de hîrtie ieşiră plutind pe uşa deschisă a sacristiei.

În mod sigur, podeaua se prăbuşise în subsol. Vălătucul incendiului scăzu brusc, vreme de cîteva clipe, apoi crescu mai înalt şi mai strălucitor decît pînă atunci, iluminînd în nenumărate culori geometriile sacre ale ferestrelor cu vitralii.

Nici măcar mugetul incendiului dezlănţuit nu-i stîrni pe cetăţenii oraşului să iasă pe stradă. Aceştia stăteau ghemuiţi în propriile case, înarmaţi cu bîte de baseball şi arme uşoare, sau îşi căutaseră alte adăposturi – ori muriseră. Ori, chiar mai rău – deveniseră ferme vii pentru mucegaiul extraterestru, gazde vii pentru minunile entomologice ale altei lumi.

42

DRAMA BISERICII în flăcări se profila sclipitor pe fundalul sumbru, dar Molly se săturase de spectacol. Sperînd că prăbuşirea podelei şi furtuna de foc vor distruge ororile din subsol şi vor transforma cadavrele cotropite de vrajă în cenuşă şi resturi de oase carbonizate, se întoarse cu spatele şi-i îndemnă pe copii să traverseze curtea şi să iasă în stradă.

Cutremurat, dar mînat de o hotărîre sumbră, Neil li se alătură.

– Şi acum, încotro?

– Dacă Virgil ne mai conduce undeva, zise ea, o să-l urmăm, dar mai întîi mergem pînă la tavernă.

– De ce acolo?

Molly îşi adusese aminte că o lăsase acolo pe Cassie, fetiţa de nouă ani cu ochi ca de safir, fiica unor nehotărîţi.

Îşi mai amintise cum se plimbaseră cîinii de-a lungul şi de-a latul tavernei, mirosind cu asiduitate podeaua uzată. Presupusese atunci că savurau petele lăsate de mîncăruri apetisante şi de băutură vărsată.

Acum îşi schimbase părerea.

– Dacă taverna are subsol, sigur e ceva în el. Trebuie să-i scoatem pe oameni dinăuntru cît mai curînd.

Ajunseseră la şase metri de stradă cînd un refugiat apărut dintr-o halucinaţie produsă de LSD se ivi în semiobscuritatea purpurie, apropiindu-se din dreapta lor după ce traversase peluza casei parohiale. Se opriră, dar nu bătură în retragere imediat.

O colonie de mucegaiuri albe, mai mici, dar în rest la fel ca acelea pe care le văzuseră în nartexul bisericii St. Perpetua, se

deplasa: structuri rotunde, ca niște băşici, de diferite dimensiuni, mînjite de scursori lăptoase, şi mici saci, traversaţi de vinişoare, care se umflau şi dezumflau încontinuu, ca şi cum creatura ar fi fost întoarsă pe dos, scoţînd la iveală grupuri de organe interne. Înainta pe opt picioare scurte, care îi aminti lui Molly de un greier de Ierusalim[1] – cu aspect de insectă, dar groasă şi rezistentă.

Copiii se strînseră mai aproape de Molly. Ea descoperi că încrederea lor îi dădea curaj, drept răspuns la tăria pe care prezenţa ei le-o transmitea.

Neil scoase cîteva cartuşe din buzunar şi încărcă puşca.

Asimetrică, de două ori mai mare decît Virgil, fără a fi înaltă, arătarea înainta cu pas măsurat. Deşi nu părea să fie făcută pentru a se mişca iute şi nu avea nici un aparat vizual care să-l îndrume, Molly nu ignoră posibilitatea că hidoşenia se putea deplasa mult mai repede dacă era nevoie, ghidată de alte simţuri decît văzul, dar la fel de sigure.

Sătui şi mulţumiţi, şi crocodilii par lenţi şi greoi. Cînd sînt înfometaţi sau iritaţi, pot alerga mai repede decît cîinele sau omul.

Dacă năluca aceea solidă reprezenta un simplu mucegai sau altă specie sofisticată de plantă, atunci era puţin probabil să se dovedească un prădător primejdios din tradiţia plantelor carnivore din filmul *Magazinul ororilor*[2]. Pe de altă parte, plantelor nevinovate nu le cresc picioare ca să pornească în călătorie.

În spatele lor, geamurile bisericii explodară de căldură. O cascadă de cioburi multicolore căzu cu clinchete, alcătuind mozaicuri întunecate pe peluza udă.

Ca lumina lunii acoperită cînd şi cînd de nori dintr-un vis apăsat de psihoză, fulgere oranj se încolăciră pe peluza îmbibată de apă, peste mucegaiul bulbos şi dezgustător care acum, prin forma lui umflată şi unsuroasă, părea obscen.

Îşi aminti siguranţa pe care o avusese, cînd văzuse pentru prima oară specimenul mai mare din nartex, că era malign, dacă nu chiar răuvoitor. Şi *conştient*.

---

[1] Insectă din vestul Statelor Unite. Este dizgratioasă datorită capului cu aspect uman, trăieşte în galerii şi are o muşcătură foarte dureroasă. (n.tr.)

[2] Comedie horror (1960), care a devenit musical de success pe Broadway în 1982. În 1986, s-a realizat o versiune filmată a musicalului. (n.tr.)

Beat sau nu, Derek Sawtelle mersese pînă la esenţa lucrurilor cînd spusese că pe lumea de pe care veneau acei invadatori, probabil că diferenţele dintre viaţa animală şi vegetală nu erau chiar atît de clar definite ca pe Pămînt. Drept urmare, prădătorii nu puteau fi recunoscuţi cu uşurinţă de fiecare dată.

Creatura nu se abătu de la direcţia pe care o urmase dintru început, nu porni spre ei, ci mărşălui netulburată spre sud. Le tăie calea şi continuă să se deplaseze.

În timp ce se îndepărta, lucrul scoase un sunet pe cît de neaşteptat, pe atît de tulburător, încît Molly simţi că raţiunea şovăie, aşa cum se întîmplă cu o monedă rotită, care îşi pierde din viteza de rotaţie. Lucrul, atrocitatea palidă, scoase un strigăt care semăna cu plînsul tăcut al unei femei lovite de nenorocire, un plîns mut, dar încărcat de suferinţă nespusă.

Vreme de o clipă, încercă să respingă ideea că acea creatură se lamenta, şi de aceea privi în jur, căutînd din ochi o siluetă umană care putea glăsui astfel. Nu zări pe nimeni.

Într-adevăr, oribilitatea pe opt picioare jelea, deşi felul în care plîngea îi era firesc, probabil, nu mimat, o similitudine explicabilă doar de pura întîmplare.

A interpreta sunetul drept necaz sau nenorocire era, fără îndoială, o greşeală. Ţipătul unui cufundar, care sfîşie neclintirea unui lac într-o noapte de vară, poate sugera singurătatea pentru urechea umană, chiar dacă nu tocmai singurătatea este starea de spirit pe care vrea să o exprime cufundarul.

Cu toate acestea, auzind un ţipăt atît de sfîşietor uman scos de o creatură atît de ciudată şi respingătoare din toate punctele de vedere, orice om ar fi fost cuprins de un fior îngheţat de nelinişte.

Lucrul tăcu – dar, o clipă mai apoi, dintre sau din spatele unor case de peste drum, se auzi un ţipăt de răspuns.

Aşadar, un seamăn de-al lui se găsea acolo, iar cel care ţipase primul se opri, monstruos, ca şi cum ar fi ascultat răspunsul.

Apoi se auzi un al doilea răspuns, venind din altă direcţie, la fel de slab – însă acesta avea un timbru mai profund şi nu mai semăna cu plînsul unei femei, ci cu acela al unui bărbat.

După ce vocile tăcură, monstrul porni din nou la drum, urmîndu-şi calea de la început.

Suprareal. Ireal. Prea real.

– Uite, zise Neil, arătînd către nord.

O altă luminozitate, semănînd cu aceea care plutise pe deasupra lor pe La Cresta Avenue, apăru în ceaţa densă, călătorind fără zgomot de-a curmezişul oraşului, de la nord-est spre sud-vest.

– Şi acolo.

Dinspre vest, apăruse o a doua navă luminoasă şi se îndrepta spre est pe un traseu sinuos.

În spatele perdelei de ceaţă care ascundea mai totul, stăpînii cerului îşi continuau operaţiunile de cucerire.

PARTEA A ŞASEA

Dar în spatele meu într-o rece suflare aud
Zăngănitul oaselor şi un chicotit cu gura pînă la urechi.[1]

T.S. Eliot, *Ţara pustie*

[1] Versiune Alex Moldovan, *The Waste Land*, Ed. Paralela 45, 2004. (n.tr.)

43

DE LA BISERICA ST. PERPETUA pînă la taverna Tail of the Wolf, Johnny şi Abby merseră aproape de Neil, în vreme ce Virgil rămase în urma lor, atent la orice primejdie de a fi atacaţi din spate sau din flancuri. Cîinele părea să fi înţeles că, deocamdată, sarcina lui principală era de a păzi, nu de a conduce.

În fruntea micii coloane, mergînd cu gemenii şi cu sora lor, Molly află că îi chema Eric şi Elric Crudup, născuţi de Anul Nou în urmă cu zece ani. Primiseră numele unor eroi vikingi, deşi nici unul din părinţi nu se putea lăuda cu strămoşi scandinavi.

– Lui mami şi tati le plac Aquavit şi berea Elephant, spuse Eric. Le beau una după alta.

– Aquavit şi berea Elephant sînt făcute în ţările scandinave, explică Eric.

Sora lor – cu aspect mai nordic decît fraţii ei datorită părului blond – era cunoscută mai mult după numele mijlociu, Bethany, pentru că primul era Grendel.

Părinţii îi dăduseră numele de Grendel ştiind că era de origine scandinavă. Fata împlinise deja patru ani cînd ei aflară că numele fusese purtat de monstrul ucis de Beowulf. Cunoştinţele lor de mitologie scandinavă şi de literatură engleză nu se ridicaseră la nivelul la care apreciau cele mai bune băuturi din Scandinavia.

Nici unul din cei doi bărbaţi care pieriseră în biserică nu erau rude ale copiilor. Cel corpolent, pe care îl cunoscuseră – dar nu

bine – drept domnul Fosburke, preda la clasa a şasea din şcoala lor. Nu ştiau cine era celînalt.

Eric, Elric şi Bethany credeau că părinţii lor trăiau, deşi ei – şi bunica din partea mamei, care locuia cu ei – „ieşiseră prin acoperiş", în cursul nopţii, lăsîndu-i pe cei mici să-şi poarte singuri de grijă.

Ulterior, cînd se oprise curentul, copiii se simţiseră prea speriaţi ca să mai rămînă acasă. Fugiseră două intersecţii prin ploaie ca să se adăpostească în biserică. Unde îi găsise răul.

„... Ieşiseră prin acoperiş..."

Sub marea de ceaţă purpurie, în lumina scăzută a soarelui înecat, în care demonii şi ameninţările de pe altă lume fuseseră eliberate în număr neştiut, Molly trebuia să fie atentă la fiecare umbră, ce putea fi chiar o umbră sau o ameninţare mortală. Cum se grăbeau, nu se putea concentra îndeajuns la discuţie ca să afle de la cei trei copii ce înţelegeau mai precis prin „ieşiseră prin acoperiş".

Copiii păşeau iute alături de ea, dornici să povestească tot ce văzuseră.

– S-au ridicat pur şi simplu din camera de zi, spuse Bethany, care părea să fi depăşit în mod remarcabil trauma produsă de şederea ei, ca o momeală, deasupra culcuşului din subsol al insectelor cu aspect oribil.

– Au plutit ca nişte astronauţi cînd nu e gravitaţie, zise Elric.

– Noi am fugit la etaj, explică Eric.

– Şi i-am găsit în dormitor, dar au continuat să se înalţe, completă Elric.

– M-am speriat, zise Bethany.

– Ne-am speriat toţi, confirmară gemenii în acelaşi timp.

– Dar bunica, nu. Ea nu s-a speriat.

– A înnebunit, afirmă Eric.

Bethany se simţi jignită.

– Ba nu.

– Era nebună de legat, insistă Eric. Rîdea. Am auzit-o rîzînd.

Dintr-o curte sau alee din apropiere, se auzi plînsul unei femei, care poate pornise din pieptul unei văduve sau mame nenorocite, dar Molly nu era dispusă să creadă nici una, nici alta.

În vremuri normale, s-ar fi dus imediat să vadă despre ce era vorba, să ofere ajutor, consolare... Acum nu îndrăznea să ofere consolare decît copiilor. Ţipetele de suferinţă şi durere erau o

capcană, iar mila ei putea fi răsplătită de vreun cîrlig, gheară sau ţepuşă.

Începu să păşească mai energic, gîndindu-se la Cassie, care rămăsese în tavernă, în grija beţivilor şi a celor ce se autoamăgeau, iar copiii Crudup iuţiră şi ei pasul.

– În orice caz, bunica a înnebunit mai tîrziu, spuse Elric. Întîi am fugit la etaj şi am văzut cum ei au ieşit prin podea, direct din camera de zi.

– Şi după aceea au plutit drept prin tavan, a adăugat Eric.

– S-au agăţat de noi, spuse Bethany, ca şi cum i-am fi putut opri, dar noi eram speriaţi, şi oricum nu puteam să-i ţinem.

– Nu s-au putut agăţa de nimic. Eric părea supărat în legătură cu fapte rele comise cu mult înainte să înceapă cucerirea Pămîntului.

– Cînd s-a întîmplat din nou, îşi aminti Elric, am încercat să o ţin pe bunica de un picior.

– Şi eu l-am ţinut pe Elric, fiindcă mă temeam că o să plece cu ea, spuse Bethany.

Năucită de povestea aceea, care cu altă ocazie ar fi sunat ca relatarea unui coşmar sau halucinaţie şi ar fi putut fi lesne ignorată, Molly zise:

– Dar ce vreţi să spuneţi, chiar au trecut *prin* tavan?

– Da, întări Eric. De parcă n-ar fi fost solid, ci doar *visul* unui tavan.

– Ca atunci cînd magicianul îşi bagă asistenta într-o cutie şi o taie în două, cînd lama trece prin picioarele ei, dar ea nu păţeşte nimic, iar lama se îndoaie, explică Elric.

– Am crezut c-o să plutim şi noi, pentru că aşa li s-a întîmplat lor, şi-a amintit Bethany, dar n-a fost aşa.

– Ne-am suit pe scara care dă în pod şi urlau acolo, spuse Eric.

– Bunica, nu, ţinu să precizeze Bethany.

– Aşa e. Ea se pregătea să înnebunească mai tîrziu.

– Nu-i adevărat.

– Ba da.

– În fine, continuă Elric, urlau şi încercau să se agaţe de ceva, de bîrnele din pod.

– Şi ţipau la mine şi la Elric, spuse Eric. „Ticăloşi mici, faceţi ceva."

– Au spus ei mai multe şi mai rele decît „ticăloşi", spuse Bethany. Dar ne-am înţeles cu *luni* în urmă să nu vorbim aşa ca ei.

– Am fi făcut ceva, explică Eric, dar nu aveam ce, iar ei nu se puteau ţine de nimic, şi au ieşit prin acoperiş.

Dădură colţul şi intrară pe o stradă unde jumătate din copaci erau decoraţi cu muşchi cenuşiu, amintind de o scenă din mlaştinile din Louisiana sau de mintea lui Poe cînd consuma opiu. Trunchiurile strîmbate erau pline de licheni luminoşi şi deformate de excrescenţe cum Molly nu mai văzuse pînă atunci, forme ca nişte viermi inelaţi, de dimensiunile unui capac de pubelă, graşi şi colcăind pe sub scoarţă.

– Noi n-am putut ajunge pe acoperiş, îi spuse Elric lui Molly, aşa că n-am văzut ce s-a întîmplat după aceea.

– Dar i-am auzit, spuse Bethany cu un aer solemn.

– Răcneau, spuse Eric, în ploaie, deasupra casei.

– Ne-am speriat.

– Tare de tot.

– Iar glasurile au dispărut în ceaţă, spuse Eric.

– Au fost teleportaţi, explică Bethany.

– La nava-mamă, rostiră la unison gemenii, educaţi de secolul tehno-fanteziilor în care fuseseră procreaţi de părinţi.

– Nava-mamă. Aşa credem noi, aprobă sora lor. Cred că o să se întoarcă. Oamenii care sînt teleportaţi în sus sînt aduşi înapoi mai tîrziu, dar uneori în alte locuri.

Cu toate că mergeau pe mijlocul străzii, trebuiră să treacă pe sub ramurile lungi ale copacilor infectaţi. Molly ar fi vrut să se întoarcă, dar mai aveau puţin pînă la tavernă.

În neclintirea aceea fără nici o adiere, lui Molly i se păru că aude zgomote furişe deasupra capului. Privind printre gene în sus, prin reţeaua de ramuri, care de la înălţimea de cinci metri dispăreau în ceaţa purpurie, nu putu vedea mare lucru, pentru că ramurile desfrunzite aveau frunze şi erau infestate de muşchi.

Speriaţi şi ei, copiii găsiră că era mai bine să vorbească la trecerea prin pădurea bîntuită.

– Cînd ne-am dus în pod, după bunica, îi zise Elric lui Molly, am găsit ceva, dar nu l-am văzut de la început.

– Dar l-am mirosit imediat, zise Eric.

– Mirosea a ou stricat şi a chibrituri arse, preciză Bethany.

– Ba mirosea a baligă, zise Elric de-a dreptul.

– A excremente, îl corectă Bethany, care dezaproba cu hotărîre cuvintele vulgare. A ouă stricate, chibrituri arse şi excremente.

Prin spaţiile libere din reţeaua crengilor de deasupra lor, avînd ca fundal strălucirea purpurie a plafonului de ceaţă, Molly văzu o mişcare rapidă şi fluidă. Distinse prea puţin ca să aprecieze forma sau dimensiunile lucrului care îi urmărea din ram în ram.

– Noi n-am văzut lucrul decît după ce a ieşit bunica prin acoperiş, spuse Elric.

– Şi nici atunci nu l-am văzut bine, îşi aminti Bethany.

– Lumina încă nu se stinsese, spuse Eric, aşa că-n pod ardea un bec.

Elric îşi aminti.

– Dar cînd te uitai direct la el, nu puteai vedea nici un detaliu, ci doar forma.

– Dar şi forma era *schimbătoare*, a spuse Bethany.

– Cel mai bine îl vedeai cu colţul ochiului, povesti Eric. Era între noi şi uşa de urcare în pod, şi venea drept spre noi.

– Şi-atunci ne-am speriat al naibii de tare, spuse Bethany.

– Să facem pe noi, spuse Elric, apoi îşi ceru scuze faţă de sora lui, deşi nu pe deplin sincer. Iartă-mă, Grendel.

– Idiot, zise fata.

– Tîmpito.

– Jigodie, puse ea la punct.

Cu cît mergeau mai mult pe sub bolta formată de ramuri, cu atît percepea Molly mai multă mişcare exact deasupra lor, deşi acele mişcări rămaseseră furişe. Bănui că deplasarea ei şi a copiilor era însoţită de numeroase prezenţe arboricole, nu doar de o singură creatură.

Cînd aruncă o privire înapoi către Neil, Abby, Johnny şi Virgil, observă că şi ei îşi dăduseră seama de prezenţa călătorilor nevăzuţi din copaci.

Neil avea puşca în ambele mîini, ţinînd-o nu foarte strîns, cu ţeava în sus, gata să o rotească la stînga sau dreapta şi să tragă în ramuri la primul semn de pericol. Acest bărbat încîntător îşi petrecuse treizeci şi doi de ani în căutări calme – savant, păstor, producător de mobilier –, dar în cursul nopţii se dovedise un protector curajos.

– Chestia din pod putea să ne ia pe toţi, dacă ea nu ar fi făcut-o să se retragă, spuse Elric.

– *Sigur* nu ne prindea ea pe noi, susţinu Bethany.

– A apărut ca din aer. Ca tipul din filmul acela vechi, *Războiul Stelelor,* spuse Eric, numai că ea nu era tip şi nici n-avea sabie luminoasă – da' nici n-avea sabie.

Imediat în faţa lui Molly, deşi netulburate de vreo boare, frunzele vorbeau altor frunze, muşchiul tremura auzind conversaţia, iar mîna unuia dintre urmăritorii lor apăru, doar mîna, prinzîndu-se de o ramură, ca să-şi păstreze echilibrul.

– Obi-Wan Kenobi, spuse Elric.

– Aşa e, aprobă Bethany. Moşul acela.

Mîna apărută era la fel de mare ca mîna lui Molly, avînd doar un deget în plus, extrem de puternică după aspect, de un carmin-închis, cu solzi ca de reptilă.

– Nu era chiar aşa de bătrînă, spuse Eric.

– Ba era, îl contrazise Bethany.

– Nu era la fel de bătrînă ca moşul din *Războiul Stelelor.*

– Mda, nu era.

Cu cîte patru falange la fiecare deget, terminat cu gheare negre, la fel de ascuţite ca ghimpii trandafirului, mîna stacojie dădu drumul ramurii şi dispăru în frunziş, dovedind că agila creatură pornise înaintea lor.

Revenind la prezenţa ameninţătoare întîlnită în podul casei lor, Elric spuse:

– Nu ştiu cum de-a reuşit să facă să stea departe de noi.

– A vrăjit-o, fu de părere Bethany.

Molly se întrebă cum de putea o creatură de dimensiunile ei să se deplaseze atît de repede dintr-un copac în altul, şi totuşi într-o linişte aproape deplină, şi fără să tulbure frunzele şi muşchiul. Şi se mai întrebă cîte asemenea creaturi viermuiau prin ramuri atît dedesubtul, cît şi deasupra ceţei dense.

– N-a făcut farmece s-o găsească, spuse iritat Eric.

– Cuvinte magice, insistă Bethany. „Forţa să fie cu tine."

Molly se gîndi că trebui să se deplaseze încontinuu. Intuiţia îi spunea că orice ezitare ar putea fi interpretată drept slăbiciune şi orice semn de slăbiciune ar oferi şansa de-a fi atacaţi.

– Ce-i prostia asta? făcu Eric. N-a spus „forţa să fie cu tine" şi nici altă chestie dintr-asta.

– Bine, şi-atunci ce-a zis?

Ajunseseră la vreo douăzeci de metri de intersecţie. În faţa lor se găsea Main Street, cu trei benzi late de circulaţie, nu două, şi acelea înguste; copacii nu acopereau toată lăţimea străzii, ca aici.

– Nu-mi aduc aminte ce-a zis, recunoscu Eric.

– Nici eu, spuse fratele lui.

– Dar tot a zis *ceva,* susţinu Bethany.

La trei paşi în faţa lor, mîna stacojie a unei creaturi apăru pe o creangă altfel desfrunzită.

Molly se gîndi să tragă cu pistolul în copac. Chiar dacă ar fi nimerit creatura şi ar fi ucis-o, ar fi fost un gest nesăbuit. Instinctul – care, alături de intuiţie, rămînea unul dintre puţinele lucruri care să o îndrume – îi spunea că, dacă ar trage, ar putea declanşa atacul dezlănţuit al altor creaturi aflate pe autostrăzile din crengi de deasupra capului.

Simultan cu apariţia mîinii, o anexă, lungă de cel puţin un metru şi treizeci de centimetri, de culoare roşie cu pete verzi, cu grosimea de peste trei centimetri la bază, dar devenind ca un bici cu şfichi subţire şi tăios la capăt, probabil o coadă, alunecă dintre frunze, coborî în faţa lor într-un arc lenevos – apoi plesni în sus, retezînd din muşchii prinşi de ramuri, şi dispăru.

Bethany şi fraţii ei văzuseră acel spectacol al cozii sinuoase. Era evident că pentru ei fusese pregătit. Coada avea rostul de a constitui o provocare şi de a crea panică.

Copiii se opriră, agăţîndu-se unul de celălalt.

– Nu vă opriţi, le şopti Molly, dar să nu fugiţi. Mergeţi. La fel ca pînă acum.

Teama îi făcuse precauţi pe copii, însă mersul la pas era mai bun decît goana care ar fi putut, aşa cum se întîmplă în cazul tigrilor, să declanşeze o urmărire. Iar unei vînători nu aveau cum să-i reziste.

Se găseau la zece metri de capătul bolţii înfrunzite de deasupra străzii.

Ca şi cum toate acele lucruri îngrozitoare ar fi alcătuit o compoziţie nebunească, organizată şi orchestrată în cel mai mic amănunt, din ceaţa dimineţii se auzi din nou plîns de femeie, căruia îi răspunse un vaier la fel de nenorocit scos de un bărbat, şi, de asemenea, de undeva din faţa lui Molly, se auzi zăngănitul unui capac de canalizare, lovit pe dedesubt de vreo creatură neliniştită. Probabil era corpul fără cap al lui Ken Halleck.

44

PLÎNS UMAN VENIND din surse inumane, reptile roşiatice mari cît leoparzii umblînd prin copaci, un bărbat fără cap sau ceva şi mai rău făcîndu-şi de lucru cu capacul canalizării – anarhie dezlănţuită în întreaga lume, o maree mînjită de sînge care ameninţa să smulgă starea de sănătate mintală din rădăcini, să o plivească de parcă ar fi fost o buruiană şi să o azvîrle.

Molly continuă să meargă, deşi se îndoia că va scăpa de sub bolta copacilor. Spre uimirea ei, ajunseră la intersecţia cu Main Street, unde singura arhitectură de deasupra capului era reprezentată de bolţile purpurii, mereu schimbătoare, din ceaţă peste ceaţă.

Înainte de a reuşi să-şi trezească în suflet măcar o speranţă firavă, una dintre navele mute şi luminoase apăru din nou din neguri, gonind către ei dinspre vest cu atîta rapiditate, încît, la şase secunde după ce o zărise, ea îi şi ajunsese deasupra capului. O formă fără formă. O lumină care nu-şi dezvăluia sursa. Puterea ei impresionantă era sugerată de nemişcarea absolută a levitaţiei ei.

Ca şi mai devreme, Molly se simţi examinată pînă la nivel celular, fiecare firicel din încrengătură bogată a emoţiilor ei fiind cartografiat, fiecare întorsătură a gîndurilor, de la cea mai luminoasă la cea mai întunecată, fiind explorată instantaneu şi înţeleasă în cel mai mic amănunt. Prin raze analitice, curenţi palpatori, scanări telepatice, printr-o ştiinţă şi o tehnologie care depăşeau capacitatea minţii umane, era răsfoită şi *cunoscută*.

În cazul întîlnirii precedente se simţise dezbrăcată, îngrozită şi ruşinată. Acum se simţea la fel ca mai devreme.

Copiii păreau orbiţi, lucru uşor de anticipat, şi temători, aşa cum se cuvenea, însă ea nu credea că vreunul dintre ei se simţea la fel de profund agresat ca ea.

Aruncînd o privire la Neil, pe a cărui faţă ea putea oricînd să citească extrem de multe, Molly observă mai mult decît teama brută; recunoscu teroarea, cu toate subtilităţile ei, începînd cu iritarea şi anxietatea, pînă la panica incipientă, dar şi ceea ce ar fi putut fi interpretată ca o părere de rău cumplită. Iar părerea de rău lupta cu furia în faţa acelei examinări intruzive, căreia nu i se putea da un nume mai precis decît „viol psihologic".

Inima i se umplu de furie, într-o măsură ce rivaliza cu sîngele, pentru că avu senzaţia că, dacă lumea avea să fie luată în robie şi dacă toţi urmau să fie măcelăriţi mai curînd sau mai tîrziu, atunci li se datora măcar îndurarea unei morţi rapide şi uşoare. În schimb, simţea că devenise o jucărie vie, ţinută în lesă de un stăpîn perfid: chinuită cu sălbăticie, ameninţată şi torturată.

Nu-şi putea explica felul în care o specie extraterestră, cu o mie de ani mai avansată decît umanitatea, avînd înţelepciunea de a depăşi limitele de viteză a luminii şi capabilă să traverseze galaxii într-un timp atît de scurt, putea fi atît de barbară, atît de nemiloasă. O civilizaţie suficient de sofisticată pentru a construi nave mai mari decît munţii şi maşini în stare să transforme lumi întregi în doar cîteva ore ar fi trebuit să fie şi o civilizaţie extrem de sensibilă la suferinţă şi nedreptate.

O specie capabilă de distrugeri nemiloase, comise în noaptea ce abia se încheiase, sigur nu avea conştiinţă ori sentimente de remuşcare, fiind sociopată în mod incurabil.

Perversă şi rea.

Desigur, o civilizaţie constituită de indivizi motivaţi doar de interes personal, incapabili de empatie, fără milă faţă de alţii, nu va atinge culmi de măreţie. Răul se va întoarce asupra lui însuşi, aşa cum se întîmplă întotdeauna, iar o asemenea specie s-ar nărui cu mult înainte de a putea ajunge la stele.

Doar dacă...

Doar dacă nu cumva era un *stup,* situaţie în care indivizii nu aveau conştiinţă, lipsindu-le pînă şi conceptul de milă, astfel că ei găseau plăcere în cruzime, şi nu aveau o personalitate individuală care să se

deosebească de aceea a altor miliarde de semeni. În acea situaţie, fiecare îşi direcţiona impulsurile rele în afara stupului, dedicîndu-şi întreaga capacitate intelectuală pentru crearea de tehnologii vicioase, în interesul prosperităţii răului tuturor. Nevoia lor de a distruge, furia lor implacabilă, se îndreptau asupra a tot ce nu aparţinea stupului sau nu îi era de folos acestuia. Pentru asta, indivizii era gata să radă, să distrugă şi, înlăture tot ce le stătea în cale.

Chiar dacă ar fi colonizat Pămîntul timp de un deceniu sau un secol, pînă la urmă tot ar fi plecat spre altă lume, lăsînd în urmă o sferă lipsită de viaţă, pustie ca Marte, doar nisip şi stînci, gheaţă şi vînt care urlă sfîşietor.

Distrugătorii încă nevăzuţi ai lumilor *simţeau plăcere* văzînd haosul dezlănţuit de ei, teroarea şi sîngele vărsat. Dorinţa lor principală era distrugerea a tot ce era diferit de ei, iar singura lor satisfacţie era să contemple suferinţa creată. Acel adevăr era confirmat de tot ce se vedea în Black Lake.

Toate acele gînduri o frămîntau pe Molly în timp ce-i îndruma pe copii de-a lungul Main Street, pe sub nava ce atîrna tăcută din cer. Reflecţiile luminoase ale vasului învăluit de ceaţă jucau pe pavaj, de parcă i-ar fi urmărit pas cu pas pînă la tavernă.

La uşă nu găsiră pe nimeni stînd de pază.

Ca şi mai devreme, reclamele de neon ale companiilor producătoare de bere, aflate în vitrine, erau acum stinse şi ascunse de storurile coborîte. De afară nu se vedea nimic din interiorul tavernei.

Pactul pe care îl încheiase Molly cu Neil – acela că vor merge pretutindeni împreună, că vor muri alături dacă moartea îi va găsi şi că nu-l vor lăsa pe celălalt să moară singur – trebuia schimbat.

Dacă intrau amîndoi în tavernă să-i convingă pe cei dinăuntru că în subsol li se pregătea o formă cumplită de moarte, atunci cei cinci copii aveau să rămînă singuri afară. Prăzi uşoare.

Pe de altă parte, dacă intrau cu copiii, se putea să-i expună la aceleaşi orori de care abia îi salvaseră în biserică – sau la ceva mai rău, ţinînd seama că, ceas după ceas, inamicul se specializase în a face rău.

În situaţia aceea, precum şi în altele din viitor, ea şi Neil trebuiau să se despartă. Dacă nu aveau curaj să acţioneze singuri cînd era nevoie, puteau merge direct la bancă, împreună cu cei cinci copii faţă de care îşi luaseră o răspundere, şi să uite de ceilalţi copii care ar fi avut nevoie de ei.

Copii precum Cassie. Care se afla în tavernă.

Neil vru să intre, însă conveniseră că care rămînea cu copiii trebuia să fie înarmat cu puşca.

Arătînd spre nava luminoasă care plutea prin ceaţă. Molly spuse:

– N-o s-o dărîmăm cu o puşcă, dar alicele, cu dispersia lor, sigur descurajează mai multe animale şi insecte mari decît toate gloanţele din pistolul meu.

Neil încercă să-i dea puşca, dar ea refuză să o primească. Nu trăsese cu puşca pînă atunci. Bănuia că reculul puternic ar fi împiedicat-o să tragă precis, asta cel puţin pînă învăţa cum să-l compenseze.

Doar un dement sau un depresiv cu tendinţe de suicid s-ar apuca să înveţe cum să mînuiască o armă în toiul bătăliei.

Neil avea să rămînă în stradă, ca să-i apere pe copii.

Înarmată cu pistolul de 9 mm, Molly voia să intre în tavernă şi să-i sfătuiască pe cei dinăuntru să plece şi, într-un fel sau altul, să o scoată pe Cassie de acolo.

De-a lungul Main Street, nimic nu se mişca în semiobscuritate, în afară de ceaţa violacee, care plutea molatică în acea dimineaţă lipsită de orice adiere.

Black Lake era învăluit de tăcerea unei insecte captive într-o bucată de ambră, tăcerea unei fosile ascunse în miezul unei pietre.

Apoi, de departe se auzi plînsul unui bărbat. O femeie îi răspunse tot plîngînd. Apoi încă un bărbat.

Toate cele trei plînsete erau pătrunse de emoţie, convingătoare, asta pînă ce se descopereau cadenţele similare ale tuturor acelor suferinţe.

Aerul dimineţii se încălzise. Molly îşi scoase pelerina de ploaie.

Dragonii roşii din copaci probabil că urmăreau totul de la distanţă. Probabil că ei vînau doar în copaci. Sau poate coborau să ucidă pe stradă; nici nu avea importanţă, presupuse ea, pentru că, dacă nu erau ei, atunci se găseau alte creaturi ucigaşe.

La cinci metri deasupra capului, ceaţa groasă ca o catifea era o draperie trasă între umanitatea muribundă – care era atît protagonistă a tragediei, cît şi spectatoare – şi ultimul act al Armagedonului. Decoratorii aduceau pe scenă recuzita pentru scena finală.

Vigilentă, nava luminoasă apăru deasupra. Molly încă nu se obişnuise cu examinarea atotpătrunzătoare a celor de la bordul ei. Se simţea umilită, curios de ruşinată, înspăimîntată şi furioasă.

Considera că era bine să-şi alimenteze furia. Ca şi speranţa, ţinea disperarea departe.

Virgil îi linse palma stîngă, apoi reveni la rolul lui de paznic al copiilor în oraşul mort.

Nu era nevoie ca Molly să-i spună lui Neil că-l iubeşte. El ştia asta. Iar ea ştia ce reprezenta pentru el. Amîndoi îşi comunicau totul doar printr-o privire, o simplă atingere.

Cu pistolul într-o mînă şi cu lanterna în cealaltă, Molly intră în tavernă.

45

CA ŞI MAI DEVREME, flăcările mîncau din fitilurile zecilor de lumînări aflate în globuri de sticlă de culoarea ambrei. În lumina liniştitoare a lumînărilor, pereţii şi tavanul tavernei lui Russell Tewkes păreau să tremure ca nişte draperii pictate.

Şi aerul părea luminos, similar atmosferei dintr-un vis al îngerilor, şi vreme de un moment, Molly se simţi uşurată gîndindu-se că toţi cei care rămăseseră acolo plecaseră pînă la urmă. În separeuri sau la mese nu mai era nimeni. Nici la bar şi nici Tewkes nu mai era acolo.

Derek şi băutorii plecaseră. La fel şi iubitorii de pace. Ca şi nehotărîţii, între care se găsise şi Cassie.

Dacă nu ar fi examinat locul încă o secundă, dacă s-ar fi întors să iasă, ar fi socotit că toţi plecaseră spre bancă, pentru a da o mînă de ajutor la pregătirea măsurilor de apărare. Zăbovind, Molly îşi dădu seama că scenariul preferat de ea acolo nu se derulase tocmai.

În primul rînd, armele. Puşti, puşti de vînătoare şi pistoale, toate rămăseseră lîngă perete.

Băutorii şi iubitorii de pace nu fuseseră înarmaţi, însă mulţi dintre nehotărîţi se pregătiseră să se apere dacă, într-un tîrziu, socoteau că autoapărarea devenea necesară sau de dorit. *Nu toţi* ar fi ieşit în lumea aceea schimbată sau în schimbare fără să aibă o armă în mînă.

În al doilea rînd, hainele. Fulgarinele şi jachetele rămăseseră pe scaune. Apoi văzu bluze şi cămăşi, plus o pereche de blugi.

Aventurîndu-se mai departe de uşa de intrare, pătrunzînd mai adînc în tavernă, găsi alte obiecte de îmbrăcăminte abandonate pe podea. Pantaloni normali, kaki, blugi, cămăşi, bluze, şosete, lenjerie bărbătească şi de damă. Pantofi, ghete, curele şi pălării de ploaie.

Semne de violenţă – pe podea zăceau nasturi de toate culorile şi stilurile. Hainele fuseseră sfîşiate cu atîta furie sau frenezie, încît nasturii săriseră din cusături. Numeroase obiecte de îmbrăcăminte erau sfîşiate de-a lungul cusăturilor.

Şi totuşi nu se trăsese cu nici o armă.

Tăcerea domnea deplină ca un lac adînc. Molly îşi ţinu suflarea, ascultă, însă urechile puteau la fel de bine să-i fie astupate de apa oceanului.

Lovi uşor cîţiva nasturi. Zdrăngăniră, rostogolindu-se pe scîndurile podelei şi dovedindu-i că încă nu asurzise.

Şi ceasurile de mînă fuseseră azvîrlite. Sclipeau pe mese şi pe podea, cu căldura aurului, strălucirea rece a argintului; coliere, medalioane, brăţări, inele.

Curioasă să afle ce se întîmplase, Molly nu putea decît să presupună că toţi cei treizeci, patruzeci de oameni care lipseau fuseseră siliţi să se dezbrace în ciuda voinţei lor. Pentru că îi cunoscuse pe unii dintre ei, iar aceştia fuseseră oameni decenţi, nu-şi putu imagina că ei s-ar fi despuiat de bunăvoie.

Şi fără să se tragă un foc.

Aşadar... poate fuseseră cuprinşi de o nebunie comună, care rezultase după ingerarea accidentală a unei toxine care produsese o psihoză.

Anumite mucegaiuri exotice, rar întîlnite, inclusiv unul care îşi găsea gazdă în porumb, puteau provoca halucinaţii vizuale şi auditive, şi se putea întîmpla ca în urma unei isterii de masă să dispară o întreagă comunitate. Unii considerau că aceasta era explicaţia de bază – nu doar fanatismul religios – privind tribunalele care judecau vrăjitoare în Salem, pentru că acestea apăreau în anotimpul în care mucegaiurile erau mai active.

Mucegaiurile erau o clasă de ciuperci, iar ciupercile păreau să formeze o categorie mai importantă a ecosistemului extraterestru invadator decît era în ordinea firească a Pămîntului.

Toxinele produse de ciupercile extraterestre puteau provoca iluzii, halucinaţii în masă sau chiar isterie de un tip şi o intensitate

încă necunoscute experienţei umane. Psihoză temporară. Nebunie ireversibilă. Poate chiar demenţă criminală.

Pe mese şi pe podea se vedeau sticle de bere, toate sparte. De Corona. Heinecken. Dos Equis.

Unele păreau sparte intenţionat, pentru a crea arme tăioase. Gîtul lung al unei sticle de Corona putea deveni un mîner util, iar corpul spart al sticlei se transforma într-o lamă ascuţită cu multe tăişuri.

Pe una dintre aceste arme tăioase, Molly găsi sînge. Apoi, pe alta. Şi pe o a treia. Încă umed.

Picături arteriale pătau cîteva articole aruncate de îmbrăcăminte, deşi volumul redus nu indica măcel în masă sau o încăierare.

Dar lipseau aproape patruzeci de persoane. Evident, goale puşcă. Dar... în viaţă? Moarte? Unde?

Încă o dată, Molly îşi ţinu suflarea, impunîndu-şi să asculte *dincolo* de bătăile ritmice ale inimii, dar nu auzi nimic.

În partea din fund a sălii, dincolo de mese, se afla holul ce dădea spre grupurile sanitare pentru bărbaţi şi femei. Spre dreapta holului, în peretele din spate al acestei încăperi se vedea o uşă pe care scria: NUMAI PENTRU ANGAJAŢI.

Lumina lumînărilor din partea din faţă a tavernei, unde stătuseră adunaţi mai toţi orăşenii, nu alunga umbrele din partea din spate a încăperii. Şi totuşi, datorită luminii nesigure, reuşi să observe că uşa, care era închisă, cînd fusese ea aici stătea deschisă pe sfert.

Nu era prea încîntată să continue explorarea de una singură, însoţită doar de o hoardă de aşteptări îngrozitoare.

Considerînd că probabil avea să-şi trăiască restul zilelor într-un hăţiş de enigme şi secrete, putea să supravieţuiască şi fără să aibă răspuns la acel mister. Deşi era din fire o persoană curioasă, acum i se părea că preţul curiozităţii ar fi acelaşi ca şi cel plătit de motanul curios – moartea.

Un singur lucru o făcea să nu se retragă. Gîndul la Cassie.

Dacă fata era încă în viaţă, probabil că era în primejdie şi suferea mult. Nu putea să o abandoneze.

Poate coincidenţa făcea ca părul lui Cassie să fie blond, la fel ca al Rebeccăi Rose, şi ca amîndouă să aibă ochi albaştri.

Molly nu crezuse însă niciodată în coincidenţe. Nu avea să înceapă acum să le ia în serios.

Ea vedea un plan în toate lucrurile, deşi deseori înţelesul acelui plan era greu de descifrat. Uneori era chiar de-a dreptul imposibil. Ca acum.

În timpul redactării unui roman, cînd ajungea să creadă în realitatea personajelor ei, acestea începeau să acţioneze din propria voinţă, făcînd lucruri care o fermecau, intrigau şi îngrozeau. Îngăduindu-le să aibă voinţă, se bucura de alegerile lor inspirate şi de succese, o întristau prostia, răutatea şi de multe ori jelea cînd ele sufereau sau mureau. În interesul autodeterminării lor, Molly prefera să ţină o cronică a evenimentelor din viaţa lor decît să le creeze, rareori trăgea sfori şi, în general, le oferea doar o îndrumare blîndă prin semne şi prevestiri pe care ele le înţelegeau şi acţionau în consecinţă sau, spre nefericirea lor, refuzau să le recunoască.

Aici, singură sub acoperişul de la Tail of the Wolf, Molly spera să găsească o îndrumare şi, dacă nu reuşea să o recunoască atunci cînd îi era oferită sau dacă o interpreta greşit, spera să intervină cineva să tragă sforile pentru ea.

Problema nu era dacă trebuia să renunţe sau să meargă mai departe. De renunţat nu putea să renunţe. Îşi ştia rolul. Acela de a-i salva pe copii; nu de a-i abandona.

Chiar dacă ar fi fost brunetă, fără să semene deloc cu Rebecca Rose, Molly tot nu ar fi părăsit-o pe Cassie. Problema nu era dacă trebuia sau nu să o salveze, ci unde să o găsească pentru a o scoate de acolo.

În partea din fund a zonei rezervate clienţilor, uşa pe care scria NUMAI PENTRU ANGAJAŢI stătea întredeschisă. În camera aceea, o lumină care pîlpîi părea să o cheme.

Poate că aceea era îndrumarea. Sau poate capcana.

46

GÎNDINDU-SE LA UŞĂ şi stînd cu ochii pe ea, Molly merse pînă la capătul barului. Deschise uşiţa şi verifică zona îngustă de servire în care Russell Tewkes umplea paharele de bere şi pregătea cocktailurile.

Pipăi drumul cu ajutorul lanternei. Nu se ascundea nimeni între cioburile ascuţite şi fragile ale oglinzii sparte de la bar.

Un reziduu negricios umplea holul care ducea către grupurile sanitare. Cu fasciculul lanternmei străpunse bezna, dar nu ea dezvălui prezenţa nimănui.

Se gîndi să verifice cabinele. Perspectiva nu o încînta cîtuşi de puţin.

Se temea de dimensiunile la care ajunsese probabil mucegaiul din debara. Oare ce capacităţi avea?

În baia femeilor, nu închisese fereastra după plecarea lui Render. Pe acolo s-ar fi putut strecura orice în acea noapte a vrăjilor. În spaţiul strîmt, cele trei cabine cu uşile închise ofereau şansa de a deveni tot atîtea surprize pregătite în Iad.

Pe de altă parte, cele două băi nu ar fi putut găzdui patruzeci de persoane. Nu se aştepta să le găsească în grupuri mici, vii sau moarte, dar în acelaşi loc.

Conştientiză din nou faptul că se afla în punctul nemişcat al lumii ce se răsturna, într-un moment în care trecutul şi viitorul se suprapuneau.

Deşi se opusese mereu acestui mod de cunoaştere şi trăise cu hotărîre în viitor, concentrată asupra viitorului din ambiţie, Molly înţelese, în cele din urmă, că *aceea* era adevărata condiţie a umanităţii: Dansul vieţii nu se petrecea ieri sau mîine, ci doar în momentul şi punctul ce pot fi numite prezent. Acest adevăr era simplu, evident, dar greu de acceptat, pentru că noi sentimentalizăm trecutul şi ne scăldăm cu voluptate în el, timp în care îndurăm momentul şi visăm viitorul în fiecare oră de trezie.

Pînă atunci, Molly realizase doar istoria sufletului ei, inalterabilă, imposibil de eradicat. Ceea ce spera să facă în viitor nu ar fi avut nici o noimă dacă nu reuşea să facă lucrul înţelept, cuvenit, moment după moment, acolo, în punctul fix, în dansul vieţii.

Cassie. Trebuia să o găsească pe Cassie. Moment după moment, găsind-o pe Cassie, va împlini trecutul şi viitorul.

Cu pistolul şi lanterna în mînă, tremurînd, se apropie precaută de uşă.

Prin crăpătură văzu şase sau opt lumînări aşezate în globuri din sticlă şi puse pe podea. Salamandre din lumină de culoarea piersicii se tîrau pe pereţi.

Împinse uşa cu un picior, iar aceasta se deschise spre înăuntru pe balamale bine unse.

La lumina lumînărilor nu văzu pe nimeni. Nici cînd, din prag, plimbă fasciculul lanternei prin toate cotloanele.

Dincolo de asta se afla sala de recepţie, care măsura aproximativ 4 pe 5 metri. Fără ferestre. Pardoseala din gresie cenuşie, avînd o scurgere în centru. Ziduri simple din beton.

O uşă lată din oţel, faţă în faţă cu cea în care stătea Molly dădea spre aleea din spatele tavernei. Pe acolo se făcea aprovizionarea cu bere, vin, tărie şi alte produse.

În zidul din partea dreaptă, reflecţiile flăcărilor lumînărilor păreau să murmure în uşile din oţel lustruit ale unui lift.

Taverna nu avea etaj. Liftul slujea la transportul mărfurilor la subsol.

În zidul din stînga se mai găsea o uşă, întredeschisă. Logica îi sugera să găsească scările care duceau la subsol.

Între uşa în cadrul căreia stătea şi uşa către subsol, fasciculul lanternei scoase la iveală o urmă de sînge proaspăt pe podeaua din beton. Nu era o dîră groasă, ci doar urme de picături, unele rămase întregi, altele călcate şi întinse pe jos.

Deoarece nu avuseseră curent, nu coborîseră cu liftul spre nebunia ce aştepta să fie descoperită acum. Sub ameninţare sau din proprie iniţiativă, deşi, în orice caz, terorizaţi în mod inimaginabil, oamenii coborîseră scările înguste în şir indian, goi şi sîngerînd.

Molly simţi un fior pe şira spinării cînd se gîndi la procesiunea ciudată şi se întreba la ce sălbăticii şi ceremonii participaseră oamenii aceia în subsol.

Aruncă o privire înapoi, spre taverna pustie. Nu sesiză nici o schimbare.

Încercînd să ferească urmele de sînge pe cît era posibil, trecu pragul şi urmă fasciculul lanternei pe drumul marcat cu o claritate extremă de vecinii ei.

Butonul de deschidere al uşii, cîndva lucios, era acum mînjit de sînge depus acolo de nenumărate mîini tremurătoare. Trase uşa cu piciorul spre ea.

Dincolo de prag se afla un mic palier, din lemn de culoare deschisă, brăzdat de vine sîngerii. Ezită să calce pe el şi preferă să se aplece pe uşă.

Pe lîngă ea a trecut un curent de aer, încărcat cu un miros pe care nu-l mai întîlnise pînă atunci şi pe care nu l-ar fi putut descrie. Nu era respingător, de fapt, nu era nici măcar neplăcut, şi totuşi o tulbura.

Un şir îngust de trepte abrupte din lemn coborau spre un alt palier, de la care se forma un al doilea şir de trepte mai scurt care cobora spre pivniţă.

Era evident că oamenii nu luaseră lumînări dincolo de pragul camerei de primire. Treptele erau luminate doar de lanternă.

Gîndindu-se cum coborîseră orbecăind a vecinii ei, i se făcu atît de milă, încît simţi că o lasă genunchii.

Beznă, beznă, beznă – toate dispar în beznă.

Nu putea vedea ultimele trepte de jos ale scării. Pivniţa era în afara cîmpului ei vizual şi nici nu putea îndrepta fasciculul în aşa fel încît să lumineze acel spaţiu.

Că de voi şi umbla în mijlocul morţii, nu mă voi teme de rele.[1]

Uşor de zis, greu de făcut. Teama o paralizase pe Molly şi ea încă nu pătrunsese în valea zidită şi cu trepte din faţa ei.

Pentru a afla despre soarta celor care-şi însemnaseră drumul cu propriul sînge, pentru a descoperi ce păţise Cassie, dacă mai era în

[1] Psalmul 22, al lui David. (n.tr.)

viaţă – precum şi cei trei cîini de pază – Molly trebuia să coboare cel puţin pînă la subsol. Ajunsă acolo, îşi putea găsi punctul de observaţie cel mai avantajos şi, străpunge bezna din încăperea de mai jos.

Îi venea greu să decidă dacă aceea era o încercare a curajului sau a înţelepciunii. În situaţia respectivă, prudenţa putea fi un lucru de dorit, lucrul cel mai potrivit; însă cît de dificil era, pe moment, să deosebească între prudenţă şi laşitate...

Adierea aceea care mirosea curios nu aducea nici un murmur. Nici un oftat. Nici o tuse. O tresărire. Nici o vorbă de rugăciune şoptită.

Cu patruzeci de oameni îngrămădiţi într-un depozit rece, era de aşteptat să se audă un cuvînt, două, de nemulţumire, o mişcare agitată motivată de durere.

Deşi tunetul a patruzeci de inimi înspăimîntate ar fi putut rămîne prizonier în patruzeci de piepturi, respiraţia precipitată a atîtor oameni ar fi dat naştere unui susur perceptibil. Nu toţi îşi ţineau suflarea în mod simultan, aşteptînd ca Molly să respire uşurată.

Şi totuşi, încolăcită într-o neclintire mai profundă decît simpla tăcere, pivniţa tavernei aştepta cu nerăbdare.

Îşi simţi gura prea uscată ca să poată vorbi, dar reuşi să articuleze o simplă întrebare:

– Cassie?

Pivniţa înghiţi numele, fără să ofere nimic în schimb.

Cîteva picături de sudoare, reci ca gheaţa, îi lunecară pe tîmplă şi şerpuiră pe după o ureche.

Ridică glasul, pentru că mai devreme se adresase doar în şoaptă:

– Cassie?

Răspunsul nu veni din partea fetei, nici dinspre tărîmul de dedesubt, ci dinspre încăperea de primire din spatele lui Molly: „Pot muşca, dar nu pot tăia“.

47

GHEMUIRE, PIVOTARE, ţintire, apăsare pe trăgaci, toate într-o singură mişcare fluidă: Molly le făcu pe primele, se opri la jumătatea mişcării de apăsare a trăgaciului, astfel că nu trase în femeie.

Clarinetistă, iubitoare de swing, chelneriţă la restaurantul Benson, în vîrstă de douăzeci şi ceva de ani, păr negru, ochi cenuşii, Angie Boteen stătea în camera de primire, goală, ţinînd de gît o sticlă ciobită de Corona.

– Mereu m-am ferit, în special de cuţite, lame de ras... sticlă spartă, spuse Angie.

Vorbea ca ea, dar nu suna exact la fel. Arăta ca ea, dar nu era. Teama din glas făcea ca totul să pară real, însă, în acelaşi timp, era detaşată, părea să viseze din picioare.

– Vreau să fiu tăiată, trebuie să fiu tăiată, vreau să mă supun, serios, dar m-am temut mereu de ascuţişuri mai mult decît de orice.

Bazîndu-se pe lumina lumînărilor, Molly îşi vîrî lanterna sub centură, la spate, eliberîndu-şi ambele mîini pentru a ţine pistolul.

– Angie, ce naiba s-a întîmplat aici?

Ignorînd întrebarea de parcă nu ar fi auzit-o, Angie Boteen părea să fi ieşit din dansul vieţii, din punctul de întoarcere, şi rămăsese în trecut:

– Cînd avem şase ani, unchiul Carl a tăiat-o pe mătuşa Veda pentru că-l înşelase, i-a tăiat gîtul. Am fost acolo şi-am văzut.

– Angie...

– Trăia, hîrîia cînd vorbea, a rămas cu o cicatrice la gît. El a ajuns în închisoare, iar cînd a ieşit, ea l-a primit înapoi.

Molly se simţi la fel de goală ca Angie, expusă, stînd în uşă şi avînd în spate scările ce duceau la subsol.

– După ce-a stat închis, oamenii l-au tratat altfel pe unchiul Carl. Nu mai rău. Mai atenţi, mai respectuoşi.

Nedorind să-şi desprindă privirea de la Angie Boteen, Molly aruncă totuşi o ocheadă în spate, spre stînga şi puţin în jos. Pe scări nu era nimeni.

Concentrîndu-şi din nou atenţia asupra lui Angie şi a sticlei ciobite, Molly descoperi că, după acel moment de neatenţie, femeia se mai apropiase cu un pas de ea.

– Nu te apropia, o preveni Molly, împingînd pistolul înainte, prins între ambele mîini.

În globurile de pe podea, mucurile lumînărilor săltau, scădeau şi tresăltau, slăbind şi crescînd, astfel că pe faţa femeii lumina se succeda umbrei, într-o schimbare continuă şi distorsionantă, motiv pentru care lui Molly îi era greu să-i perceapă expresia.

– Iar atunci, spuse Angie, m-am combinat cu Billy Marek, care dăduse de necaz din cauza unui pumnal, tăiase pe cineva, făcuse închisoare.

Sub aparenţa transei, emoţiile reprimate o chinuiau pe femeie şi ele puteau fi depistate în glasul ei. Durere. Anxietate. Groaza înnebunită, care o gîtuia. Dar ce altceva ascundeau lumînările pîlpîinde? Nevoi psihice? Furie? Descătuşare ucigaşă? Greu de spus.

– Ştiam că pe mine n-o să mă taie, fiindcă nu aveam să-l înşel, dar lumea îl respectă pe el, aşa că mă respectă şi pe mine.

Deşi verificase scările în urmă cu o clipă, Molly îşi închipui că urca cineva. Poate nu era rodul imaginaţiei. Poate că de data asta era adevărat.

– Odată a tăiat pe cineva pentru mine, spuse Angie. Eu am vrut-o, iar el făcut-o în locul meu. Mai tîrziu nu m-am simţit bine. Mi-a părut rău. Dar o făcuse el. Şi ar fi procedat la fel, dacă i-aş mai fi cerut-o, iar asta mi-a dat o senzaţie de siguranţă.

Molly se dădu la o parte din uşă, trăgîndu-se spre stînga, cu spatele lipit de perete, îndepărtîndu-se de femeia goală, dar punînd în acelaşi timp distanţă între ea şi trepte.

– Dacă ar fi fost aici, spuse Angie, l-aş fi rugat pe el, şi m-ar fi tăiat el, da, Billy ar fi făcut-o bine, nu prea adînc, ca să nu fiu silită s-o fac singură.

Molly aproape simţea nebunia plutind în aer: contagioasă, purtată de firicele de praf, uşor de inhalat, urmînd o cale a infecţiei direct din plămîni spre inimă şi creier.

Aducîndu-şi aminte de scopul propus, încercînd să ţină situaţia sub control, Molly spuse:

– Ascultă, mai devreme era o fetiţă aici. Se numea Cassie.

– Eu vreau să mă supun, serios că vreau, vreau să mă supun şi să le dau satisfacţie ca şi ceilalţi. Vrei să mă tai?

– Să te supui, *cui?* Angie, vreau să te ajut, dar nu înţeleg ce se petrece aici.

– Tăieturile sînt o invitaţie. Ei se adună la tăieturi. Pătrund prin sînge dacă sînt invitaţi.

„Mucegaiurile, se gîndi Molly. Sporii."

– Cu miile, spuse Angie, vin prin sînge. Vor să ajungă în carne, în carnea vie, o vreme, înainte ca eu să mor.

Chiar dacă boleroul umbrelor şi al lumînărilor aprinse nu i-ar fi distorsionat trăsăturile lui Angie, demenţa femeii ar fi împiedicat-o pe Molly să-i ghicească emoţiile şi să-i bănuiască intenţiile.

– Angie, scumpo, pune jos sticla aceea şi lasă-mă să te ajut. Molly nu simţea nevoia de a mima compasiunea. În ciuda fricii, era cutremurată de milă faţă de femeia aceea nenorocită şi confuză. Vreau să te scot de aici.

Oferta fu primită cu agitaţie, nelinişte.

– Nu-mi servi mie prostii dintr-astea, femeie. Nu se poate, ştii că nu se poate. N-am unde să merg, n-am unde să m-ascund, n-am. Şi nici tu. O să-ţi spună ce să faci, o să afli tu şi o să faci întocmai ori o să suferi.

Zidul din beton din spatele lui Molly îşi transfera răceala prin haine în carnea şi oasele ei, aducîndu-i iarna în spirit. Tremura, incapabilă să se controleze.

– Trebuie să mă supun. Angie scoase un geamăt lung şi chinuitor, şi apoi se izbi cu pumnul peste sîni. Mă supun, altfel sufăr.

Cu o disperare crescîndă, Molly mai încercă o dată:

– Cassie. O fată de nouă ani. Păr blond. Ochi albaştri. *Unde e?*

Angie aruncă o privire către treptele ce duceau în subsol. Vocea îi deveni tăioasă, grăbită:

– Sînt cu toţii jos, au răspuns invitaţiei, au tăiat, au tăiat şi-au deschis sîngele.

– Ce se petrece acolo? întrebă Molly. Unde găsesc fata, dacă o să cobor acolo?

Ridicînd mîna stîngă, cu palma în sus, Angie a zis:

– Eu muşc. Muşc tare şi dă sîngele.

Pînă şi în lumina înşelătoare şi tremurătoare a lumînărilor, urmele de dinţi se vedeau limpede în partea cărnoasă a mîinii femeii, precum şi sîngele închegat.

– Pot muşca, dar nu pot tăia. Pot muşca, şi e sînge, dar nu merge, fiindcă mi s-a spus să *tai*.

Păşind printre globurile conţinînd lumînări, femeia se deplasă către Molly, care se trase înapoi, descriind un cerc.

Oferindu-i sticla spartă, cu capătul ascuţit înspre ea, Angie zise apăsat, cu furie:

– *Ia asta şi taie-mă.*

– Nu. Pune sticla jos.

Tristeţea crescu în ochii aceia deja turbaţi. O maree caldă şi sărată se acumulă, dădu pe afară. Furia se transformă imediat în disperare şi autocompătimire.

– Nu mai am timp. O să urce scările, se întoarce după mine.

– Cine?

– Cel care domneşte.

– Cine?

Ochii ei ardeau încinşi de lacrimile fierbinţi.

– El. El. Lucrul.

– Care lucru? întrebă Molly.

Lacrimile fierbinţi spălară anii de pe faţa lui Angie şi-i redară expresia unui copil terorizat.

– Lucrul. Lucrul cu chipuri în palme.

48

SPITALUL ST. MARY DE BETHLEHEM, care şi-a deschis porţile în Londra în secolul al XV-lea, a slujit ca azil de nebuni, a fost cunoscut sub numele de Bedlam (Balamuc), şi-a încetat demult activitatea, dar acum Balamucul exista din nou, şi cuprinsese întreaga lume, de la un pol la celălalt.

Poate că o creatură cu chipuri în palme bîntuia prin pivniţa tavernei, ceva ce Goya şi-ar fi putut imagina şi picta la ceasuri de deznădejde, sau poate că acea ameninţare exista doar în mintea lui Angie Boteen. Reală sau nu, pentru ea era reală.

– Mi-e teamă de lucruri ascuţite. Sînt slabă, spuse ea. Întotdeauna am fost slabă. Vreau să mă supun, ei aşteaptă supunere, dar nu mă pot tăia singură. Pot muşca, dar nu pot tăia.

Molly se retrase, dădu roată, păşind cu atenţie printre lumînări, ca un magician care încearcă să nu iasă din pentagrama care îl protejează.

Dînd roată, avansînd, ţinînd sticla spartă în faţă, Angie spuse:

– Ia asta. Te rog, taie-mă! Înainte ca el să se întoarcă. (O privire spre trepte. Apoi spre Molly.) Taie-mă, înainte de a-l supăra.

Molly clătină din cap.

– Nu. Las-o jos.

Imploratoare şi furioasă în acelaşi timp, Angie avansă.

– Dacă urăşti ceva, vezi acel lucru în mine. Dacă invidiezi pe cineva, dacă te temi de ceva, vezi toate aste în mine – şi atunci taie, *taie-mă, TAIE-MĂ!*

Deşi viguroasă, aşa cum fusese mereu, călită în ale terorii încă de la o vîrstă fragedă, Molly simţi totuşi ceva plesnind în ea, o barieră care trebuia să reziste, dacă voia să o mai găsească pe Cassie, dacă mai voia să fie salvatoarea de copii de care aveau nevoie atîţia copii.

Ochii i se umplură de lacrimi. Clipi ca să le alunge, temîndu-se că ele o vor împiedica să vadă limpede. Confuză, ar deveni vulnerabilă în faţa lui Angie, faţă de ceea ce îi împinsese pe cei patruzeci de oameni în subsol, faţă de lucrul cu chipuri în palme, dacă exista aşa ceva.

– Angie... Glasul lui Molly se frînse, pentru că îi vorbea copilului maltratat care sălăşluia în inima acelei femei. Ce ţi-au făcut?

Chiar în nebunia ei, Angie Boteen recunoscu tandreţea care o făcea pe Molly să smulgă lacrimi. Înţelegînd finalitatea acelor cuvinte, azvîrli sticla. Aceasta se lovise de uşile liftului şi se sparse.

– Aş vrea să fi fost deja moartă. Angie începu să tremure, de parcă abia atunci şi-ar fi dat seama că era goală şi stătea într-o cameră rece. Aş vrea să fi fost.

Coborînd pistolul, Molly spuse:

– Hai să te scot de aici.

Anfie se holbă îngrozită la treptele subsolului.

– Vine.

Dîndu-se mai aproape de uşa tavernei, Molly se aşeză de-a lungul uşii subsolului şi ridică din nou pistolul.

Femeii nu-i păsa deloc de Cassie, ci doar de propria suferinţă, însă Molly insistă:

– O fată de nouă ani. Sigur ai văzut-o. Era singurul copil rămas aici.

Angie Boteen începu să se scufunde în podea, de parcă ar fi stat în nisip mişcător.

49

„O SPECIE EXTRATERESTRĂ, cu sute sau mii de ani mai dezvoltată decît umanitatea, ar poseda tehnologii care nouă ni s-a părea, nu rezultat al ştiinţelor aplicate, ci magie pură, supranaturală."

Asta spusese Neil, citîndu-l pe un scriitor de science fiction după evenimentele petrecute la casa lui Corrigan.

În orele scurse de atunci, Molly văzuse suficiente dovezi care susţineau adevărul acestei afirmaţii, fără a mai vorbi de trecerea lui Angie Boteen prin podeaua sălii de primire.

Betonul este beton şi e concret. Real. Solid – ca în „material artificial de consistenţa pietrei, obţinut prin amestecarea cimentului cu diferite agregate".

Însă placa aceea de beton armat, turnat la faţa locului, material din care se fac adăposturi antiaeriene şi buncăre pentru păstrarea muniţiei, părea să îşi adapteze miliardele de atomi pentru a se potrivi cu interstiţiile dintre atomii ce alcătuiau corpul femeii. Podeaua nu păruse a se muia. Nu se desfăcuse precum fălcile unui rechin gata să înghită ceva. Nu înflorise în afară, în cercuri concentrice aşa cum face apa cînd înghite o piatră scăpată pe suprafaţa ei. Betonul o acceptase pe Angie Boteen de parcă ar fi fost un spirit – mai puţin decît un abur ectoplasmic, doar o fantomă – şi o lăsase să treacă printr-o coborîre lină din camera de primire pînă în subsol.

Angie nu era o fantomă. Carnea ei era solidă şi vulnerabilă ca şi aceea a lui Molly. Aruncase sticla de bere care se spărsese după ce se lovise de uşile liftului. Picioarele ei desculţe lăsaseră urme prin

bălţile de sînge ce se înşiruiau ducînd spre scările către subsol. Lacrimile curseseră de pe falca ei, lăsînd puncte mai întunecate de umezeală pe beton, fiecare fiind un semn mai pregnant decît acela lăsat de trecerea ei prin beton.

Nu dispăruse instantaneu, ca un cilindru supt de un tub pneumatic; şi nici nu opusese rezistenţă, şi nici nu întîlnise opoziţie. Probabil îi trebuiseră şase secunde ca să ajungă de la nivelul podelei la tărîmul de mai jos, începînd cu tălpile şi terminînd cu o ultimă şuviţă de păr despletit.

Avînd în vedere cît de speriată fusese de lucrul cu chipuri pe palme şi presupunînd că acea entitate avea ceva de a face cu trecerea ei prin ciment şi diverse agregate, Angie făcuse uimitor de puţin zgomot în timpul plecării. Nu ţipase. Nu strigase spre Dumnezeu să ceară ajutor şi nici către Billy Marek cel respectat, care se pricepea la cuţite.

Spusese încet: „Of", nu în semn de surpriză, ci ca o recunoaştere – a ce, Molly nu putea şti – şi privise către picioarele care dispăreau prin beton. Făcuse ochi mari, dar păruse mai puţin speriată decît în perioada de după ce apăruse în camera de primire.

Cînd Molly întinsese mîna, Angie voise să i-o apuce, spunînd: „*Sauvez-moi, sauvez-moi*" – exact ce strigase femeia-astronaut Emily Lapeer de la bordul Staţiei Spaţiale Internaţionale cînd se aflase faţă în faţă cu vizitatorii nechemaţi. „Salvaţi-mă, salvaţi-mă", repetase Angie în franceză, cu vocea exact ca a lui Emily Lapeer, ostilă şi batjocoritoare.

Nu se temea, pentru că nu mai era Angie. Angie devenise o prizonieră neputincioasă sub controlul a ceea ce pătrunsese în corpul ei şi care acum i-l folosea după voie.

Retrăgîndu-şi mîna, Molly o urmărise pe femeia goală scufundîndu-se pînă la bărbie, nas, frunte, ca şi cum s-ar fi înecat în beton întărit. Dispărînd.

Dacă Molly ar fi apucat-o de mînă, probabil că ar fi fost tîrîtă împreună cu Angie, trecînd prin beton şi armătură la fel de uşor precum ceaţa prin lumina lunii.

Această posibilitate o făcu să îngheţe. Ezită să-şi mişte piciorul, temîndu-se că tensiunea de suprafaţă a podelei ar putea fi la fel de redusă ca aceea a unei bălţi.

Apoi îşi aminti un amănunt care-i sărise în ochi în transmisia radio referitoare la staţia spaţială. În interiorul ecluzei, înainte ca

Arturo să fi început să urle, Lapeer spusese că ceva pătrundea prin trapa *închisă – doar trece prin ea...* se materializează *chiar din oțel.*

Riscul de a fi trasă în jos, către pivniță prin podea, era depășit doar de pericolul apariției vreunui lucru ce ieșea din pivniță și pătrundea în camera de primire.

Așadar, podelele, zidurile, ușile bolților de bancă nu ofereau nici o protecție. Nici o fortăreață nu putea rezista acelui dușman. Nici un loc de pe acest nou Pămînt nu putea oferi securitate, pace sau intimitate.

Realitatea nu mai e cea pe care o știam pînă acum.

Acesta fusese un aforism preferat al amatorilor de droguri cărora le plăcea să apară la programele de arte liberale și la cursurile de literatură pe vremea cînd Molly fusese studentă la Berkeley. Ei erau aceia care participau la programele de artă a scrisului, care respingeau valorile tradiționale ale literaturii în favoarea „libertății intelectuale prin anarhie emoțională și lingvistică", indiferent ce însemna acest lucru.

Realitatea nu mai era cea de pînă atunci. După-amiază, se putea întîmpla ca ea să nu mai semene cu cea de dimineață.

Lewis Carroll dîndu-și mîna cu H.P. Lovecraft.

S-ar putea ca internații de la Balamuc, atît de greșit înțeleși și incapabili să-și adapteze propriul timp la cel al lumii, să considere aceste noi circumstanțe mai apropiate de experiențele lor și de părerile lor despre viață.

Pe de altă parte, Molly se simțea ca și cum sănătatea ei mintală era în situația precară a unui tren în viteză, care coboară muntele pe șine care nu sînt prinse de nimic.

Dacă extraterestrul cu chipuri pe palme era stăpînul unei tehnologii care îi îngăduia să se ridice prin podea la fel precum coborîse Angie, dacă nu existau bariere pentru mișcările sale, atunci, coboare treptele pivniței, în căutarea lui Cassie, nu era mai periculos decît era dacă ar fi rămas în stradă, alături de Neil. Prevederea nu aducea nici un avantaj, iar precauția nu oferea recompense. Șansa era în favoarea celui îndrăzneț, poate chiar a celui nechibzuit.

Din nou, în lumina lumînării, pași de-a lungul urmelor de sînge pînă la ușa pivniței. Era cît pe ce să facă trecerea peste acel prag, cînd o mișcare, percepută periferic, o făcu să se oprească și să se întoarcă.

Un cîine. Cel auriu de vînătoare – unul dintre cei trei care rămaseseră împreună cu Cassie – apăruse acum în ușa tavernei. Avea o postură încordată. Ochi solemni. Apoi, dădu din coadă.

50

MIŞCAREA COZII O CONVINSE pe Molly să meargă după cîine pînă în toaleta femeilor. Nici un cîine n-ar fi dat din coadă, dacă ar fi pierdut copilul ce i-a fost încredinţat, mai ales un cîine dotat cu o inteligenţă ieşită din comun şi cu o loialitate mai mare decît a celorlalţi patrupezi.

Cassie stătea într-un colţ al toaletei, cu spatele lipit de perete şi păzită de cei doi cîini corciţi. Doar o clipă, aceştia îşi dezgoliră colţii la Molly, nu pentru că ar fi considerat-o o ameninţare, ci pentru că probabil voiau ca ea să constate cît de vigilenţi erau.

Cineva închisese fereastra pe unde scăpase Render. Podeaua de la capătul camerei era încă udă de ploaie, dar în balta formată nu crescuse nimic.

Tulburată, Cassie veni imediat în braţele lui Molly, îşi îngropă faţa în gîtul ei şi începu să tremure fără să se poată opri.

Molly o linişti, o mîngîie pe păr şi constată că nu păţise nimic.

În baza logicii vechii realităţi, prioritatea ar fi fost să părăsească taverna. Întîi să fugă, pentru ca abia după aceea să dea sfaturi copilului.

În noua realitate, lumea din afară era la fel de primejdioasă ca orice încăpere din tavernă, inclusiv pivniţa.

Orice loc de afară era de fapt *mai* periculos decît taverna. În ciuda oaspetelui din debaraua cu obiecte de curăţenie şi indiferent ce spori apăreau în adunătura automutilată din pivniţă, formele de

viaţă groteşti şi ostile, venite de pe altă planetă, cutreierau în număr mult mai mare în aer liber.

Stăpînii acelei tehnologii extraterestre ce părea o magie puteau extrage prada din orice adăpost, prin pereţi, podele sau tavane, şi era limpede că şi ei puteau trece prin materia solidă în acelaşi mod. Formele inferioare de viaţă, totuşi – echivalentul mamiferelor, reptilelor, insectelor – nu deţineau asemenea calităţi; zidurile constituiau bariere pentru ele.

Hoarda de înaripate înnebunite din casa lui Johnny şi Abby se zbătuse să găsească o cale de ieşire de sub leaţuri şi tencuială. Namila cu forme de insectă din subsolul bisericii nu ar fi smuls podeaua din stejar dacă ar fi putut să treacă prin ea fără efort.

Drept urmare, deşi taverna nu oferea nici o protecţie împotriva stăpînilor invaziei, măcar asigura o oarecare apărare faţă de creaturile veninoase ale ecologiei extraterestre.

– Au murit cu toţii, nu? întrebă Cassie.

Întrucît mama şi tatăl fetei se numărau printre dispăruţi, Molly spuse:

– Poate nu, scumpo. Poate că ei...

– Ba nu. Fetei nu-i plăcea să fie menajată. Mai bine morţi... decît cu unul dintre lucrurile alea în tine.

Asta părea o aluzie la altceva decît sporii care pătrundeau în organism prin tăieturi. Cassie nu văzuse, probabil, ce creştea în dulapul din toaletă sau coloniile albicioase care acum se tîrau prin lumina înşelătoare a dimineţii purpurii.

– Ce lucruri? o întrebă Molly.

– Lucrurile cu chipuri în palme.

Şi Angie vorbise despre o asemenea fiinţă. Fata se referea la *lucruri*, la plural.

Cei trei cîini începură să se agite şi scoaseră nişte sunete ascuţite şi nerăbdătoare, apoi mîrîiră încet, ca şi cum şi-ar fi amintit de entităţile la care se făcuse referire.

– Ce înseamnă asta, Cassie – au chipuri în palme?

Glasul fetei scăzu, ajungînd o şoaptă.

– Îţi pot lua faţa şi o ţin în mîini, şi ţi-o arată, şi alte feţe, şi le strivesc în pumn şi le fac să strige.

Explicaţia nu reuşi să alunge starea de confuzie a lui Molly. Răspunsurile la alte cîteva întrebări îi oferiră o idee mai clară a

celor întîmplate părinţilor lui Cassie şi celorlalţi din tavernă, însă nu o lămuri suficient în legătură cu lucrurile cu feţe în palme.

Trei dintre ele se ridicaseră prin podeaua tavernei, în mijlocul celor strînşi acolo. Aveau formă umanoidă – înalte pînă aproape de doi metri, cu două picioare, două braţe –, dar departe de a avea o înfăţişare umană.

Aspectul extrem de ciudat al acestor creaturi îi făcuseră pînă şi pe iubitorii de pace să intre în panică. Unii încercaseră să fugă, însă extratereştrii îi opriseră pur şi simplu întinzînd spre ei, nu arme sau vreun instrument, ci doar mîna. Tot astfel, un gest îi făcuse să tacă pe cei care urlau, iar pe cei înarmaţi îi făcuse să-şi lepede armele fără să tragă măcar un foc.

Pentru Molly, acest lucru sugera control telepatic – un motiv în plus ca să se întrebe dacă se putea opune cineva acestei cuceriri a lumii.

Cei trei extratereştri se deplasaseră apoi printre oameni, „luîndu-le feţele". Molly nu reuşise să înţeleagă bine ce însemna asta.

La început, în locul feţei persoanei rămînea ceva „neted", iar faţa scoasă era „vie în mîna lucrului".

După aceea, vreme de o clipă, faţa unui extraterestru se forma din netezimea ce existase în locul din care se furase înfăţişarea. Apoi dispărea, iar faţa originală, cea umană, revenea.

Asta-i sugerase lui Cassie că stăpînii extratereştri se instalaseră în acei oameni, dar aceea era evident o interpretare inspirată de filme şi probabil nu reprezenta explicaţia corectă.

Fata nu văzuse dacă toţi cei din tavernă suferiseră acel proces, pentru că, de teamă, se refugiase împreună cu cîinii în toaleta femeilor. Nu dorise să iasă pe uşa principală, pentru că, pentru a ajunge la ea, ar fi trebuit să treacă prea aproape de extratereştri.

Cassie aşteptase acolo, crezînd că unul dintre lucruri o va căuta ca să-i ia faţa.

Molly nu reuşi să afle nici un amănunt util din relatarea ciudată a fetei, dar bănui că ea nu fusese cruţată accidental sau ca urmare a vreunei neglijenţe. Extratereştrii îi îngăduiseră în mod deliberat să scape. Cînd fugise, ar fi putut să o oprească aşa cum îi opriseră pe toţi adulţii care încercaseră să fugă.

Abby şi Johnny, prinşi într-o casă care „se schimba... fiind aproape vie", nu fuseseră atacaţi nici de creatura care îl măcelărise în garaj pe tatăl lor beat şi nici de multitudinile agitate din pereţi.

Eric, Elric şi Bethany nu „plutiseră“ prin tavan, ca să ajungă în furtună, împreună cu părinţii şi bunica. Iar în pod ei fuseseră salvaţi de prădătorul amorf, vizibil doar la marginea cîmpului vizual, lucrul care mirosise a „chibrituri arse, ouă stricate şi baligă“.

În biserică, deşi Bethany fusese cîte pe ce să piară, toţi cei cinci copii fuseseră salvaţi de la o moarte sigură – şi probabil că nu numai datorită acţiunilor întreprinse de Molly şi Neil.

Ideea că micuţa Cassie fusese cruţată în mod intenţionat conduse la altă deducţie potrivit căreia, în acel moment al cuceririi lumii, planul de război impunea exterminarea nemiloasă a majorităţii oamenilor care aveau peste o anumită vîrstă – dar specifica salvarea copiilor.

La început, ideea i se păru ciudată, dacă nu chiar inexplicabilă, dar apoi, în vălmăşagul evenimentelor suprareale, în hăţişul de minuni întunecate şi imposibilităţi care defineau ultimele douăsprezece ore, Molly găsi şi urmă un fir al logicii care conducea în mod inexorabil la o suspiciune care o făcu să îngheţe.

Unul după altul, îi privi pe cei trei cîini în ochi. Corcitură, corcitură, cîine de vînătoare. Ei o priviră direct, plini de speranţă, dînd din coadă în aşteptare.

Molly examină podeaua, pereţii, tavanul.

Dacă i-ar fi citit cineva gîndurile, aflîndu-i bănuiala, atunci era de aşteptat ca totuşi ceva să intre în baie printr-o suprafaţă solidă, să-i ia faţa, iar apoi viaţa.

Ajunsă în acel punct neclintit al lumii ce se răsturna, se aşteptă să moară – şi nu se întîmplă asta.

– Hai, scumpo, îi spuse lui Cassie, să ieşim de aici.

51

PLAFONUL DE CEAŢĂ rămînea coborît, dens, purpuriu. Lumina lividă putea fi din acel moment o stare permanentă a zilei, din zori şi pînă la crepuscul.

Undeva în oraşul muribund, plînsului unei femei îi răspunse plînsul unui bărbat, la care se adăugă plînsul unei *alte* femei, fiecare dintre cei trei exprimîndu-şi nenorocirea cu exact aceeaşi serie de suspine şi hohote. Mucegaiurile albe şi tîrîtoare păreau a explora la nesfîrşit sau poate că semănau noi colonii în locurile în care găseau condiţii ideale.

În faţa tavernei, după ce o predase pe Cassie în grija lui Neil, Molly îi luă pe cei trei fraţi Crudup deoparte pentru a reanaliza povestea pe care i-o spuseseră ei în timpul deplasării de la St. Perpetua pînă la Tail of the Wolf. După experienţa cu Angie în camera de primire de la tavernă şi cunoscînd relatarea lui Cassie, acum voia să înţeleagă mai bine istorisirea lui Eric, Elric şi Bethany.

Mama şi tatăl lor se ridicaseră din camera de zi de parcă, brusc, fuseseră scutiţi să mai respecte legea atracţiei gravitaţionale. Cei doi trecuseră prin tavan, apoi prin tavanul dormitorului de la etaj, pentru ca apoi să treacă prin acoperiş, ieşind din casă. Deopotrivă uimiţi, deconcertaţi şi îngroziţi, copiii urcaseră pe scări, apoi se căţăraseră pe scara de la pod, urmîndu-şi părinţii de la un nivel la altul.

Acest lucru se întîmplase în timpul unei treceri a leviatanului pe deasupra oraşului, cînd greutatea lui oprimase şi apăsase, iar vibraţia mută a motoarelor se simţise în oase. Aşadar, copiii trăseseră concluzia că părinţii lor fuseseră teleportaţi pe nava-mamă.

Bunica lor, despre care copiii vorbeau cu o afecţiune care nu caracteriza nici o relatare despre părinţi, reacţionase cu groază la ascensiunea extraordinară a fiicei şi a ginerelui. O liniştiseră asigurările nepoţilor – în baza filmelor şi spectacolelor TV – că toţi cei care erau traşi la bordul unei nave extraterestre erau readuşi pe pămînt, chiar dacă asta se întîmpla după examinări brutale sau experienţe uneori dureroase.

La mai puţin de o oră după aceea, cînd bunica se ridicase de pe podea, către tavanul camerei de zi, ea nu ţipase, aşa cum ar fi fost de anticipat, ci doar scosese o exclamaţie de uimire cînd picioarele au pierdut contactul cu covorul. Privind în jos către copii, îi uimise prin faptul că zîmbise şi le făcuse un semn cu mîna înainte de a trece prin tavan.

Pînă cînd copiii au ajuns-o din urmă la etaj, ea rîdea deja. Iar în pod, înainte de a dispărea prin acoperiş, bunica le spusese:

– Nu vă faceţi probleme pentru bunica, scumpilor. Nu simt deloc artrita.

Acum Eric continuă să susţină că bunica lor „înnebunise de tot", afirmaţie care o supărase destul de rău pe Bethany. Elric păstra o părere neutră în legătură cu subiectul.

Datorită bănuielii tulburătoare pe care Molly şi-o formase cît o ascultase pe Cassie în tavernă, o interesa în mod deosebit partea de după episodul cu bunica al povestirii, cînd copiii Crudup rămăseseră singuri în casă.

Mirosul greţos al prezenţei ostile îi făcuse să verse cînd urcaseră în pod a doua oară. Bethany îşi făcuse palmele căuş peste nas şi gură, încercînd să elimine o parte a mirosului rău, însă gemenii, care purtau nume de eroi scandinavi, respiraseră pe gură şi rezistaseră.

Ei nu reuşiseră să identifice sursa duhorii decît după ce bunica lor trecuse prin acoperiş, după care descoperiseră o creatură care se vedea mai uşor cu coada ochiului decît atunci cînd era privită direct, care avea mai curînd formă decît detalii, care îşi modifica necontenit forma, care se aşezase între ei şi singura ieşire din pod.

– Ne-a vrut pe noi, spuse Bethany.

Nici unul dintre copii nu se îndoia de acest lucru.

Şi i-ar fi prins, copiii erau de acord asupra acestui aspect, dacă n-ar fi fost femeia care semăna cu Obi-Wan Kenobi.

De fapt, ei nu voiau să spună că femeia semăna fizic cu Sir Alec Guinness (de fapt, ea era atrăgătoare), nu că ea putea fi la fel de bătrînă ca Obi-Wan (bătrînă, conveniseră ei, dar poate cu cîţiva ani mai în vîrstă decît Molly), nu pentru că purta o mantie cu glugă în stil extragalactic (ei nu-şi aminteau ce purta), ci că ea fusese puţin translucidă, aşa cum îşi aminteau că fusese şi Obi-Wan cînd, după moarte, îi apărea uneori lui Luke Skywalker pentru a-i da sfaturi.

Puştii nu reuşiseră să se pună de acord ce anume întreprinsese femeia ca fiara să se retragă – cuvinte fermecate, inel magic, o mişcare complicată a mîinii care *făcuse gestul* de supunere al fiarei, simpla forţă a personalităţii ei –, dar erau de acord că ea alungase creatura către capătul îndepărtat al podului, departe de gura de coborîre, care rămăsese singura cale de ieşire. Ei fugiseră din acea încăpere şi nu mai priviseră înapoi la lucrul care duhnea şi-şi schimba forma sau la fantoma care îi salvase.

– Arăta cam ca tine, îi spuse Bethany lui Molly.

– Ba nu, protestă Eric.

– Ba da, zise Elric, mie aşa mi se pare.

– Da, cam ca tine, insistă Bethany.

Eric studie faţa lui Molly.

– Da, parcă da.

Molly nu ştia cum să interpreteze acest aspect, dacă avea sau nu o noimă.

Mai important era faptul că, punîndu-i pe copii să relateze din nou cele întîmplate, găsise sprijin în favoarea bănuielii care o copleşise în tavernă.

Privi în jur. În vest, una dintre navele luminoase, sub formă de disc sau sferă, trecea de la nord la sud prin ceaţa deasă, iar la nivelul solului, lumina călătoare făcea ca umbrele caselor şi ale copacilor să dea impresia că se grăbeau după navă ca o hoardă de spirite răutăcioase atrase de un cîntăreţ la flaut, care intonează o melodie ce nu poate fi auzită de urechea umană.

Extratereştrii, aceşti noi maeştri ai unui Pămînt remodelat, erau indiferenţi la suferinţe şi se arătau capabili de o cruzime care depăşea pînă şi cele mai barbare acţiuni umane, deşi omul era de multe ori o specie crudă prin excelenţă. Cu toate acestea,

extratereştrii îngăduiau – sau poate că asigurau – supravieţuirea majorităţii, dacă nu chiar a tuturor copiilor.

Aceşti distrugători de civilizaţie nu aveau milă. Chiar dacă majoritatea sau toţi copiii erau cruţaţi în mod deliberat, acest lucru avea să fie temporar. Probabil că extratereştrii le hărăziseră copiilor un rost special.

52

– CE ROST SPECIAL? o întrebă Neil.

– Nu ştiu, nici măcar nu pot ghici, îi răspunse Molly.

Stăteau în mijlocul străzii, separat de cei şase copii şi patru cîini, şi discutau cu glas scăzut, fără să se privească unul pe altul, ci uitîndu-se la clădirile şi copacii din jur.

În viitorul imediat şi probabil în restul vieţii lor, care puteau fi unul şi acelaşi lucru, ea şi Neil aveau să fie santinele la datorie, indiferent ce alte treburi ar mai fi avut de rezolvat. Cînd vor obosi, vor dormi cu rîndul.

Probabil că extratereştrii îi voiau deocamdată pe copii în viaţă, şi poate că Molly şi Neil, ca paznici ai copiilor, nu se aflau pe lista de exterminare, cel puţin deocamdată, dar nu puteau fi siguri că făcuseră deducţiile cele mai potrivite după evenimentele recente. Singur lor speranţă era zelul, asta dacă exista vreo speranţă.

Molly găsi o analogie:

– Sîntem recoltatori.

– Sîntem ce? întrebă Neil.

– Copiii reprezintă recolta. Noi sîntem trimişi pe cîmp să-i adunăm.

Molly îşi dădu seama că ideea asta era ca un păianjen care se tîra de-a lungul nervilor lui, poate pentru că spusele ei erau cît se poate de adevărate.

– Sîntem ce sîntem, şi facem ce vrem, spuse el nu prea convins, dar ţinînd să respingă explicaţia ei.

– Iar asta ne face utili pentru ticăloşi, sugeră ea. Dar indiferent de scopul pentru care sînt recoltaţi copiii, noi nu-i vom lăsa să aibă o asemenea soartă.

Ţinînd seama de diferenţa de putere dintre ei şi extratereştri, acel jurămînt suna a fanfaronadă şi-i lăsă un gust amar în gură lui Molly, însă ea chiar voia să moară, dacă era nevoie, pentru a-şi respecta jurămîntul.

– Să nu ai încredere în cîini, îl preveni ea.

Neil examină cei patru cîini care, atenţi la orice semn de pericol, dădeau încet roată copiilor.

– Sînt devotaţi copiilor.

– Da, fideli, curajoşi, îl aprobă ea, ca orice cîini. Dar astea nu sînt animale obişnuite.

– Ne-am dat seama de asta din purtarea lor, o aprobă Neil.

– Sînt cîini, dar şi ceva mai mult decît atît. La început mi s-a părut un miracol, Virgil, cu trandafirul şi alte chestii. Numai că nu ne putem încrede în acel *ceva mai mult decît atît*.

El o privi în ochi.

– Ţi-e bine?

Ea dădu din cap.

– A fost urît în tavernă.

– Morţi cu toţii?

– Sau poate mai rău.

– Dacă se ajunge la asta... zise Neil.

Încercînd să-l ajute, Molly continuă în locul lui:

– La moarte, adică.

– Dacă se ajunge la asta, vrei să-ţi ofer binecuvîntarea finală?

– Mai poţi face asta?

– Nu mai am funcţia, dar mai ştiu cuvintele, şi cred în ele. (Zîmbi.) Sper că mi se va ierta obrăznicia asta.

– Nu-i nimic, spuse ea. Da. Aş vrea, dacă poţi. Dacă se ajunge la o asemenea situaţie.

– Te-ai pregătit pentru asta?

– Da. Prima dată, cînd una dintre navele acelea strălucitoare a trecut pe deasupra noastră, semănînd cu farfuriile zburătoare de altădată, şi eram cu tine, Johnny şi Abby pe stradă. Mă aşteptam la razele morţii, ceva care să semene cu scene din *Războiul lumilor*.

– În film, zise el, Gene Barry şi Ann Robinson au supravieţuit.

– Bacteriile de pe Pământ au ucis toţi marţienii atotputernici, îşi aminti Molly.

De astă dată nu se aştepta la un sfîrşit hollywoodian.

Amintindu-şi cum stătuse Neil în faţa televizorului, urmărind pentru ultima oară scene din filme vechi, cu puţin înainte de a pleca de acasă, Molly îşi dădu seama că lui i-ar plăcea o întrebare care să-i pună la încercare cunoştinţele.

– Apropo, ce s-a întîmplat cu Gene Barry? întrebă ea. A mai făcut vreun film după aceea?

– Mai multe, inclusiv unul mare. *Drumul tunetului*, cu Robert Michum.

Lăsîndu-i pe copiii în grija celor trei cîini, Virgil se apropiase de Molly. Pufni cu nerăbdare.

Aplecîndu-se deasupra ciobănescului, scărpinîndu-l uşor între urechi, fără să-i dea de înţeles că nu mai avea încredere deplină în el, Molly zise:

– Da, băiete. Ştiu. E vremea să trecem la treabă.

Imediat după aceea, Virgil se îndepărtă de ea şi o luă grăbit spre sud, pe Main Street.

Porniră din nou la drum – Molly după Virgil, cei şase copii şi ceilalţi trei cîini în spatele ei, iar Neil venind în urma tuturor.

Ziua întunecată ca vinul tulbure, lipicioasă între pământul îmbibat de apă şi plafonul scăzut de ceaţă, părea să anunţe *înmormîntare*, sau *cimitir*.

Ornamente negre şi cenuşii, umbre şi muşchi împodobeau copacii, iar de-a lungul străzii, automobilele parcate păreau să aştepte pentru a forma o procesiune ceremonială imediat ce dricul avea să pornească în fruntea lor.

Magazinele şi casele se înălţau ca nişte mausolee cu ziduri oarbe, cărora le lipseau numele şi epitafurile, ca şi cum morţii ar fi fost trecuţi în uitare de îndată ce fuseseră îngropaţi.

Ziua grea, irespirabilă, zăcea din nou într-o tăcere deplină. Imitaţiile de plîns, scîncetele femeieşti şi suspinele bărbăteşti amuţiseră.

Nici un semn înaripat al morţii – corbi, bufniţe, ciori – nu mai îndrăznea să se aventureze pe cerul ameninţător. Nici o pasăre nu cînta şi nu lansa chemări, nici una nu ţopăia prin curţile umede în

căutarea unor rîme grase, şi nici una nu se aşezase pe gard sau pe verandă aşteptîndu-şi surate la sfat şi sfadă.

În ciuda absenţei semnelor înaripate, Molly simţi că majoritatea oamenilor din Black Lake muriseră. Cu cîtva timp înainte, se gîndise că i-ar fi putut găsi ghemuiţi în casele ca nişte fortăreţe, înarmaţi cu pistoale, cuţite şi bîte de baseball, pregătiţi să-şi apere familiile, însă acum ştia adevărul.

Cei care nu fuseseră măcelăriţi fuseseră prinşi şi închişi ca să slujească drept subiecte de experiment sau ca obiecte utile unor jocuri pline de cruzime. În case nu mai trăia nimic – doar dacă prin încăperile jilave nu cumva se tîrau viermi din altă lume, dacă plante nepămînteşti nu prinseseră cumva rădăcini în pivniţe, în paturi bogate de cadavre în descompunere, crescîndu-le frunze de culori palide şi flori întunecate.

Molly aruncă o privire spre copii şi se chirci cînd observă că ei o priveau plini de speranţă, cu convingerea evidentă că se puteau bizui pe ea. Cîţiva dintre ei zîmbiră vag, iar încrederea lor patetică o mişcară. Se uită din nou înainte, ca nu cumva copiii să-i vadă lacrimile pe care se străduia să le alunge clipind din ochi.

Deşi era pregătită să moară pentru ei, Molly nu le merita încrederea. În acel holocaust de proporţii mondiale, în care armate întregi pieriseră chiar înainte ca vreun soldat să apuce să tragă vreun glonţ, era conştientă că ea şi Neil nu erau cei mai potriviţi pentru a duce la bun sfîrşit misiunea ce li se încredinţase.

O scriitoare ratată cu un pistol, un preot ratat cu o puşcă de vînătoare. În viaţă, ei reuşiseră – da, avuseseră succes real şi lipsit de echivoc – doar în iubire. Prin iubirea durabilă şi mereu crescîndă, ea şi Neil îşi găsiseră mîntuirea, pacea.

Duşmanul lor era însă nepăsător la puterea iubirii. Judecînd după toate dovezile pe care le aveau la dispoziţie, acestor invadatori le lipsea pînă şi capacitatea de a înţelege acest concept.

La colţ Virgil făcu dreapta, pornind pe Marine Avenue, iar cînd Molly îl urmă, i se păru, vreme de o clipă, că aerul umed şi lumina ciudată conspiraseră să-i joace o festă, echivalentul unui miraj sau al unei Fata Morgana. Părea că o oglindă enormă umplea intersecţia pe o mare distanţă spre vest, reflectîndu-l pe Virgil şi întreaga procesiune ce venea în urma lui.

Apoi îşi dădu seama că procesiunea cealaltă nu era condusă de Virgil, ci de un seter irlandez. În fruntea coloanei se găseau două

femei înarmate, nu una, şi în coada grupului se afla un bărbat înarmat – mai scund şi mai în vîrstă decît Neil. În mijloc se găseau doisprezece copii şi şase cîini.

Grupul se îndrepta spre nord pe strada în cruce. Oamneii se opriră şi priviră la deal, spre Molly. Ea nu le putu vedea bine chipurile, pentru că lumina era slabă, iar distanţa mare, însă ceilalţi sigur rămaseseră uimiţi.

Molly le făcu semn cu mîna, iar ei îi răspunseră.

Cîinele lor conducător, seterul irlandez, îşi continuă drumul. După o uşoară ezitare, hotărîră să îl urmeze, în loc să cotească pe Marine Avenue şi să urce la deal pentru a-şi satisface curiozitatea. Munca lor nu se încheiase.

Pe de altă parte, ei recunoşteau sarcina pe care şi-o asumaseră Molly şi Neil, după cum şi Molly recunoştea misiunea lor. Populaţia de copii din Black Lake era prea mare pentru a fi salvată de o singură echipă. Iar dacă două echipe se întîlniseră, probabil că erau de fapt trei sau chiar mai multe.

Dacă n-ar fi ajuns să creadă că nu erau salvatori, ci recoltatori, existenţa a cel puţin două echipe i-ar fi dat curaj lui Molly.

Celălalt grup dispăru pe strada în cruce.

Virgil o conduse pe Molly spre o casă în stil victorian, maiestuoasă, cu lucarne, coloane şi decoraţiuni exterioare bogate.

Aruncă o privire la ceasul de la mînă. Era aproape amiază. Trecuseră zece ore de cînd văzuse pentru prima oară ploaia luminiscentă şi coioţii de pe verandă. Simţi că nu mai era timp şi că lovitura finală a acelui război avea să urmeze în curînd.

PARTEA A ŞAPTEA

În sfîrșitul meu îmi aflu începutul.

T.S. Eliot, *East Coker*

53

LUCARNELE DECORATE cu frontoane sculptate cu teme florale, o lucrătură bogată realizată cu exuberanţă, grădini de primule înconjurate de palisade de fier forjat, coloane de verandă cu capete late, cu capiteluri în stil italian, o uşă de intrare cu un vitraliu avînd un desen extrem de complicat – acea casă reprezenta modelul ordinii arhitectonice, dovadă a luptei îndelungate a omului împotriva haosului şi a căutării unui înţeles.

De cînd se ştia Molly, arhitecţii promovaseră în mare măsură sterilitatea, care este ordine golită de sens, şi sărbătoriseră puterea, ceea ce este semnificaţie golită de graţie. Prin respingerea elementelor fundamentale ale civilizaţiei înseşi care a făcut posibilă dezvoltarea sa, modernismul şi copilul său vitreg din punct de vedere filozofic ofereau strălucire, în loc de frumuseţe autentică, senzaţie, în loc de speranţă.

Toată viaţa văzuse cum civilizaţia devenise mai urîtă, mai meschină; acum, urmîndu-l pe Virgil pe treptele verandei, era copleşită de sentimentul de pierdere. Acea casă frumoasă, în proiectarea şi construcţia căreia se cheltuise atîta iubire, era un simbol a ceea ce urma să fie eliminat din existenţă de către noua ecologie şi de noii şi brutalii stăpîni ai Pămîntului. Distrugerea care se înfăptuise cu paşi mărunţi de-a lungul unui secol de modernism fusese depăşită de mii de ori într-o singură zi; iar curînd, toate operele modernismului

însuşi aveau să fie şterse de pe faţa pămîntului de creaturile cu sînge rece care întruchipau viitorul după care tînjea modernismul.

Toate foliile umanităţii păreau să merite a fi îmbrăţişate dacă reprezentau preţul păstrării a tot ce era frumos în civilizaţia umană. Deşi inima omului este egoistă şi arogantă, mulţi luptă împotriva egoismului şi deprind umilinţa; datorită lor, atîta vreme cît există viaţa, există şi speranţa că frumuseţea pierdută poate fi redescoperită, că tot ce a fost urîţit şi pîngărit poate fi reînviat.

Curînd se putea întîmpla ca viaţa oamenilor să fie distrusă fără să rămînă nici o urmă, de parcă nici n-ar fi existat.

Lăsîndu-l pe Virgil la uşă, Molly se uită la Neil, rămas în stradă împreună cu cei şase ostatici ai norocului. Şapte ani de căsnicie se scurseseră pe nesimţite; nici şaptezeci n-ar fi fost de ajuns.

Copiii păreau dureros de vulnerabili. Răul părea mereu atras de copii, mai ales de ei. Pentru cei prin care curg cele mai puternice fluvii de rău, distrugerea şi decăderea inocenţilor reprezintă cea mai mare binecuvîntare.

Virgil scoase un mîrîit aspru.

La casa unde îi găsiseră pe Johnny şi pe Abby, se deschise uşa; poate cîinele avea puterea de a-i comanda ori poate că vreo forţă malignă din casă dorea să o atragă pe Molly înăuntru, în spiritul păianjenului care lansează o invitaţie către muscă.

Cîinele trecu pragul. Molly şovăise.

Dacă acelea erau ultimele ore ale vieţii ei, dorea să le petreacă în slujba copiilor, chiar dacă pe termen lung nu îi putea ajuta. Era obosită şi o usturau ochii de nesomn. Priveliştile prea multe şi îngrozitoare o secătuiseră emoţional. Drept urmare, între bunele intenţii şi acţiuni se născuse prăpastia îndoielii de sine.

Îşi întări hotărîrea cu un vers din Eliot: „Poţi fugi de viaţă, dar de moarte nu trebuie să fugi".[1]

Curajul îndîrjit putea fi dobîndit din astfel de adevăruri nemiloase.

Intră în casă.

Deşi neatinsă de cineva, uşa se închise în urma ei şi a lui Virgil.

---

[1] Corurile din *Stînca* (1934) (n.tr.)

Ca şi în cealaltă casă de pe altă stradă, auzi un foşnet în pereţi – vînzoleala multitudinilor cu numeroase picioare sau bătaia a nenumărate aripi.

De astă dată nu beneficia de sprijinul moral al lui Neil, ci doar de îndrumarea ciobănescului german, care putea fi în slujba răului. Ca să se încreadă în propria intuiţie şi în credinţă, care încă nu o trădase, trebuia să aibă încredere şi în cîine.

Cu faţa la foile de geam ale ferestrelor, ziua purpurie se uita înăuntru, dar nu făcea nimic să strălucească. Aprinse lanterna şi încercă să nu se gîndească la cît de multă – sau puţină putere – mai era în baterii.

Virgil se îndreptă spre scară şi începu să urce.

Mergînd după el, Molly auzi cum zgomotul vibrant din pereţi se organiză brusc într-un soi de maree ritmică. Acea umflare şi curgere repetitivă o făcură să se oprească pe palier.

În susurul măsurat al acelui suspin pe o mie de voci, Molly depista intenţie, înţeles şi ceva care semăna cu disperarea. Ascultînd mai atentă, tresări de surprindere cînd foşnetul moale şi cadenţat s-a transformat în cuvinte: *„Fi-va timp... şi timp de ucidere... şi timp de ucidere*[1] *... timp de ucidere...*

Deşi vocile acelui cor răutăcios erau numeroase, fiecare se putea percepe doar o idee mai tare decît o suflare. Efectul cumulat era o şoaptă de o subtilitate atît de perfidă, încît părea să se fi născut în mintea ei, mai puţin ca sunet adevărat şi mai mult ca halucinaţie auditivă.

Abby susţinuse că pereţii vorbeau uneori. Fata nu-i dezvăluise ce anume spuneau.

„Fi-va timp... şi timp de ucidere... şi timp de ucidere..."

Molly nu-şi putu da seama dacă era o ameninţare sau o comandă menită să hipnotizeze prin repetiţie – sau cu totul altceva.

Îşi zise că ar trebui să ignore corul sumbru şi insistent. Cu toate acestea, curiozitatea o împinse mai aproape de peretele palierului.

---

[1] Vers din *Cîntecul de dragoste* al lui I. Alfred Prufrock (1917), versiune Ion Caraion, *Antologia poeziei americane*, ed. Univers, 1978 (n.tr.)

Sub fasciculul lanternei, pe tapet înfloriră trandafiri, majoritatea galbeni, unii roz, fără ghimpi, doar cu frunze.

Îşi trecu o mînă peste trandafirii de pe tapet, neştiind bine la ce să se aştepte. Poate la o umflătură a tencuielii. Dovezi de deformaţii structurale.

Peretele era neted, uscat, solid. O vibraţie slabă o gîdilă o uşor în palmă, nimic altceva.

„Fi-va timp... şi timp de ucidere... şi timp de ucidere..."

Printre vocile în engleză i se păru că depistează şi altele într-o limbă diferită.

Îşi lipi capul de perete, cu urechea aproape de trandafirii galbeni.

Un miros slab, dar tulburător, venea dinspre trandafirii imprimaţi – pesemne substanţele chimice din hîrtie sau din pasta de lipit.

Cînd se concentră asupra vocilor ce vorbeau în alte limbi, ele se limpeziră de parcă şi-ar fi dat seama că ea manifesta interes faţă de ele. Auzi aceeaşi frază în franceză şi spaniolă. Voci insistente intonau în alte limbi, ce păreau a fi rusă, japoneză, chineză, germană, suedeză şi alte limbi pe care nu le putea identifica.

Apoi ritmul încetă. Valurile măsurate de sunet se prăbuşiră într-un iureş fără cuvinte de mii de sunete mărunte, susurul şi freamătul, ticăitul şi bîzîitul unui cuib agitat.

Încercînd să ghicească doar după sunet ce fel de creaturi colcăiau pe sub tencuială, rămase cu urechea lipită de perete încă o clipă. O voce unică îi şopti din tumultul slab de foşnete şi viermuială: „Molly".

Deconcertată, se trase departe de perete.

Treaptă cu treaptă, fasciculul lanternei coborî scara, apoi treaptă cu treaptă pînă în locul de deasupra, unde aştepta cîinele, şi nu văzu pe nimeni care să-i fi putut rosti numele.

Apocalipsa planetară devenise dintr-odată supărător de personală. Ceva de origine nepămînteană, tîrîndu-se prin interiorul peretelui cu un scop necunoscut, îi rostise numele cu un ton de intimitate ciudată, care o umpluse de repulsie.

Şi, din nou, pe un ton plin de alean, plîngăreţ: „Molly".

54

CU OCHI RADIIND şi uşor de recunoscut în semiobscuritate, explozivi şi ciudaţi în fasciculul lanternei, Virgil o întîmpină pe Molly în capul scării, nu cu o mişcare din coadă, ci cu un scheunat precipitat, şi o conduse către singura dintre cele cinci uşi care era închisă.

În acea încăpere plîngea slab un copil, probabil un băiat, suspinînd nu din cauza vreunei primejdii iminente, ci ca şi cum ar fi fost chinuit şi terorizat îndelung.

Molly încercă să deschidă uşa cu mîna în care ţinea lanterna. Nu reuşi.

Vreme de o clipă, aşteptă ca uşa să se deschidă la comanda cîinelui sau a prezenţei care le permisese intrarea la parter, dar ea rămase închisă.

Nedorind să-şi lase pistolul în buzunar, puse lanterna pe podea şi încercă din nou uşa cu mîna liberă. Tot încuiată.

Strigă uşor către copilul care plîngea:

– Scumpule, sîntem aici să te ajutăm. Nu mai eşti singur. O să te scoatem de acolo.

Ca şi cum cuvintele ar fi fost o incantaţie, uşa se deschise brusc spre interior, dezvăluind o beznă absolută, negrul unei guri flămînde.

Din pereţi şi tavan se auzi numele ei, şoptit cu un freamăt flămînd: „Molly, Molly, Molly..."

Se sperie puţin şi se trase înapoi.

Fără să se teamă, Virgil ţîşni pe lîngă ea şi intră în cameră.

Uşa se închise cu zgomot.

Încercă mînerul, ştiind că nu se va clinti, şi, într-adevăr, rămase înţepenit.

Aplecîndu-se, îşi luă lanterna de pe podea. Cînd se ridică, percepu o mişcare în hol. Ceva apropiindu-se de ea din partea dreaptă.

El se izbi cu corpul în ea – un bărbat mai scund decît Neil, dar suficient de solid. Lovită puternic, nu reuşi să aprindă sau să folosească lanterna, scăpă pistolul şi căzu la podea.

Prăbuşindu-se peste ea, lăsînd-o fără suflare, el îi spuse:

– N-o să-i găseşti. Sînt sacrificiile mele.

Lanterna căzută zăcea la cîţiva centimetri spre stînga lor, dezvăluindu-l pe bărbat. Păr roşcat, tuns scurt, o faţă senzuală – ochi de culoarea turcoaz cu pleoape grele, buze pline. O cicatrice nu tocmai bine închisă îi unea urechea stîngă de colţul gurii, amintire a unei lupte cu cuţitele.

– Mieluşeii sînt ai mei, spuse el, cu o răsuflare care duhnea – acrimea berii, înţepătura usturoiului, lingoarea blestemată a dinţilor cariaţi.

Strînse mîna pumn şi o îndreptă spre faţa ei.

Molly îşi întoarse capul. Lovitura nimeri puţin alături, dar degetul mare atinse cartilajul din urechea stîngă a lui Molly. Bărbatul se prăbuşi pe podeaua mochetată.

Ţipară amîndoi de durere, iar ea îşi dădu seama că nu va mai putea evita o nouă lovitură. El îi va sparge nasul, pomeţii şi apoi o va omorî în bătaie.

Deşi era mai scund decît ea, Molly nu-l putu da deoparte, astfel că, înainte ca el să lovească din nou, îşi săltă capul de pe podea şi-l muşcă de faţă. Ar fi trebuit să-l muşte de gît. Nu-şi putuse împinge capul la unghiul potrivit, ar fi trebuit să ţintească mai sus. Dinţii de jos apucară falca, iar cei de sus, în obrazul neafectat de tăietura de cuţit.

El răcni şi încercă să se îndepărteze de Molly, iar ea se ţinu cu dinţii, de parcă ar fi fost un terier. El o lovi cu palmele pe umeri,

în tîmple, dar nu reuşi decît ricoşeuri azvîrlite în panică, iar Molly nu cedă.

El se ridică mai mult, suficient de sus, iar ea se văzu silită să-şi descleştеze dinţii, apoi îl împinse, îl zvîrli într-o parte şi se îndepărtă de el zbătîndu-se.

Sălbaticul, şocat de ferocitatea revărsată împotriva lui, se rostogoli pe o parte şi-şi duse palmele la faţa crîmpoţită, evaluîndu-şi rănile, scîncind şi nevenindu-i să creadă.

Scuipîndu-i sîngele, simţind că se îneacă din cauza gustului sărat, scuipînd întruna ca să poată respire normal, Molly găsi lanterna şi, cu ea în mînă, se ridică în picioare.

Avea la dispoziţie cîteva secunde. Starea lui de şoc avea să dureze puţin, furia avea să se aprindă imediat, iar răzbunarea avea să-i fie brutală.

„Miei“, aşa spusese el. „Mieluşeii sînt ai mei.“ Probabil că în camera în care intrase Virgil era mai mult de un copil. „Sacrificii“, aşa spusese el.

Clopote închipuite îi răsunară în ureche rănită, iar cartilajul pe jumătate sfărîmat o înţepa de parcă ar fi avut cioburi în el.

Undeva, pistolul. Trebuia să-l găsească. Singura ei speranţă.

Covor, pete de sînge, covor, urme de picioare, monede care se vărsaseră probabil din buzunarele lui, toate în fasciculul curios al lanternei, dar pistolul, nicăieri.

Înjurînd-o cu glas hîrîit, cu aerul şuierînd prin obrazul spart la rostirea fiecărui cuvînt, el rămăsese în coate şi genunchi, pregătindu-se să se ridice.

Sperînd să cîştige timp pentru a găsi pistolul, Molly dădu să-l lovească peste cap cu un picior, dar nu nimeri. El o apucă de picior, aproape o doborî, apoi i-l scăpă.

Covor, covor, sînge închegat, alte monede, covor, o ţigară rulată manual – marijuana, răsucită la ambele capete – mochetă, pistolul, nicăieri, nicăieri. Probabil că el căzuse peste pistol.

Nu mai avea timp. Molly fugi spre camera cea mai apropiată, alungînd umbrele cu lanterna, trînti uşa în urma ei, se chinui cu încuietoarea, sperînd că va găsi aşa ceva, şi avu noroc, doar un buton de blocare.

Încuietoarea făcu un clic, iar el se trînti cu putere în uşă, făcînd-o să se cutremure, şi apăsă clanţa. Avea să continue cu loviturile de picior. Încuietoarea era fragilă. Nu putea rezista multă vreme.

55

O MANDOLINĂ, un flaut, o tamburină şi un corn francez pe o coroniţă din vîsc, legată cu panglici, formau motivul brodat pe şezutul scaunului cu spătar drept, aşezat în stînga uşii.

În hol, bărbatul muşcat lovi uşa cu piciorul. Încuietoarea tresări, dar nu cedă, deşi la următoarea lovitură avea să plesnească.

Molly înclină scaunul pe picioarele din spate şi băgă spătarul sub butonul care slujea drept clanţă.

O a doua lovitură sfărîmă limba încuietorii, dar scaunul fixat în buton rezistă şi celei de-a treia lovituri de picior, broderia minunată dovedindu-se egala sălbăticiei, aşa cum s-ar cuveni într-o lume în care domină ordinea firească.

El o înjură şi lovi cu pumnul în tăblia uşii.

– Pun eu mîna pe tine, îi promise el. Mă-ntorc după ce termin cu mieluşeii.

Apoi, probabil că plecă.

Nu avea cum să ştie dacă o va pîndi, doar era bărbat, nu era din altă lume. Nu reuşise să treacă *prin* uşa baricadată.

Numeroasele întîlniri cu inimaginabilele ameninţări nepămîntene se terminaseră fără ca ea să păţească nimic, iar un om obişnuit o rănise. Faptul avea o semnificaţie pe care Molly o simţea, dar nu

o putea explica, şi încă o dată se văzu în pragul unei revelaţii de o importanţă covîrşitoare.

Nu era momentul să pună cap la cap toate fragmentele asupra cărora intuiţia îi solicitase atenţia. Ca să poată medita era nevoie de linişte şi timp, iar ea nu avea la dispoziţie nici una, nici alta.

Bestia pe care o muşcase spusese că mieii, copiii, erau *sacrificiile* lui. Pentru ce, pentru cine, pe ce altar, în ce scop, era irelevant; ceea ce conta era intenţia lui şi faptul că trebuia să-l împiedice.

Urechea strivită şi sîngerîndă o durea, dar nu mai răsuna ca un clopot. Acum putea auzi destul de bine.

Singurul sunet pe care-l percepea era cel de mişcare neîntreruptă din interiorul pereţilor, foşnetul şi fojgăiala. Nu se mai auzea nici o şoaptă.

I se făcu greaţă. Saliva îi umplu gura. Încă simţea gust de sînge, de aceea scuipă în loc să înghită, apoi scuipă din nou.

Întorcîndu-se de la uşă, pipăind cu fasciculul lanternei, primul lucru pe care-l văzu fu o toporişcă înfiptă într-o latură a unui dulap înalt din lemn. Sînge pe lamă, pe mîner.

Îngreţoşată, nu vru să caute mai departe, dar trebuia şi, prin urmare, aşa şi făcu.

Se afla într-un birou întunecat din cauza copacilor din dreptul celor două ferestre, strangulaţi de muşchi şi scăldaţi în lumina purpurie a amiezii. O uşă deschisă dădea spre baia de alături.

Molly împărţea încăperea cu două cadavre – un bărbat aflat pe podea şi o femeie prăbuşită într-un fotoliu. Se obişnuise deja cu scenele oripilante, însă nu se uită prea îndeaproape sau îndelung la nici unul din ei.

Fotografiile de familie de pe peretele din spatele biroului arătau că aceia erau părinţii copiilor încuiaţi în camera de la capătul scării. Puştii din fotografie erau un băiat cu gropiţe în obraji şi sora lui mai mare, cu păr negru şi codiţe lungi.

Întrucît nu apărea în nici una dintre fotografii însemna că bărbatul cu cicatrice era un intrus. Crezuse că Michael Render va fi singurul sociopat care să aprecieze haosul creat de sfîrşitul civilizaţiei.

Sacrificii.

Grăbită, scotoci prin sertarele biroului, căutînd o armă. Spera să găsească un pistol. Nu găsi decît o foarfecă.

Din spatele ei, bărbatul cu cicatrice zise:

– Aruncă foarfeca, şi îi apăsă ţeava pistolului, probabil chiar arma ei, de ceafă.

56

SCAUNUL CU HUSA brodată rămăsese blocat sub clanţă; dar ucigaşul nu se strecurase prin acea barieră sau prin alta.

Baia alăturată era comună biroului şi dormitorului. Bărbatul se afla în casă de suficientă vreme ca să cunoască acest amănunt şi venise în birou prin baia şi camera alăturată.

Molly nu dădu imediat drumul foarfecei, aşa cum i se poruncise. Imaginaţia ei bogată crea un tablou de tortură şi viol care făcea să merite riscul de a se repezi la el şi de a încerca să-i înfigă foarfeca în burtă şi să spere că se va putea feri de împuşcătură.

Însă nu cunoştea viitorul şi nu putea acţiona în baza temerii a ceea ce putea păţi. Trecutul şi viitorul sînt deopotrivă de îndepărtate, şi singurul timp cu relevanţă este momentul prezent, *acum*, în care se desfăşoară viaţa, unde se fac alegeri din motive practice şi filozofice.

Lăsată să cadă, foarfeca făcu un zgomot cînd atinse tăblia biroului.

Bărbatul îi puse ţeava pistolului la gît, o încercui cu un braţ şi-i atinse sînii pe sub pulover, motivat, nu de pofte trupeşti, ci de dorinţa de a-i provoca durere, lucru pe care-l şi făcu, strîngînd-o tare.

– Îţi place să muşti, nu? Vocea lui era afectată în mod ciudat de muşcătura din obraz, iar respiraţia îi mirosea la fel de neplăcut ca şi

pînă atunci, dar acum se adăugase şi mirosul de sînge. Mănînci miel?

Dacă ar fi ţipat, Neil ar fi putut veni în ajutorul ei, dar trebuia să-i lase pe cei şase copii în stradă, apăraţi doar de cîini, faţă de care acum avea suspiciuni.

– Mănînci miel? repetă el, strîngînd-o cu atîta cruzime, încît ea îi oferi satisfacţie şi strigă de durere.

– Nu. Nu-mi place.

– O să-ţi placă, zise el. O să te duc în hol, să-mi vezi cei doi miei, vreau să te văd cînd o să muşti din ei.

În ziduri, în tavan, prezenţele necunoscute clocoteau frenetic.

– Cu cît mai tare muşti din ei, cu cît găseşti locuri mai interesante de muşcat, cu atît cresc şansele tale de a scăpa cu viaţă.

Încercînd să cîştige timp şi aşteptîndu-se ca răspunsul lui să fie absurd, fără nici un element care să o lumineze, Molly întrebă:

– Le-ai numit sacrificii. În numele cui, a ce?

– Ei vor copii, mai mult decît orice, dar nu se pot atinge de ei.

– Cine?

– Cei care conduc lumea acum.

– De ce nu-i pot atinge pe copii?

– Nu ştiai? Copiii nu se cern, zise el. Dar regulile astea nu se aplică în cazul *meu*. Dacă-i rezolv pe copii, cei de la putere vor fi îndurători cu mine.

Molly se simţi ca o femeie oarbă care citeşte linii de semne Braille din care, la întîmplare, au fost omise unele puncte. Dincolo de limitele cîmpului ei vizual, se află un domeniu vital al înţelegerii.

El îşi retrase mîna din jurul gîtului, însă apăsă şi mai tare ţeava pistolului pe gît, imediat sub articulaţia mandibulei.

– Ia lanterna de pe birou şi mişcă-te încet şi uşor. Să nu încerci ceva, că-ţi zbor capul ăsta frumuşel.

După-amiaza sumbră se luminase dincolo de ferestre. Luminozitatea albă şi rece se strecura în jos, limpezind aerul purpuriu.

Molly recunoscu imediat calitatea acelei lumini. Una dintre navele tăcute, strălucitoare, plutea peste casă.

Ca mai înainte, Molly se simţi observată cu atenţie, examinată, dar mai mult decît examinată: Se simţi *cunoscută* la inimă, minte şi corp, cunoscută cu totul, într-o manieră care o îngrozea.

Cel care o atacase simţi acelaşi lucru, fiindcă se încordă şi se retrase de la fereastră, trăgînd-o şi pe Molly cu el.

– Ce-i porcăria asta? întrebă el.

Teama îl făcu să fie neatent, iar cînd presiunea ţevii slăbi asupra gîtului, Molly *ştiu* că sosise momentul să acţioneze.

Înşfăcă foarfeca de pe birou. În acelaşi timp, se trase de lîngă bărbat şi auzi dubla apăsare pe trăgaci, dar nu auzi bubuitul împuşcăturii.

Molly se roti spre el. Pistolul, la treizeci de centimetri de faţa ei. Gura ţevii, uriaşă, întunecată. El apăsă din nou pe trăgaci. Arma nu percută.

Nemiloasă ca Soarta care taie firul vieţii cuiva, Molly îl lovi cu foarfeca în mîna care ţinea arma. El scoase un ţipăt şi o scăpă.

Ea azvîrli cu foarfeca în el, se aplecă şi luă pistolul de jos.

Ridicîndu-se în picioare, văzu că bărbatul voia să o prindă. Apăsă pe trăgaci, iar arma îi tresări în mînă.

El sluji de sacrificiu, şi nu copiii. Glonţul îi găsi inima cu atîta precizie, încît muri înainte de a reuşi să-şi exprime uimirea.

Cele două rateuri ale lui, urmate de împuşcătura directă a ei nu fuseseră doar o serie de coincidenţe, iar arma nu era defectă. O anumită putere, un anumit agent ciudat acţiona în locul ei.

Sub tencuială, stupul colcăitor devenise tăcut.

57

PĂTRUNZÎND PRIN FERESTRE, strălucirea emanată de OZN aducea prea multă lumină crudă în acel abator presărat cu cadavre. Molly îşi recuperă lanterna de pe birou şi ieşi prin baia care lega biroul de cealaltă încăpere.

O fereastră aşezată sus în sala de duş permitea intrarea luminii care îi evidenţia propria siluetă într-o oglindă – dar şi a cuiva care nu era prezent. Văzu cealaltă persoană, se opri deconcertată ca să se uite mai bine, însă nu se văzu reflectată decît pe sine.

Nu-şi dădu seama dacă imaginea fulgurantă din oglindă fusese a mamei ei, Thalia, ori dacă acea viziune fusese doar expresia efemeră a celei mai fierbinţi dorinţe a ei, dacă fusese o halucinaţie sau poate un acces de nebunie.

Vru să mai zăbovească, să studieze oglinda, însă mieii, după ce fuseseră salvaţi, aveau nevoie de ea. Prin camera alăturată, în hol, calea îi fu luminată de nava de pe cer, prin intermediul ferestrelor şi a luminatoarelor.

Cînd ajunse la uşa de lîngă capul scărilor, aceasta se deschise singură.

Se găsea în dormitorul unei fete. Jucării, animale din pluş erau rezemate de căpătîiul patului acoperit cu un cearşaf plin de volane. Draperii din satin festonate cu bandă în zigzag. Afişe cu idoli adolescenţi lipite pe pereţi, băieţi frumoşi, cu trăsături oarecum androgine. Zorzoane, emoţii şi comoţii.

Două scaune erau puse spate la spate. Fata cu codiţe, în vîrstă de zece sau unsprezece ani, şi fratele ei cu gropiţe în obraji stăteau pe scaune, legaţi de încheieturile de la mînă şi de glezne cu bandă adezivă.

Virgil îi păzea pe copii, şi avea de ţinut la respect ceva formidabil.

O colonie de mucegaiuri – sfere albe, saci palizi ca nişte plămîni – pîndea într-un colţ. O a doua colonie, cu picioare lungi, ca de insectă, atîrna de tavan, deasupra patului. Cu excepţia sacilor care se umflau şi dezumflau, toate stăteau nemişcate, deşi în interior colcăiau de viaţă.

Pe pat se vedea rola de bandă aproape goală şi cuţitul pe care ucigaşul îl folosise ca să taie banda.

Sperînd că vasul strălucitor va continua să plutească deasupra casei, radiind lumină prin ferestre, şi că nu va trebui să-şi facă treaba la lumina lanternei şi în tovărăşia mucegaiurilor mergătoare, Molly luă cuţitul de pe pat şi tăie banda.

Numele copiilor erau Bradley şi Allison, iar Molly făcu toate eforturile să le alunge temerile, după care le spuse cît putu de repede şi de direct că trebuiau să iasă din casă. Cînd ei o întrebară de soarta părinţilor, Molly îi minţi.

A-i salva pe copii era mai uşor decît a-i ajuta să accepte un viitor care are la bază terenul nesigur al tragediei personale.

Hotărîtă, Molly alungă acele gînduri. Ca să-şi îndeplinească misiunea, trebuia să trăiască în prezent şi să le dea copiilor speranţe şi sfaturi pentru a suporta pierderea celor dragi. Trebuia să-i înveţe cum să trăiască momentul.

Îşi dădu seama că, de cînd trecuse pragul acestei case, fusese convinsă că ei vor avea un viitor, deşi pînă atunci nu avusese motive să prevadă supravieţuirea pe termen lung. Cunoştea o parte din motivele care o făcuseră să-şi schimbe părerea atît de radical, dar nu pe toate; evident, subconştientul percepuse alte motive de optimism pe care încă nu era pregătit să i le împărtăşească.

Cum Bradley era mai mic şi mai speriat decît sora lui, Molly îl eliberă întîi pe el şi îi spuse să rămînă în apropierea lui Virgil, în care îşi recăpătase încrederea, mai ales după ultimele evenimente.

După ce o eliberă şi pe Allison, Molly auzi un sunet ca un pleoscăit slab, care i se păru sigur de origine organică şi-şi ridică privirea; observă că pieliţa de pe un mucegai rotund, de mărimea unui pepene galben, din colonia de deasupra capului, se trăsese

înapoi precum pleoapa unui ochi. Sub membranele acelea se vedea un chip uman.

Dintre toate lucrurile imposibile şi groteşti pe care le văzuse de la ieşirea pe verandă printre coioţi, acesta era cel mai ciudat, cel mai greu de înţeles, cel mai tulburător. Cuprinsă de repulsie, nu reuşi să-şi desprindă totuşi ochii de la el.

După ce se uită mai atent, descoperi că faţa mucegaiului nu era modelată dimensional. Suprafaţa sferei de sub pleoapele trase înapoi era netedă şi curbată, şi transparentă, iar chipul uman părea să plutească în interior, ca un obiect plasat într-un glob de Crăciun, plin cu apă şi cîţiva fulgi care imitau ninsoarea.

Chipul respectiv era al unui bărbat cu ochi albaştri şi mustaţă blondă. Îşi îndreptă ochii spre Molly şi lăsa impresia că o privea. Expresia lui era îndurerată şi imploratoare, părînd să plîngă, deşi nu scoase nici un sunet.

Membranele albe se dădură deoparte de pe un al doilea mucegai din colonie, dezvăluind o faţă cuprinsă în altă sferă: o femeie ţipînd şi într-o stare de suferinţă cumplită. Răcnetele ei erau mute.

Acelea nu erau chipuri reale, însă privindu-le, paralizată de teamă – Molly bănui că fiecare reprezenta o conştiinţă umană, mintea şi amintirile unor persoane care trăiseră cîndva. După moarte, fuseseră despuiate de corpurile fizice şi prinse cumva de acele structuri înfiorătoare.

Fiecare colonie de mucegaiuri albe reprezenta un fel de penitenciar organic, în care erau întemniţate conştiinţele celor care muriseră de mîna noilor stăpîni ai Pămîntului. Mai precis, probabil, coloniile puteau fi sisteme de stocare a datelor în care se acumulau minţi umane complete din toate punctele de vedere, cu amintirile, funcţiile cognitive şi personalitatea lor.

Bătînd puternic, îngrozită de concluziile la care ajunsese, inima lui Molly se făcu cît un purice.

Alte pleoape se dădură înapoi, dezvăluind şi alte chipuri, nu doar deţinute de colonia care se tîra pe tavan, ci şi de cea ghemuită într-un colţ, iar Molly *ştiu* brusc, din felul în care ele o priveau pe ea şi pe copii, şi din expresiile lor, că pînă şi în acele închisori, *erau conştiente*. Conştiente, atente şi disperate. Unele dintre ele erau turbate de starea în care se aflau şi se agitau înnebunite, dar în tăcere.

Înţelept, Virgil ieşi în hol.

Dorind să-i împiedice pe cei doi copii să vadă monstruozitatea aceea, Molly îi îndemnă să urmeze cîinele.

Ajunsă în prag, aruncă o privire în urmă şi văzu o altă pleoapă deschizîndu-se pe o sferă, evidenţiind faţa bărbatului cu cicatrice pe care chiar ea îl împuşcase cu cel mult trei minute în urmă. Privirea lui o găsi, iar trăsăturile feţei se schimonosiră de ură.

Brusc, feţele căpătară glas şi dinspre ele izbucni o cacofonie stridentă de plînsete, vaiete, răcnete, cereri de ajutor, ţipete de furie, blesteme şi hohote demente de rîs.

Cînd Molly începu să coboare scările în urma copiilor, nava strălucitoare se puse în mişcare, lăsînd din nou ferestrele într-un roşu noroios şi aruncînd în beznă interiorul casei.

58

NEIL VRU SĂ-I EXAMINEZE urechea rănită şi plină de sînge, dar Molly insistă să-şi continue treaba. Virgil pornise din nou la drum, tropotind spre est pe stradă, refăcînd drumul pe care veniseră.

De data aceasta, copiii – acum opt la număr – mergeau în frunte, imediat după cîine. Molly şi Neil veneau în urma lor, cu ochii în patru, dar fără să mai fie cuprinşi de paranoia de-a apăsa pe trăgaci la orice mişcare.

– Trebuie să-i protejăm pe copii de oameni, spuse Molly. De oamenii obişnuiţi, *oameni* născuţi din bărbat şi femeie. De cei răi, de bolnavi. Extratereştrii şi tot ce a venit din lumea lor... nu se vor atinge de copii.

– De unde ştii asta? se miră el.

Ea cită spusele bărbatului cu cicatrice:

– „Copiii nu sînt pentru cernut".

– Ce înseamnă asta?

– Nişte lucruri care s-au întîmplat în casă mi-au oferit o perspectivă diferită. O să-ţi spun mai tîrziu. Copiii sînt intangibili, ăsta e principalul.

– De ce?

– Nu ştiu sigur, dar am o teorie. O altă chestiune este... cred că şi noi, cei care îi căutăm, sîntem intangibili.

– Dar urechea cine ţi-a atins-o?

– N-a fost unul dintre ei, nimic... extraterestru. A fost individul acela psihopat, el i-a ucis pe părinţii lui Bradley şi Allison, şi se pregătea să-i ucidă şi pe ei.

– Mi s-a părut că am auzit o împuşcătură. Dar abia a răsunat şi n-am fost sigur. Era cît pe ce să intru.

– Totul se terminase deja.

El o privi cu o expresie mai mult decît uimită, poate chiar admiraţie.

– Parcă te pricepeai doar să scrii cărţi.

– Da? Poate cu mult timp în urmă.

Ciobănescul îi conduse către micul centru comercial din Black Lake.

Fîşii de muşchi negricios drapau copacii şi chiar îi sufocau pe unii dintre ei. Muşchiul începuse să înveşmînteze şi clădirile: festoane în jurul streşinilor, de-a lungul pervazurilor.

– Aşadar, întrebă el, îi salvăm sau îi recoltăm?

– Îi salvăm, cred. Şi mi-am schimbat părerea în legătură cu cîinii.

Siluete întunecate şi iuţi ţopăiau pe acoperişurile caselor şi ale verandelor, apărînd şi dispărînd în straturile de ceaţă, sărind de pe o clădire pe alta. De dimensiunile unor maimuţe, aveau agilitatea macacilor şi a maimuţelor capucin, dar le lipsea spiritul jucăuş al maimuţelor adevărate. Capetele le erau prea mari faţă de corp, care era acoperit cu solzi, nu cu blană, iar de la depărtare, feţele lor asimetrice păreau să fi fost pe jumătate topite în foc. Cu mîini pe care apăreau la fel de multe degete, dar mai multe falange – decît la om sau maimuţă, animalele smulgeau din propriul trup, de parcă ar fi suferit, deşi singurele sunete pe care le scoteau erau zgomote înfundate care, în unele cazuri, aminteau de un chicotit răutăcios.

Mucegaiurile creşteau pretutindeni: pe peluze şi în parcuri, în straturi de flori şi în jardiniere. Apăreau din crăpăturile pavajului, pe pereţii din lemn sau pe şindrila acoperişurilor. Nu erau toate de culoare albă sau neagră cu pete galbene, ci prezentau o mare diversitate de forme şi culori care sugerau, nu o panoramă de basm, ci ţară fantasmagorică a risipei, cu forme ce sufereau mutaţii, provenind din călătoriile onirice scăldate în sudoare ale unui drogat pe cale de a intra în comă după o supradoză.

– Întrebarea mea este dacă nu cumva ne-am înşelat considerînd extratereştrii drept o forţă monolitică, un stup care urmăreşte o singură misiune şi conduşi de o forţă unică, spuse Molly.

– Mie aşa mi se pare.

– Da. Dar nu slujeşte la nimic atunci cînd e vorba de prelucrarea datelor: gunoi bagi, gunoi iese. O percepţie eronată dă naştere unei prejudecăţi. S-ar putea ca între ei să existe facţiuni. Şi probabil că una dintre ele nu doreşte distrugerea completă a speciei şi a civilizaţiei noastre.

– Dacă aşa stau lucrurile, sînt în minoritate şi, judecînd după ce s-a petrecut pînă acum, nu au mare trecere.

– Poate că au obţinut totuşi o concesie în ce-i priveşte pe copii.

– Dar tot ne răpesc lumea, spuse Neil, şi cum poate cineva, mai ales un copil, să supravieţuiască într-o ecologie dementă?

Molly se încruntă.

– Nu au cum. Mai ales din cauza fericirii sau a speranţei. Dar probabil că ne scapă ceva şi, prin urmare, o să încerc să-mi fac ordine în gînduri.

Virgil îi conduse spre bancă. În cursul nopţii precedente, într-o discuţie cu grupul dispus să trăiască liber sau să moară, Neil recomandase clădirea băncii drept cel mai potrivit loc pentru a fi fortificat şi apărat, presupunînd că existau speranţe de apărare sau că avea rost să se apere pînă la ultimul.

La început, Molly crezuse că ajunseseră la capătul misiunii lor de salvare. Se aştepta să se instaleze acolo cu cei care preferau să lupte şi să se pregătească pentru a înfrunta sfîrşitul, dacă aşa avea să se întîmple, cu demnitate şi curaj.

Apoi văzu că în faţa uşii de intrare în bancă nu se găsea nici un paznic. Storurile erau trase la ferestre şi, din cîte îşi dădu Molly seama, nimeni dinăuntru nu supraveghea strada.

– E ceva în neregulă, observă Neil. S-a petrecut ceva.

– Iar acolo sînt şi cinci copii, spuse Molly.

Lucrarea nu era încheiată.

59

ÎN CAZUL ÎN CARE, din anumite motive, copiii erau oarecum imunizaţi faţă de violenţa extremă, sub supravegherea cîinilor ei erau în siguranţă pe stradă. Neil putea să o însoţească pe Molly în interiorul băncii.

Cruţarea lor de acel holocaust nu era decît o teorie, chiar dacă în sprijinul ei veneau unele dovezi convingătoare. Neavînd de partea ei decît o simplă teorie, Molly nu-i putea lăsa pe copii fără un adult care să-i apere.

Neil insistă ca de data aceasta el să fie cel care intră în bancă, însă intenţia lui nu fu primită cu entuziasm de Virgil. Cîinele refuză să-l însoţească. Drept urmare, ciobănescul se aşeză pe trotuar în faţa uşii, blocînd intrarea.

Neil se întinse pe deasupra cîinelui să deschidă uşa, dar constată că era încuiată.

Cînd se apropie Molly, Virgil se ridică în picioare şi dădu din coadă. Ea întinse mîna spre uşă, care se deschise fără ca ea să o atingă.

Aşa cum li se mai întîmplase pe parcursul acelei odisee, a acelui tur de infern, lucrurile lipsite de suflet păreau să fie înzestrate cu intenţii.

Cu o îmbrăţişare şi un sărut, Neil cedă în favoarea lui Molly. Se întoarse în stradă, la copii şi la cîini.

În drum spre bancă, Molly scosese încărcătorul din pistol şi înlocuise cartuşul lipsă. Avea zece cartuşe încărcate, pregătite. În buzunarele blugilor mai avea cîteva de rezervă.

Cu lanterna în stînga, pistolul în dreapta, împinse uşa cu umărul şi intră, urmată de Virgil.

Singura bancă din Black Lake şi din împrejurimi – construită în 1936, cînd deponenţii trebuiau să fie impresionaţi de măreţia unei instituţii financiare – nu se compara ca splendoare cu alte bănci mari din acea perioadă, dar, prin dimensiunile modeste la scară, arăta convingător de solid. Pardoseli din marmură. Şase coloane din marmură. Pervazuri din marmură. Despărţiturile de la ghişeele funcţionarilor erau din bronz ornamental de culoare închisă, cu intarsii din nichel şi metal lustruit.

În întregul hol, în spaţiile destinate funcţionarilor, în zona deschisă destinată birourilor pentru servicii, situate în spatele balustradei din marmură, lămpile cu gaz şuierau uşor, ca nişte şerpi care visează, asigurînd lumină din belşug.

Molly stinse lanterna şi o băgă sub betelia blugilor, la spate, ca să aibă ambele mîini libere pentru a manevra pistolul.

Deşi din tavernă plecaseră mai mult de douăzeci de adulţi, plus cinci copii, cu intenţia de a aproviziona şi fortifica banca, acum în hol erau doar patru adulţi, trei bărbaţi şi o femeie. Stăteau alături, cu faţa la ferestrele ghişeelor, cu spatele spre uşă.

Lucru ciudat, ei nu se întoarseră cînd intră Molly, deşi uşa scîrţîi, iar ghearele cîinelui făcură zgomot pe podea, stîrnind un şir de ecouri slabe din suprafeţele de marmură.

Din spate, Molly îl recunoscu pe unul dintre cei patru – Vince Hoyt, profesor de istorie şi antrenor de fotbal.

– Vince?

El nu răspunse.

– E totul în regulă? întrebă ea.

Nici unul dintre cei patru nu păru să audă întrebarea.

Dorind o lămurire, ea se uită la Virgil. El renunţase la rolul de călăuză şi, invitînd-o pe Molly cu o privire solemnă, aşteptă ca ea să acţioneze.

Ea traversă holul, pînă la linia formată de cei patru, observînd că stăteau cu toţii rigizi, cu capetele drepte şi umerii ridicaţi, parcă „pe loc repaus", doar că ţineau mîinile moi de-a lungul trupului.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea şi ştiu răspunsul cînd ajunse la capătul formaţiei pe care o alcătuiau.

Cei patru nu aveau chipuri.

60

DECI ACELA ERA fenomenul descris de Cassie: oameni fără ochi, nasuri, guri, fiecare față netedă de la o ureche la cealaltă și de la linia părului pînă la bărbie, de culoarea argilei galbene, la fel de frumoasă și lipsită de trăsături precum ceramica arsă în cuptor.

Ar fi trebuit să fie morți, pentru că nu puteau respira.

Deși pieptul lor nu se ridica și nu cobora odată cu expirația sau inspirația, din cînd în cînd tresăreau perceptibil, iar gîtlejurile li se mișcau ca și cum ar fi înghițit. La doi dintre ei, venele de pe tîmplă se zbăteau vizibil. Iar în fiecare caz, mîinile, atîrnînd moi pe lîngă trupuri, tremurau.

Radiau o neliniște care era aproape palpabilă, aproape suficient de mare ca să poată fi sesizată prin miros. Nu aveau chipuri, dar erau oarecum vii – și teribil de înspăimîntați.

Undeva în interiorul băncii erau cinci copii neajutorați, și fără îndoială că alături de ei se afla un lucru cu chipuri în palme. Pentru că acel gen de lucruri părea omniscient, cu siguranță avea cunoștință de sosirea lui Molly.

Virgil evita în continuare să preia conducerea, însă rămase curajos alături de ea.

Molly deschise ușița joasă din bronz care dădea în spațiul destinat funcționarilor de la ghișeu și păși pe tărîmul banilor, dîndu-și seama că aceștia nu mai aveau nici un rost.

În partea din spate a incintei, o balustradă joasă despărţea spaţiul acela de un hol. Deschise încă o poartă şi-l conduse pe Virgil pe coridor.

Trei felinare Coleman erau aşezate la distanţă egală unul de altul pe coridor. Nimic nu tulbura tăcerea, în afara susurului gazului ce ardea în felinar, apărat de scuturile antitermice curate.

Podeaua era mochetată. Cîinele păşi fără să scoată un sunet.

Cinci uşi pe latura estică a holului, trei pe latura vestică, toate cu geamuri mate în partea superioară. Pe unele erau tăbliţe cu numele unor angajaţi. Una avea inscripţia GRUPURI SANITARE. Două nu erau marcate în nici un fel.

Intrarea în camera blindată de valori era la capătul coridorului. Aşezată într-o arhitravă din oţel, uşa rotundă din inox masiv, dotată cu bolţuri de închidere de şase centimetri grosime, era deschisă.

Camerele din spatele uşilor cu geamuri mate erau întunecate. Molly se gîndi să intre în vreuna din ele, dar apoi se lăsă în seama intuiţiei şi trecu cu precauţie prin dreptul uşilor.

În memorie îi răsuna vocea temătoare a lui Cassie: „Îţi pot lua faţa şi o ţin în mîini, şi ţi-o arată, şi alte feţe..."

În camera de valori se găsea cel puţin un felinar. În vestibulul de dincolo de cadrul gros din metal nu zări pe nimeni.

„Şi alte feţe... şi le strivesc în pumn şi le fac să strige..."

Molly era la cinci metri depărtare de uşa camerei blindate cînd, în minte şi în măduvă, în sînge şi în oase, simţi întoarcerea leviatanului zburător. Se apropia dinspre nord şi mergea spre nord-est, părînd să comprime atmosfera de dedesubt, astfel că Molly se simţi ca un scufundător în abis, cu greutatea uriaşă a oceanului strivindu-i umerii.

La cîţiva paşi de camera blindată auzi zgomot de apă şiroind, se întoarse şi-l văzu pe Virgil urinînd pe zid. După ce-şi goli vezica, veni spre ea cu coada între picioare, tremurînd, dar încă hotărît să slujească.

– Bravo, băiete, şopti ea, ai curaj.

În prag, teama o făcu să se oprească. Cu gura uscată şi arzînd, cu palmele reci şi umede. Patul pistolului lunecos de sudoare. Încercă să-şi reţină un fior, dar dinţii îi clănţăniră precum castanietele.

Traversă pragul curbat din oţel, gros de aproape un metru. Dincolo de el, era o uşă deschisă.

Direct în față, dincolo de micul vestibul, se afla o cameră rectangulară avînd cutii de valori de la podea pînă în tavan. Un felinar lumina locul, dar camera era goală.

Spre dreapta vestibulului, într-un cadru din oțel, era deschisă o altă ușă. De dincolo de ea, lumina părea să-i facă semne îmbietoare.

Chiar acolo, în camera blindată, simți vibrația ritmică a motoarelor mari ale navei cît muntele ce-și croia drum pe deasupra orașului.

Intră pe ușă. Spre stînga era camera banilor – rafturi pline cu numerar, monede și registre.

Tot aici erau și cinci copii, stînd așezați pe podea cu spatele rezemat de perete, vii, dar speriați. Tot acolo, după cum ar fi trebuit să se aștepte, era și tatăl ei, Michael Render.

61

ÎN URMĂ CU DOUĂZECI de ani, Render ucisese cinci copii în clasa ei, iar acum alţi cinci erau în primejdie.

Ca şi cum ar fi ştiut la ce se gîndea Molly, el zise:

– Numărul magic e prezent, nu?

Molly s-ar fi aşteptat ca zidurile camerei de valori să dea un sunet metalic vocii lui Render, însă ele nu făcuseră decît să îndulcească şi să înmoaie sunetele. Deşi cuvintele lui erau batjocoritoare, ele sunară ca ale unui antreprenor de pompe funebre care rosteşte ceva în semn de respect pentru morţi.

Molly rămase cu pistolul în ambele mîini, îndreptat spre chipul lui frumos.

– O să-i scot de acolo.

– Poate morţi.

– Nimeni nu va muri, în afară de tine, zise ea, dacă se ajunge la asta.

– „Dacă se ajunge la asta“, repetă el dispreţuitor. Eşti prea derutată ca să faci lucrul cel mai potrivit, draga mea Molly. Mă puteai ucide la tavernă, dar m-ai lăsat să plec. Permiţîndu-mi să comit cine ştie ce orori, nu?

Ea clătină din cap.

– Mă subestimezi.

Tremurînd, cu coada între picioare şi capul plecat, Virgil se strecură pe lîngă Render şi se alătură copiilor.

Render abordă unul dintre zîmbetele mortale, avînd intensitatea şi căldura care o fermecaseră pe mama ei, făcînd-o să se mărite cu el.

– Cum se cheamă cînd îţi ucizi tatăl? Parcă paricid, nu?

– Eu nu am tată, spuse ea.

– Aşa spui, dar nu eşti convinsă. Ştii bine că în ziua aceea am venit la şcoală pentru că te iubeam şi nu voiam să te pierd.

– N-ai iubit niciodată pe nimeni, în afară de propria persoană.

– Te-am iubit atît de mult, încît am ucis ca să ajung la tine în ziua aceea; am ucis pe oricine mi-a stat în cale, doar ca să mi se ofere şansa de a te creşte ca un tată adevărat.

Făcu un pas spre ea.

– Stai pe loc, îl avertiză Molly. Nu uita că te-am nimerit de două ori atunci.

– Şi în spate, recunoscu el. Dar atunci erai nevinovată, mai puţin complexată de *complexitatea* a ceea ce e bine şi rău.

Mai făcu un pas şi întinse o mînă spre ea, cu palma în sus, ca o rugăminte de legătură emoţională.

Ea se retrase din calea lui.

Încă apropiindu-se, el zise:

– Hai, strînge-l în braţe pe tata, apoi să ne aşezăm şi să stăm de vorbă despre toate.

Molly se retrase în spaţiul deschis dintre camera de bani şi vestibul. Se putea retrage în continuare doar dacă ieşea din cameră – dar asta însemna să-l lase pe Render cu copiii.

El continuă să păşească spre ea, cu mîna întinsă.

– Mama ta a crezut mereu în puterea iubirii, în înţelepciunea *discuţiilor*. Spunea că orice se poate realiza cu voinţă, prin *compromis*. Nu ţi-a transmis şi ţie valorile astea, Molly?

Molly îl împuşcă în piept. Camera de valori nu atenuă pocnetul, ci rezonă, creînd impresia unui clopot uriaş.

Copiii începură să ţipe şi o parte din ei îşi acoperiră urechile cu palmele; alţii ochii.

Glonţul îl făcu pe Render să tresară. Iar ochii i se măriră. Zîmbi.

Molly trase din nou, apoi a treia, a patra oară, însă el nu se prăbuşi. În pieptul lui se vedeau patru găuri de glonţ, dar din ele nu ţîşni nici o picătură de sînge.

Lăsînd pistolul în jos, Molly zise:

– Erai deja mort. Şi cînd ai venit în tavernă erai mort.

– Cînd totul a început să se destrame, unii dintre paznicii de la spital erau dispuşi să ne elibereze, spuse el. Din milă, din compasiune, ca să nu ne lase să murim de foame ca nişte animale în cuşti. Dar doi dintre ei n-au vrut – ei ne-au împuşcat în celule înainte de a pleca acasă.

Acum avea în faţă doar un simulacru cu detalii minunat de convingătoare. După care se transformă şi deveni ceea ce era în realitate: un *lucru* negru cu cenuşiu, pătat, cu o faţă care părea să fi suferit o implozie şi fusese rău reconstituită. Ochii mari cît farfuriile, protuberanţi, sîngerii, cu pupile negre de formă eliptică. De umerii prevăzuţi cu plăci ţepoase de os, aripile pieloase atîrnau pliate de-a lungul trupului.

Înţelese că acum se afla în prezenţa unui prinţ de pe altă stea, una dintre speciile care veniseră să cucerească Pămîntul.

Cînd îşi arătă mîinile mari, puternice, cu gheare, văzu cîte un chip în fiecare. Spre deosebire de feţele care apăreau pe mucegaiuri, acestea aveau anumite proporţii şi păreau mai reale, mai tulburătoare decît cele pe care le văzuse mai devreme. În palma stîngă, faţa lui Michael Render. În cea dreaptă, faţa lui Vince Hoyt, antrenorul de fotbal, care acum stătea lipsit de chip în holul băncii.

Extraterestrul îşi strînse palmele enorme şi, din degetele încleştate, îl auzi pe tatăl ei urlînd de durere, apoi pe Vince Hoyt.

Cînd îşi desfăcu palmele, chipurile se schimbaseră, iar de data aceasta văzu un politician cunoscut în stînga şi o actriţă renumită, în dreapta. Şi acestea plînseră sfîşietor cînd el le strînse în pumni.

Molly se simţi uşoară, parcă nu cîntărea nimic, ca într-un vis, ca şi cum ar fi putut pluti din acel loc pentru a ajunge în altă încăpere de coşmar.

Gura lucrului era zimţată ca o rană, iar cînd vorbi, Molly îi văzu dinţii ca nişte cioburi de sticlă.

– Îţi las faţa şi poţi pleca de aici cu patru miei. Numai patru. Tu alegi care dintre ei va rămîne aici.

Cu inima bătîndu-i suficient de tare ca să-i cutremure trupul şi să-i facă pistolul să tresară în mîna nesigură, Molly îi privi pe cei cinci copii, care auziseră propunerea creaturii. Prefera să moară decît să lase vreunul acolo.

Se uită în ochii lui sîngerii şi, în ciuda aspectului lor straniu, reuşi *totuşi* să-i înţeleagă şi îşi dădu seama de adevăr. Ca şi cadavrul umblător al lui Harry Corrigan, ca şi Derek Sawtelle, cu sacoul lui din tweed şi papionul care trebuia înnodat de fiecare dată, ca şi Michael Render, ca păpuşa vorbitoare şi coloniile umblătoare de mucegaiuri, ca aproape orice lucru sau persoană întîlnită de cînd o trezise sunetul ploii, acesta era un agent al disperării, a cărui intenţie era să o împingă la deznădejde.

Ei se slujiseră de tragedia sîngeroasă din copilărie, de suferinţa cumplită provocată de moartea mamei, de temerile ei cele mai ascunse, de îndoiala de sine, şi chiar de iubirea ei faţă de opera lui T.S. Eliot – care îi dăduse mereu tărie şi inspiraţie – ca să o deruteze, să o stoarcă de puteri, să-i transmită o deznădejde amară care să o lase o femeie stearpă, o forţă paralizată, incapabilă să sară în ajutorul nevinovaţilor.

Multe amănunte legate de aceste evenimente rămăseseră deocamdată neînţelese, puteau chiar rămîne neînţelese, însă Molly era convinsă de un lucru, chiar dacă nu ştia de ce ar trebui să fie adevărat: *Atîta vreme cît spera, ei nu o puteau atinge.*

– N-ai nici o putere asupra mea sau asupra lor. Eu sînt tutelarul, rosti Molly cu glas hotărît, şi rămase surprinsă auzind cuvîntul pe care-l scăpase, pentru că nu-l folosise niciodată pînă atunci, deşi ştia că reprezenta un fel de tutore. O să-i iau pe toţi de aici. Pe toţi. Imediat.

Extraterestrul întinse mîinile spre faţa ei. Îşi desfăcu ghearele începînd de la scalp şi pînă sub bărbia ei, de la o ureche la cealaltă, iar atingerea fu rece ca gheaţa şi unsuroasă.

Nu se trase înapoi. Nici nu tresări. Nici nu respiră mai precipitat.

După o ezitare, lucrul îşi retrase mîna. O privi fix vreme de o clipă şi, deşi expresia îi era la fel de impenetrabilă ca şi faţa, Molly înţelese că era încărcată de ură, furie şi frustrare.

Ca şi cum ar fi devenit brusc imponderabil, lucrul se ridică de la podea şi pluti aşa cum Molly se temuse mai devreme că i se va întîmpla ei. Trecu prin tavan, probabil atras de nava colosală de deasupra lui Black Lake.

62

CEI PATRU OAMENI lipsiţi de feţe dispăruseră din holul de marmură.

Avînd cinci copii după ea şi condusă de Virgil, destul de agitat, Molly ajunse în stradă chiar cînd ceaţa începuse să se ridice, împrăştiindu-se din preajma băncii, şi se alătură lui Neil şi grupului său.

Molly reuşi să vadă, prin linţoliile de ceaţă purpurie, nava-mamă care tocmai trecea. Foarte jos, puţin deasupra vîrfurilor copacilor. Nava avea o suprafaţă atît de diferită de cea pentru care o pregătiseră numeroasele filme văzute, încît Molly rămase cu privirea fixată îndelung asupra ei, într-o stare ce nu mai era uimire, pentru că depăşea atît de mult orice spaimă şi teroare, încît se simţi cuprinsă de o curioasă senzaţie de calm.

Nici vorbă de strălucirea metalică văzută în sute de filme, nici urmă de sărbătoarea de lumini ca în *Întîlnire de gradul trei,* nici vorbă de arhitectura tipică navelor de luptă, ca în *Războiul Stelelor,* ci elemente care păreau organice şi de aceea infinit mai ciudate. Leviatanul care trecea tăcut avea în unele locuri o armură din plăci chitinoase, asemănătoare celor ale insectelor, în alte locuri fiind solzoasă, în altele, netedă şi palidă şi fragilă, pulsînd, ca şi cum înăuntru ar fi bătut rar nu se ştia ce inimă uriaşă, în alte locuri apăreau şiruri de ţepuşe zbîrlite sau coarne, iar alte părţi purtînd

urme ce păreau a fi fost de răni, leziuni, rosături, presărate cu noduri încîlcite de ţesuturi ce aminteau de colcăiala tentaculelor, cu o crustă groasă de excrescenţe cu aspect malign.

Trăsăturile cele mai incredibile ale acelui *corpus malignum* erau feţele umane încastrate ca nişte ochi în toată suprafaţa, zeci de mii de chipuri, *milioane* de feţe de bărbaţi şi femei de toate rasele, dezvăluite şi apoi ascunse, doar pentru a fi din nou dezvăluite ca membrane deschise şi închise deasupra lor.

Iar nava venea, venea, uriaşă în lungime şi lăţime, forma ei întreagă fiind prea mare pentru a fi dedusă doar din aceste aspecte, avînd masa şi volumul mai mare decît masa şi volumul combinate ale tuturor navelor mării şi aerului pe care le construise vreodată umanitatea de-a lungul istoriei sale, de o mie, de un milion de ori mai mare. Deşi sistemul de propulsie – şi procesul prin care aceasta sfida atracţia gravitaţională – nu producea nici un sunet, leviatanul accelera pînă cînd trăsăturile de la suprafaţă începură să devină neclare, trecînd tot mai repede peste Black Lake, kilometru după kilometru, tot mai repede, şi apoi, în timp ce continua să vină, prinse să se şi ridice prin ceaţa ce se subţia mereu, ceaţă care învălui din nou nava care se înălţă pînă dispăru.

La cîteva secunde după ce structura aceea gigantică se mistui, vibraţia mută a motoarelor încetă să mai reverse valuri de presiune fantomatică asupra lui Molly. Încă sub vraja leviatanului, ea rămase cu privirea spre ceaţa purpurie vreme de jumătate de minut, poate mai mult, la fel ca Neil şi copiii, pînă cînd o aversă bruscă de ploaie începu să-i ude.

63

CÎND IZBUCNI FURTUNA, se retrase în bancă, unde ardeau felinarele Coleman şi se simţeau în siguranţă. Verificînd încăperile, nu găsiră nici o ameninţare din partea oamenilor sau a altcuiva.

Torentele ploii izbeau pămîntul, deşi probabil cu jumătate din forţa primului diluviu. Apa ce cădea din cer nu mai era luminiscentă şi mirosea a curat şi a proaspăt, ca o ploaie adevărată.

Aversele spălară treptat tulbureala din cer şi, o vreme, atmosfera se mai înveseli, trecînd de la aspectul mohorît şi violaceu, nefiresc, la lumina cenuşie, bine cunoscută, care se instala în timpul unei furtuni de toamnă.

În bancă fuseseră aduse o serie de provizii înainte ca extratereştrii să zădărnicească planurile de fortificare. Molly descoperi cutii cu combustibil pentru felinarele Coleman, care aveau să le asigure iluminarea vreme de săptămîni întregi. Neil găsi pături, cutii cu conserve de carne şi fructe, lăzi cu biscuiţi, dulciuri, pîine proaspătă şi prăjituri.

Aşezară păturile cîte trei una peste alta şi înjghebă paturi pe podeaua holului. Prin numărul lor, cîinii aduceau căldură suplimentară. Din alte pături, făcute sul şi legate cu sfoară, făcu perne. Pe măsură ce lumina zilei se stinse, crepusculul pluvial invadă oraşul. Străzile rămaseră tăcute şi, cu excepţia ropotului ploii, cerul fu

mut. După atîtea evenimente, se lăsă o liniște ciudată. Molly nu avea încredere într-o asemenea liniște.

La căderea nopții, după ce scoase cîinii la ultima plimbare din zi, verificară toate sistemele de închidere ale ferestrelor, traseră ivărele și baricadaseră ușile folosind mobilier. De extratereștri nu se puteau feri, pentru că ei pătrundeau prin tavane, ziduri sau podele, însă fiarele ciudate aparținînd propriei lumi trebuiau ținute la distanță.

Molly continuă să creadă că toți copiii erau sacrosancți și că, în calitate de tutelari, ea și Neil deveneau intangibili, însă nu voia să riște deloc. Pe de altă parte, poate mai existau indivizi ca Render în libertate, iar împotriva oamenilor-monștri nu se puteau lupta decît cu armele.

Reușiră să pregătească doar o cină rece, însă varietatea și calitatea alimentelor făcu din masă un festin. La lumina felinarelor, stătură în cerc pe podea, treisprezece copii și doi adulți, înconjurați de o sumedenie de cutii și lăzi desfăcute, și luînd din ele ceea ce voia fiecare.

La început mîncară în tăcerea izvorîtă din oboseală și șoc. Curînd, calitatea hranei și zahărul din băuturile răcoritoare îi readuseră la viață.

Discret, discutară despre experiențele prin care trecuseră, povestiră, căutară să înțeleagă și să accepte ceea ce se întîmplase. Și încercară să-și imagineze ce se putea întîmpla în continuare.

Cei cinci copii salvați din camera de valori povestiră cum părinții și alți oameni fuseseră luați de sub ochii lor, trecînd prin podea și prin tavan, în perioada în care probabil că nava-mamă trecuse la o altitudine prea mare pentru a fi simțită. Unii dintre cei răpiți plînseseră în timpul ascensiunii; alții rîseseră; însă nimeni nu opusese rezistență.

– Da, rîdeau, spuse Eric Crudup, aducîndu-și aminte de ieșirea bunicii lui prin două podele și acoperiș. Cînd urcă, uită de toate. Mai super decît credeam.

Pierderile suferite de fiecare erau atît de mari, încît nici nu-și puteau da seama de anvergura lor; de aceea, încă nu ajunseseră să

regrete ceva. Molly ştia totuşi că suferinţa va veni după trecerea şocului.

Curios lucru, nici unul nu sesiză înfăţişarea organică a naveimamă, poate pentru că se deosebea atît de mult de orice văzuseră în filme şi nu ştiau ce să creadă – sau se temeau să analizeze o asemenea posibilitate.

La ora opt îşi făcură paturile pentru culcare.

Neil insistase să stea primul de veghe şi promise că o va trezi pe Molly să-şi facă schimbul de la ora unu dimineaţa.

Ea crezu că, urmărită de imaginile înfiorătoare ale distrugerilor şi de gînduri privind viitorul, va rămîne trează, însă adormi imediat ce puse capul pe perna improvizată. Nu visă nimic.

Cinci ore mai tîrziu, Neil o trezi. În ciuda promisiunii, voise să o lase să-şi continue somnul, dar era convins că va adormi de epuizare, ceea ce i-ar fi lăsat vulnerabili.

Cu pistolul alături, Molly se aşeză pe un scaun în lumina plăcută a felinarului şi ascultă respiraţia ritmică a copiilor adormiţi sau sforăiturile ocazionale ale cîinilor. Găsi în acele momente răgazul şi pacea care să-i îngăduie să mediteze la minunile pe care le văzuse şi să încerce să le descluşească. Adevărul, care deocamdată îi scăpa, plutea vag la graniţa raţiunii, însă ea nu-l putea încă surprinde.

Tutelar. Tutore, protector, cu puteri speciale. Deşi nu era un cuvînt arhaic, nu-şi amintea să-l mai fi folosit vreodată pînă atunci în scris sau în discuţii; şi totuşi, îi venise în minte ca fiind exact cuvîntul care îl va pune la respect pe extraterestru. *Tutelar.*

Cu cîteva minute înainte de ora trei, ploaia se opri.

Vrînd să ridice storul, se duse la o fereastră, dar reveni la scaunul ei fără să-şi ducă intenţia la îndeplinire. Se temea că va descoperi vreo formă de mucegai lipită de geam, sau feţe umane ţipînd mut pe suprafeţele rotunjite ale cărnii ciudate a acestuia.

64

ODATĂ CU VENIREA zorilor, soarele se eliberase de înlănţuirea ploii şi a valurilor de ceaţă. Ca şi cum s-ar fi ridicat în semn de sărbătoare, pictase cerul spre răsărit în culoarea rozelor, albăstrise restul cerului şi aurise ferestrele caselor din Lacul Negru.

Molly, Neil, copiii şi cîinii părăsiră holul rece al băncii, preferînd să se lase răsfăţaţi afară de căldura dimineţii. La început, căzură într-o admiraţie mută, cu feţele către cer, cu gura deschisă de parcă ar fi vrut să bea vinul auriu al soarelui.

Trecuseră treizeci şi şase de ore de cînd nu mai văzuseră soarele, dar lui Molly i se păru că se scursese jumătate din viaţă de cînd se bucurase ultima oară de căldura delicioasă a razelor căzîndu-i pe faţă.

Primul care observă restabilirea lucrurilor aşa cum le ştiau fu un copil, care exclamă:

– Hei, au dispărut toate mizeriile şi tîrîturile!

Muşchiul negricios şi sufocant fusese spălat de pe copaci şi clădiri, se dizolvase şi cursese, odată cu apa de ploaie, în canalizări.

Fantasmagoria de mucegaiuri, atît cele umblătoare, cît şi celelalte care prinseseră rădăcini, dispăruse. Ceea ce rămăsese era firesc – iarbă îmbibată de apă, tufişuri ude, straturi de flori culcate la pămînt şi înnoroite.

Nu mai văzură nici siluetele asemănătoare maimuţelor care se hîrjoneau pe acoperişuri, iar prin copaci nu se tîrau creaturi roşiatice şi flămînde.

Molly se simţea de parcă ar fi visat totul – ori visa în acele momente.

Pămîntul fusese cucerit de o specie extraterestră care se arătase nemiloasă ca o rasă de crocodili inteligenţi. Viitorul păruse să aducă sfîrşitul umanităţii şi zădărnicirea tuturor realizărilor omeneşti. Şi totuşi, viitorul care păruse inevitabil nu se împlinise. În acel punct de cotitură, dansul vieţii continua, clipă după clipă.

Nu putea înţelege ce se întîmplase, ce doriseră să realizeze prinţii de pe altă stea sau dacă, de fapt, îşi îndepliniseră scopurile, şi de ce plecaseră.

Inima îi tremură alarmată vreme de o clipă cînd zări o mişcare pe cer, dar observă că şi acel aspect era firesc şi de bun augur. Un şoim descrise un cerc tot mai larg pe cer.

Lătratul unui cîine, altul decît cei care îi însoţeau, îi făcu să-şi îndrepte atenţia către Main Street. Seterul irlandez, pe care îl văzuseră în ziua precedentă conducînd trei adulţi şi un grup de copii către bancă. Numărul copiilor crescuse de cînd îi văzuse ultima oară Molly pe Marine Avenue.

Un alt lătrat, de astă dată al corciturii cu blana cîrlionţată, anunţă apropierea altui grup dinspre capătul sudic la Main Street. Un adult, şapte copii şi o pisică aurie care păzea flancul stîng.

Molly simţi privirea lui Neil, se uită în ochii lui, se apropie de el şi îl luă de mînă.

Un al treilea grup – patru adulţi, peste douăzeci de copii şi o liotă de cîini – începură să strige în timp ce se apropiau, traversînd parcul de peste drum.

Dintre toate lucrurile care o şocaseră şi o uimiseră în ultimele treizeci şi şase de ore, nici unul nu o afectase atît de mult ca acesta şi nici unul nu o făcuse să se simtă mai înălţător.

După un sfert de oră, sosi şi ultimul din cele nouă grupuri, iar Molly putu număra supravieţuitorii din Black Lake, unde locuiseră înainte mai bine de două mii de oameni. Douăzeci şi doi de adulţi, majoritatea, părinţi. O sută şaptezeci şi şase de copii, dintre care cei mai mulţi erau orfani. Patruzeci de cîini, şapte pisici.

65

ÎNTÎLNIREA DE PE Main Street avu loc joi dimineaţa, iar pînă să sfîrşească micul dejun, cei douăzeci şi doi de adulţi conveniră că trebuiau să-i scoată pe copii din Black Lake şi să-i ducă într-un loc mai plăcut din cîmpia vestică.

Era septembrie, şi iarna venea mai repede în munţi. Fără electricitate, fără gaze naturale, fără o sursă durabilă de combustibil, erau siliţi să se stabilească într-o zonă cu o climă mai blîndă.

Îşi petrecură ziua organizînd o caravană din vehicule şi pregătind proviziile pentru călătorie. Alimente, băuturi, îmbrăcăminte, lucruri personale dragi. Dar şi arme, deşi sperau să nu aibă nevoie de ele.

Joi noaptea dormiră în bancă, ocupînd toate încăperile, mai puţin camera de valori. Unii nu reuşiră să se odihnească, aşteptînd să audă iarăşi zgomotul ploii torenţiale.

Noaptea trecu fără furtună.

Vineri dimineaţă, porni din Black Lake o caravană alcătuită din trei autobuze şcolare, două camioane şi paisprezece vehicule de teren. Făcură plinul la toate şi, dacă ar mai fi avut nevoie de benzină, urmau să scoată din rezervoarele vehiculelor abandonate.

Nu ştiau la ce să se aştepte, însă în drumul spre vest descoperiră doar scene familiare. Cer albastru, pe care nu apăreau decît păsări. Pante şi cîmpii îmbibate de apă care se uscau. Oraşe părăsite.

Pentru Molly, ca şi pentru ceilalţi, Războiul Lumilor părea să se fi sfîrşit cu un mister mai adînc decît cel care dusese la izbucnirea lui. Unde erau armatele victorioase, de ce dispăruseră?

După cît plouase, multe poduri de pe autostradă ar fi trebuit să fi fost luate de ape, dar erau în picioare. Molly nu văzu urme şi daune produse de inundaţii, iar asta nici măcar în zone în care rîurile ieşeau de obicei din albie şi măturau comunităţi întregi.

Dădură şi peste vehicule abandonate care trebuiră îndepărtate de pe şosea, dar în majoritatea lor, autostrăzile erau pustii şi se putea circula uşor.

În timpul deplasării spre vest, întîlniră trei caravane care semănau cu a lor. Numeroşi copii şi tutelarii lor, cîini, pisici şi chiar un papagal care reuşise să înveţe cîteva frînturi din Emily Dickinson, dar nici un vers din T.S. Eliot.

În zona de cîmpie, unde trăiseră – şi muriseră – milioane de oameni, Molly se aşteptă să găsească suburbii transformate în abatoare pline de cadavre, aerul apăsător de duhoarea descompunerii. Dar nu văzură nici un cadavru, iar aerul era plăcut.

Fiecare dintre celelalte caravane avea propria destinaţie, astfel că grupul din Black Lake îşi continuă drumul spre coasta Pacificului şi Newport Beach, unde doi dintre tutelari aveau familii a căror soartă îi preocupa.

Şi copiii de pe coasta oceanului supravieţuiseră, la fel ca aceia de la munte. Singurii adulţi erau cei care-i salvaseră şi îi protejaseră pe cei tineri. Mulţi erau părinţi care îşi asumaseră răspunderi şi faţă de alţi copii decît cei din familia lor.

Locuitorii de pe coastă îi primiră bucuroşi pe nou-veniţi. Existau oraşe pustii care trebuiau populate, străzi singuratice, parcuri, magazine şi suburbii care aşteptau.

În acea vineri după-amiază, Molly păşi mînă în mînă cu Neil pe plajă; apoi stătură în apropierea apei ca să vadă apusul de soare. De-a lungul coastei erau cîteva nave distruse, iar pe mare nu se zărea nici una.

Ce se întîmplase cu China? Europa? Anglia? Imperii dispărute. Şi totuşi, Pămîntul supravieţuia.

Conştient de plăcerea pe care o simţea Molly auzind versuri de Eliot, Neil îi recită cîteva:

– „Între concepţie şi creaţie...“

– „Între emoţie şi reacţie“ continuă ea.

– „ Umbra cade“[1], încheie el.

Soarele le oferi o binecuvîntare spre apus, întîi aurie cu oranj, apoi roşie, apoi purpurie, care aduse noaptea, dar numai pentru cîteva ore.

[1] T.S. Eliot, *Oameni găunoşi*, versiune Ion Caraion, *Antologia poeziei americane...* (n.tr.)

66

Ea şi Neil, Virgil şi alţi doi cîini, împreună cu opt copii, ocupară o casă abandonată de pe un promontoriu deasupra mării.

În primele săptămîni ale noii lor vieţi avură prea puţin timp pe care să-l dedice contemplării, descîlcirii a ceea ce se întîmplase cu ei şi cu lumea.

Supermagazinele şi depozitele pline cu alimente conservate aveau să satisfacă necesităţile populaţiei reduse numeric vreme de ani de zile, dar nu pe vecie. Trebuiau iniţiate strategii de supravieţuire pe termen lung şi era nevoie de activitate intensă pentru a pune în aplicare asemenea planuri.

Lucru ieşit din comun (sau poate nu), singurii adulţi supravieţuitori, tutelarii, deşi în număr destul de mic, se dovediră a avea o pregătire uimitoare în toate domeniile de activitate. Erau doctori, stomatologi, asistente medicale, ingineri, arhitecţi, dulgheri, mecanici pricepuţi... Cînd se făcu recensămîntul celor care locuiau în apropierea coastei, avură impresia că supravieţuitorii fuseseră *aleşi*, nu doar să-i salveze pe copii, ci şi pentru priceperea cu care îl puteau sluji noua comunitate.

În doar cîteva zile, cîteva locuri publice beneficiară de energia electrică asigurată de generatoare portabile. Viitorul promitea alimentarea cu electricitate cîtorva cartiere în mai puţin de un an.

Se înfiinţară cîteva clinici medicale. Medicamentele luate din farmaciile existente fură raţionalizate pînă la data la care se putea înfiripa o industrie farmaceutică simplă.

Milioanele de oameni morţi dispăruseră, la fel şi exemplarele de ecologie extraterestră care se dezvoltase exploziv într-un răstimp atît de scurt.

Multă vreme, stelele aveau să fie privite cu suspiciune, iar cîinii, poate şi mai multă vreme, aveau să fie trataţi mai mult ca membri ai familiei decît ca animale de companie.

Zilnic, în zeci de modalităţi, civilizaţia revenea printre oameni.

În octombrie, practic la o lună după acel Armagedon, Molly deveni profesoară şi descoperi în acea activitate o plăcere mai mare decît cunoscuse ca învăţăcel.

Cîndva preot, Neil părăsise biserica atunci cînd îşi reclamase rectorul pentru faptul că molestase un copil, dar descoperise că episcopul nu avusese înţelepciunea, dorinţa şi nici tăria credinţei ca să-l elimine pe păcătos din rîndurile slujitorilor bisericii. Acum, pe coastă, Neil sluji comunităţii mai întîi ca dulgher, însă la Crăciun întemeie o congregaţie.

Molly îl cunoscuse în ultima zi a preoţiei lui. Într-una dintre după-amiezele în care se simţise tulburată, intrase în biserică doar să stea şi să gîndească. În cele din urmă, înaintase de-a lungul naosului ca să aprindă o lumînare în amintirea mamei ei. Luîndu-şi tăcut adio de la biserică, Neil stătea în altar, în geometria complicată a luminii colorate a ferestrei cu vitralii. Chipul lui era atît de perfect, ochii îi erau atît de blînzi, încît, pînă să se mişte, ea îl luase drept statuia Sfîntului Ioan.

Apoi sosi Anul Nou, care fu marcat doar prin comemorarea morţilor, însă viaţa le oferea tot mai multe plăceri, de la o zi la alta.

În cursul iernii, apoi al primăverii, Molly fu preocupată de sănătatea mintală a copiilor. Ei nu-i uitaseră pe cei dragi şi vorbeau deseori despre ei, dar păreau să fie feriţi de suferinţe inutile. Şi de coşmaruri. Îşi aminteau lucrurile îngrozitoare prin care trecuseră, dar ca şi cum le-ar fi văzut în filme. Spre

deosebire de adulţi, erau capabili să trăiască în prezent, în punctul solid al lumii în transformare, locul în care se desfăşura dansul vieţii.

În aprilie, Molly îşi dădu seama că rămăsese însărcinată.

67

ÎNTR-O ZI CALDĂ din iulie, în a patra lună de sarcină, cînd şcolarii aveau vacanţă pînă în septembrie, Molly stătea pe veranda de unde se vedea marea, la umbra unui palmier ale cărui frunze păreau că şuşotesc ceva.

Pe tăblia de sticlă a măsuţei din faţa ei avea una dintre cărţile mamei ei, o carte pe care lumea o uitase chiar şi înainte ca lumea să se fi sfîrşit, dar pe care ea o preţuia şi o recitea mereu.

Lăsase deoparte volumul după ce găsise o referire la Noe şi arca lui.

Cînd apăru Neil cu un pahar de ceai cu gheaţă pe o tavă, Molly spuse:

– Cunoşti povestea potopului, arca, animalele îmbarcate cîte două – toate prostiile alea din Vechiul Testament...

Mirat, el ridică din sprîncene.

– Îl citez pe Render, care mi-a spus asta în toaleta de la tavernă. Neil, cu toate astea... în afară de păcat, egoism, idoli ciopliţi şi chestii dintr-astea, povestea lui Noe sugerează vreun motiv anume pentru care lumea a fost curăţată în felul acela?

Aşezîndu-se comod cu paharul de ceai şi cu o biografie a lui W.B. Yeats, Neil spuse:

– La o adică, da. Tolerarea fărădelegii.

Molly nu era convinsă că a înţeles bine.

– Majoritatea oamenilor începuseră să tolereze crima, continuă el, o pedepseau prea uşor, chiar o iertau cînd era în slujba unor viziuni utopice. Dar de ce m-ai întrebat?

– Am găsit o referire în cartea mamei. Făcu semn către volumul de pe masă. Mă întrebam şi eu.

El sorbi din ceai şi se cufundă în lectura cărţii despre viaţa lui Yeats.

O vreme, Molly rămase cu privirea pierdută la mare.

Hitler a ucis mai bine de douăzeci de milioane de oameni. Stalin, cincizeci. Mao Tze Dun, în jur de o sută de milioane. Mai recent, în Sudan fuseseră ucişi două milioane de oameni, şi alţi două milioane în Ruwanda. Lista holocausturilor continua.

În numele religiei sau al justiţiei politice, în numele unei lumi mai bune datorită unei ideologii sau alteia, fuseseră umplute morminte comune şi, dintre ucigaşi, cîţi fuseseră pedepsiţi în afara cîtorva nazişti condamnaţi în cadrul proceselor de la Nürnberg în urmă cu mai bine de jumătate de secol?

Deasupra oceanului nu se strînseseră nori. Albastrul mării întîlnea albastrul cerului pe linia aproape invizibilă a orizontului.

În fiecare zi a vechii lumi, recent dispărute, emisiunile de ştiri fuseseră dominate de relatări privind atentatori sinucigaşi, răfuieli armate între bande de cartier, bărbaţi care-şi ucideau soţiile gravide, mame care-şi înecau copiii, adolescenţi care-şi împuşcau colegii de clasă. Îşi aminti că citise undeva că pentru crimă, pedeapsa medie executată în închisorile din Statele Unite era de şapte ani.

Render nu ajunsese în închisoare, ci numai în instituţii medicale, beneficiind de consilieri şi grădini de trandafiri.

Cu cît se gîndea mai mult la astfel de lucruri, cu atît îşi dădea seama că recuperarea psihologică a copiilor şi evitarea discuţiilor legate de suferinţele îndurate erau egalate doar de dezinteresul adulţilor cînd venea vorba de extratereştri. De ce călătoriseră mii de ani-lumină, de ce uciseseră milioane de oameni, începuseră să reinventeze Pămîntul, ca apoi să plece?

Acela trebuia să fie subiectul principal de analiză pentru viitorul secol. Dar aşa cum copiii beneficiau de o bine-venită scutire de

durere, adulţii – inclusiv Molly – păreau să-şi fi acordat o dispensă faţă de raţiune şi curiozitate, cel puţin în ceea ce privea sfîrşitul lumii.

În loc să-l întrerupă pe Neil, intră în casă, găsi o carte cu citate celebre şi reveni cu ea pe verandă.

Îşi aminti ceva ce auzise la telefon cînd Neil vorbise cu fratele lui, Paulie, aflat în Hawaii: „Avînd mînie mare, căci ştie că timpul e scurt". Cuvintele acelea se auziseră printre paraziţi atunci cînd serviciile telefonice începuseră să cedeze.

Alegînd *mînie* drept cuvînt-cheie, căută la index. Găsi repede citatul. Era din Apocalipsa Sfîntului Ioan Teologul, capitolul 12, versetul 12:

> Vai vouă, pămîntule şi mare, fiindcă diavolul a coborît la voi avînd mînie mare, căci ştie că timpul e scurt.

A coborît? Dar iadul nu era considerat un loc situat jos?

În dormitorul casei lor, în acea noapte din septembrie, cînd Molly îl trezise pe Neil dintr-un coşmar, el privise fix în tavan, simţind trecerea leviatanului pentru prima oară şi spusese: „Să vă cearnă ca pe grîu". Cînd îl întrebase ce voise să spună, el nu-şi amintise să fi rostit asemenea cuvinte.

Bănuind că şi acela fusese tot un citat, petrecu încă un sfert de oră în compania volumului gros şi găsi sursa. *Luca*, versetul 31 din capitolul 22:

> Simone, Simone, iată Satana v-a cerut să vă cearnă ca pe grîu.

Molly contemplă marea.

Cînd ridică paharul cu ceai, constată surprinsă că era gol. Nu-şi amintea să-l fi băut tot.

Intră în casă, luă carafa din frigider şi, revenind pe verandă, umplu paharul ei şi al lui Neil.

– Mulţumesc, draga mea, spuse el.

Molly îşi aduse aminte ceva ce spusese psihopatul cu cicatrice pe faţă în casa lui Bradley şi Allison, în legătură cu intenţia lui de a-i

„sacrifica“ pe copii: „Cei care domnesc peste lume“ îi voiau pe copii, pe nevinovaţi, mai mult decît orice altceva, dar „copiii nu se cern“.

Deşi ziua era caniculară, simţi un fior pe şira spinării. După o vreme, îi spuse lui Neil:

– Mă duc să fac o plimbare pe plajă.

– Vrei să te însoţesc?

– Rămîi cu biografia aceea. E mai bine aşa.

Molly coborî scările ce duceau de pe promontoriu pînă pe plajă. Ajunsă jos, îşi scoase pantofii şi-i luă în mînă.

Astrofizicienii susţin că în univers există mai multe stele decît grăunţe de nisip pe toate plajele de pe Pămînt.

Tot ei spun că universul este unul dintr-un număr probabil infinit de universuri.

Păşi pe galaxiile calde de nisip, traversă universuri şi se aplecă să culeagă o cochilie: un nautilus mic, cu o încăpere care părea să meargă în spirală pînă la infinit.

Se zice că Dumnezeu a făcut universul. Nu astrofizicienii spun asta, ci probabil înţelepţii.

Se mai spune că raiul e un tărîm separat de acesta, ceea ce înseamnă probabil că reprezintă un alt univers.

Frecă grăunţele de nisip dintre degete. Erau fierbinţi. Merse pînă la marginea apei, acolo unde se spărgeau valurile, unde nisipul era răcoros şi întărit.

Se spune că unii îngeri trufaşi s-au răsculat, iar Dumnezeu i-a alungat din rai în iad, care e un tărîm aparte, separat de rai şi Pămînt. Încă un univers?

Porni spre sud, iar apa valurilor îi scălda picioarele.

Astrofizicienii – tot ei – ne spun că găurile negre, care sînt stele prăbuşite cu o densitate incredibilă, sînt probabil căi de legătură între universuri.

Să fie moartea propria gaură neagră, prin care schimbăm universurile?

Dinspre sud apăru un singur nor, care alunecă leneş spre nord–nord-est.

Leviatanul călătorise pe cer în tăcere pentru că nu avea motoare şi nici nu avea nevoie de aşa ceva; nu era navă-mamă şi nici navă-tată;

de fapt, nu era navă. Era un lucru cu o putere divină, stăpîn al unui univers de dincolo de acesta, un spirit întunecat care devenise uriaş şi înfiorător după ce înghiţise acea delicatesă care îi plăcea cel mai mult.

Cine este agentul suprem al disperării, stăpînul înşelătoriei, împăratul minciunilor?

Molly reveni pe nisipul moale şi cald, şi căută de-a lungul graniţei dintre plajă şi iarba sălbătăcită pînă găsi un beţişor. Reveni pe nisipul ce scăpase de sub aripa mareei, dar era încă umed. Se lăsă în genunchi.

O specie extraterestră, cu sute sau mii de ani mai dezvoltată decît umanitatea, ar poseda tehnologii care nouă ni s-a părea, nu rezultat al ştiinţelor aplicate, ci magie pură, supranaturală.

Folosindu-se de băţ, Molly începu să scrie pe nisip, apelîndu-le din memorie.

Gînd nou:

Un eveniment supranatural de proporţii planetare, care se petrece într-un veac lipsit de credinţă, cînd se consideră că doar ştiinţa posedă puterea de a face miracole, ar putea apărea ca operă a unei specii extraterestre cu sute sau chiar mii de ani mai avansate decît specia umană.

Mîinile începură să-i tremure, de aceea fu nevoită să se oprească din cînd în cînd din scris. Cuvintele dintr-o limbă străină, auzite la radio, transmise din staţia orbitală, după ce astronauţii de la bord fuseseră ucişi, apărură pe nisipul din faţa ei. Dragostea faţă de cuvinte, patima ei pentru poezie, capacitate de memorare a versurilor, o slujiseră bine.

Enuigel e elemun, icăc metnîs iţlum, reficul, nodaba, anatas lurotacnim ed etelfus.

Nu avea cum să ştie dacă redarea era corectă. Transcrisese cuvintele fonetic, aşa cum le auzise.

Erau de aşteptat greşeli. Acelea erau cuvintele unei conştiinţe care vede corect ceea ce e greşit, greşit ce e corect, care găseşte

bucurie în durere, durere în adevăr, adevăr în minciuni, care priveşte lucrurile pe dos şi de-a-ndoaselea.

Norul care călătorea încet umbri cuvintele scrise pe nisip.

Puţin mai tîrziu, soarele le găsi din nou.

Valurile murmurau şi nu se apropiau încă de Dabliţa improvizată de Molly.

Întîi văzu *etelfus*. Trebuia scris invers. Îşi dădu seama că *suflete* trebuia să fie cuvîntul.

Cuvîntul *metnîs* era sîntem, iar alte cuvinte se citeau de la coadă la cap.

Cu ajutorul beţişorului reuşi o traducere sub primul rînd:

> Legiune e numele meu, căci sîntem mulţi[1]: Lucifer, Abadon, Satana, mîncătorul de suflete.

Azvîrli beţişorul în valuri.

Cu o mînă, netezi ambele rînduri de cuvinte. Cu ultima răbufnire a unui val, îşi clăti mîna.

Se mai gîndi o dată la nava luminoasă care plutise de atîtea ori pe deasupra Lacului Negru. În lumina ei, se simţise analizată atît de profund şi *cunoscută* atît de intim, încît i se făcuse ruşine, ca şi cum ar fi apărut despuiată în faţa unor străini. Nu era o navă. Un spirit benign. Paznicul ei.

Dintre nenumăratele milioane de oameni care fuseseră luaţi, care trecuseră prin tavane, fuseseră traşi prin podele, unii urlaseră, alţii rîseseră. Destinaţii diferite.

Reveni de pe plajă la scara ce urca pe promontoriu şi ajunse pe verandă.

Neil era în continuare ocupat cu viaţa lui Yeats. Ridică ochii de pe pagină.

– A fost plăcută plimbarea?

– Incredibilă, spuse Molly. M-am hotărît să mai scriu o carte.

– Va trebui să aştepţi cîţiva ani pînă se va publica.

---

[1] Biblia, Sfînta Evanghelie după Marcu, 5.9 (n.tr.)

– Nu are importanţă, spuse ea. Asta n-are nici o legătură cu ambiţia. O să scriu pentru un singur cititor.

– Pentru mine, adică?

Ea luă cartea din mîinile lui şi o puse deoparte, apoi i se aşeză în poală.

– Poate o să te las şi pe tine s-o citeşti.

– Păi dacă nu-i pentru mine, atunci pentru cine?

Molly se bătu uşor cu palma peste pîntecul în care creştea copilul.

– Scriu pentru ea sau el. Dacă mi se va întîmpla înainte ca acest copil să fie suficient de mare ca să i-o pot spune, povestea va rămîne scrisă pentru el.

– Pare un subiect important, spuse Neil.

– Da, sigur.

– Despre ce e vorba?

Ea îşi lăsă capul pe umărul lui şi, apropiindu-şi faţa de gîtul lui, şopti:

– Despre speranţă.

biblioteca rao

De la clasici la contemporani, într-o formulă
grafică nouă, cei mai reprezentativi autori pentru

biblioteca dumneavoastră

Rafael Abalos	GRIMPOW
Madeleine Albright	DOAMNA SECRETAR DE STAT
Grigore Arbore	LIBERTATEA FĂRĂ DEMOCRAŢIE ŞI „GLONŢUL DE AUR“
David Baldacci	JOCUL ORELOR
M. Baigent, R. Leigh, H. Lincoln	SÎNGELE SFÎNT ŞI SFÎNTUL GRAAL ◆ MOŞTENIREA MESIANICĂ
Blue Balliet	PE URMELE LUI VERMEER
Steve Berry	CAMERA DE CHIHLIMBAR
J.L. Borges & E. Sábato	DIALOGURI BORGES–SÁBATO (consemnate de Orlando Barone)
Jules Boucher	SIMBOLURILE FRANCMASONERIEI
Gyles Brandreth	PHILIP ŞI ELISABETA
Dan Brown	ÎNGERI ŞI DEMONI ◆ CODUL LUI DA VINCI ◆ FORTĂREAŢA DIGITALĂ ◆ CONSPIRAŢIA ◆ CODUL LUI DA VINCI ILUSTRAT
Charles Bukowsky	POVESTIRI DESPRE NEBUNIA OBIŞNUITĂ
Ian Caldwell & Dustin Thomason	MISTERUL MANUSCRISULUI
Albert Camus	STRĂINUL / CIUMA / CĂDEREA / EXILUL ŞI ÎMPĂRĂŢIA ◆ FAŢA ŞI REVERSUL / NUNTA / MITUL LUI SISIF / OMUL REVOLTAT / VARA ◆ CARNETE ◆ TEATRU ◆ PRIMUL OM
John Le Carré	PRIETENIE ABSOLUTĂ
Luigi Castoldi	ROMÂNUL DIN ITALIA
Eugen Ovidiu Chirovici	MISTERELE ISTORIEI; A DOUA MOARTE
Richard Clarke	POARTA SCORPIONULUI
Bill Clinton	VIAŢA MEA
Robin Cook	RISC ASUMAT ◆ ŞOCUL
David McCullough	1776
Clive Cussler	AURUL INCAŞILOR ◆ WALHALLA ◆ ODISEEA TROIANĂ
Nelson DeMille	CĂDEREA NOPŢII
Charles Dickens	DAVID COPPERFIELD (2 vol.)
Denis Diderot	NEPOTUL LUI RAMEAU
Josif Constantin Drăgan	PRIN EUROPA (5 vol.)
Nancy Farmer	MAREA TROLILOR
William Faulkner	CĂTUNUL ◆ ORAŞUL ◆ CASA CU COLOANE ◆ STEAGURI ÎN ŢĂRÎNĂ
Joseph Finder	PUTERI EXCEPŢIONALE ◆ PARANOIA
Colin Forbes	RINOCERUL ◆ CONSPIRAŢIA ◆ VALUL UCIGAŞ
David Gibbins	ATLANTIDA
André Gide	FRUCTELE PĂMÎNTULUI ◆ FALSIFICATORII DE BANI / PORUMBELUL ◆ AMINTIRI DE LA CURTEA CU JURI / SECHESTRATA DIN POITIER
Olivia Goldsmith	PREŢUL LIBERTĂŢII
Witold Gombrowicz	FERDYDURKE ◆ TRANS-ATLANTIC
John Grisham	ULTIMUL JURAT ◆ UN ALTFEL DE CRĂCIUN ◆ CAMPIONUL DIN ARKANSAS ◆ MAESTRUL ◆ MOŞTENITORII ◆ MEDIATORUL
V.D. Guşă de Drăgan	CONDAMNAT LA ADEVĂR
Jack Higgins	ATAC LA PREŞEDINTE

Hermann Hesse	LUPUL DE STEPĂ ◆ SIDDHARTHA / CĂLĂTORIE SPRE SOARE-RĂSARE ◆ KNULP / DEMIAN ◆ JOCUL CU MĂRGELE DE STICLĂ
Franz Kafka	CORESPONDENŢĂ (vol. 1) ◆ CASTELUL
Dean Koontz	ÎN PUTEREA NOPŢII ◆ TRĂIEŞTE NOAPTEA ◆ CHIPUL
Elisabeth Kostova	COLECŢIONARUL DE ISTORIE
Gerd Langguth	ANGELA MERKEL
Mario Vargas Llosa	CONVERSAŢIE LA CATEDRALA
André Malraux	CUCERITORII / CALEA REGALĂ
Thomas Mann	DOCTOR FAUSTUS ◆ POVESTIRI ◆ MĂRTURISIRILE ESCROCULUI FELIX KRULL ◆ LOTTE LA WEIMAR ◆ ALTEŢĂ REGALĂ
G. García Márquez	TOAMNA PATRIARHULUI ◆ DESPRE DRAGOSTE ŞI ALŢI DEMONI ◆ INCREDIBILA ŞI TRISTA POVESTE A CANDIDEI ERÉNDIRA ŞI A BUNICII SALE FĂRĂ SUFLET ◆ DRAGOSTEA ÎN VREMEA HOLEREI ◆ AVENTURA LUI MIGUEL LITTÍN, CLANDESTIN ÎN CHILE ◆ A TRĂI PENTRU A-ŢI POVESTI VIAŢA ◆ GENERALUL ÎN LABIRINTUL SĂU ◆ POVESTEA TÎRFELOR MELE TRISTE ◆ OCHI DE CÎINE ALBASTRU ◆ UN VEAC DE SINGURĂTATE ◆ DOUĂSPREZECE POVESTIRI CĂLĂTOARE
Virgil Măgureanu	DECLINUL SAU APOTEOZA PUTERII?
Ştefan Mitroi	VIAŢA INVERSĂ A LUI COCOSTEL OUATU
Andy McNab	BEZNA
Ilie Năstase	MR NĂSTASE
Regina Noor	CALEA SPRE CREDINŢĂ
Christopher Paolini	ERAGON ◆ ERAGON II: CARTEA PRIMULUI NĂSCUT
Ioan Paul al II-lea	MEMORIE ŞI IDENTITATE
L. Picknett & C. Prince	MISTERUL TEMPLIERILOR ◆ CONSPIRAŢIA STARGATE ◆ GIULGIUL DE LA TORINO; MISTERUL SIONULUI
Juan Manuel de Prada	FURTUNA
Marcel Proust	ESEURI
Mario Puzo	OMERTA
Ernesto Sábato	ESEURI (vol. 1)
Antoine de Saint-Exupéry	CURIERUL DE SUD / ZBOR DE NOAPTE / PĂMÎNT AL OAMENILOR / PILOT DE RĂZBOI
Jean-Paul Sartre	TEATRU ◆ CUVINTELE / GREAŢA ◆ ZIDUL
John Saul	CASA DE LA RĂSCRUCE ◆ CLUBUL MANHATTAN ◆ VOCILE
Dinu Săraru	TRILOGIA ŢĂRĂNEASCĂ ◆ CIOCOII NOI CU BODYGUARD
Dinu Săraru & Victor Stănculescu	GENERALUL REVOLUŢIEI CU PICIORUL ÎN GHIPS
Margaret Starbird	FEMEIA CU VASUL DE ALABASTRU
John Steinbeck	ŞOARECI ŞI OAMENI ◆ FRUCTELE MÎNIEI ◆ PĂŞUNILE RAIULUI
Stendhal	ROŞU ŞI NEGRU ◆ MĂNĂSTIREA DIN PARMA
Alex Mihai Stoenescu	ISTORIA LOVITURILOR DE STAT ÎN ROMÂNIA (vol. I, II, III şi IV[1, 2]) ◆ PATIMILE SFÎNTULUI TOMMASO D'AQUINO ◆ INTERVIURI DESPRE REVOLUŢIE
Paul Sussman	SECRETUL TEMPLULUI
J.R.R. Tolkien	ROVERANDOM ◆ POVEŞTI NETERMINATE
L.N. Tolstoi	CAZACII ŞI ALTE POVESTIRI
Marius Tucă	ASTENII DE BUZUNAR ◆ PAMFLETE CU ROMÂNI
Philipp Vandenberg	CONJURAŢIA SIXTINĂ
Enrique de Vicente	CHEI OCULTE ÎN CODUL LUI DA VINCI
Oswald Wirth	FRANCMASONERIA PE ÎNŢELESUL ADEPŢILOR SĂI
Moony Witcher	FETIŢA CELEI DE A ŞASEA LUNI ◆ NINA ŞI MISTERUL NOTEI A OPTA ◆ NINA ŞI BLESTEMUL ŞARPELUI CU PENE

Au apărut:

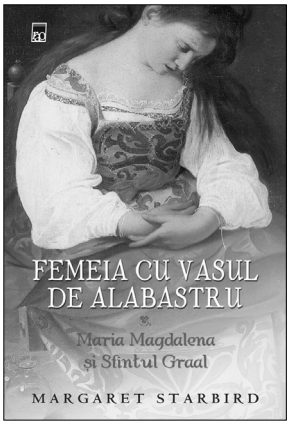

Margaret Starbird
FEMEIA CU VASUL
DE ALABASTRU

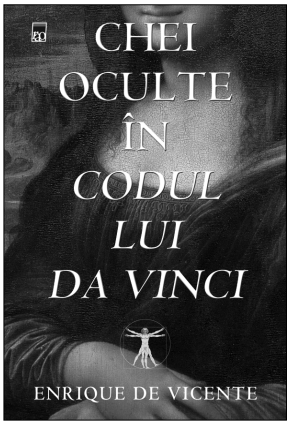

Enrique de Vicente
CHEI OCULTE ÎN
CODUL LUI DA VINCI

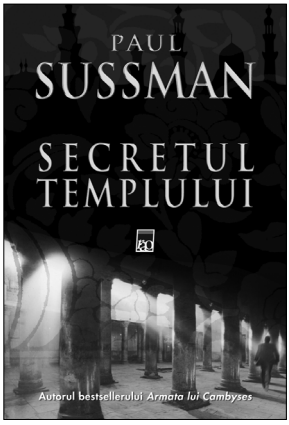

Paul Sussman
SECRETUL TEMPLULUI

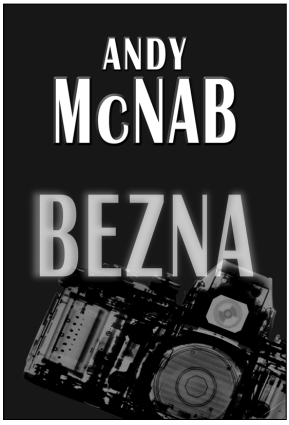

Andy McNab
BEZNA

clubul cărţii rao

CLUBUL CĂRŢII RAO
are un nou regulament de funcţionare, mai modern,
mai eficient şi mai adaptat nevoilor dumneavoastră,
care este pus la dispoziţia membrilor odată cu fişa
de înscriere. Principala inovaţie o reprezintă
introducerea a TREI TIPURI DE CARDURI
care vă oferă mari reduceri de preţ
în achiziţionarea cărţilor.
Pentru detalii privind acest regulament
vă puteţi informa din broşurile editurii noastre
sau scriindu-ne pe adresa:

C.P. 2-124, Bucureşti;
e-mail: *club@raobooks.com*

sau accesînd site-urile:
www.raobooks.com;
www.rao.ro

Tiparul executat de
R.A. „Monitorul Oficial“
Bucureşti, România